

BOG VAS MRZI

VELIMIR GRGIĆ

SADRŽAJ

III.	4
I.	10
II.	26
IV.	34
V.	45
VI.	55
VII.	63
VIII.	68
IX.	74
X.	83
O autoru	95
Impresum	97

III.

Na prvom programu Hrvatske televizije trajala je vatrena debata o globalnom zatopljenju. Televizor se nalazio na terasi kafića gdje je, usred kolovoza, bilo previše hladno da bi se sjedilo. Nije pomagala ni zavjetrina od golemih betonskih žardinjera u kojima su cvjetale hortenzije, poslagane na stupovima poput poluživog zida male terase kafića Tomo.

Bilo je to jedno od onih kvartovskih okupljališta koje je zapravo pristojnije nego što bi se dalo naslutiti po imenu. Ne toliko skupo i kvaziprofinjeno da bi ga usred dana izbjegavali besposleni stanari okolnih zgrada, ali organizirano s vješto izbjegnutom tradicijom ispijanja jeftinih vinjaka na šanku. Bez poker automata i gostiju koji bi alkoholom načinjali, a kockanjem dovršavali i posljednje zalihe socijalne pomoći.

Iznad šanka, iza konobara koji bi većinu vremena provodio brišući otiske prstiju s ekrana svog mobitela, visjela je imitacija Hendrixove gitare. Crni Fender Stratocaster kupljen od prijatelja iz škole kojem je trebalo za kredit, s lošom replikom pločice s posvetom nespretno zakucanom na besprijeckorno okrečeni komad knaufa.

Gazda Tomo ideju je dobio tijekom putovanja u Amsterdam, u čijem je Hard Rock Cafeu pojeo jedan od najboljih hamburgera u životu. Kada se godinu dana kasnije vratio s potrebnim investicijskim kapitalom, nikome nije bilo jasno odakle mu toliko novaca. Nitko ga nije ni pitao.

Tomo je bio jedno od onih mjesta u koje se ne izlazi, nego dolazi – zbog blizine Sveučilišne knjižnice, u njega su znali navraćati studenti, isprati glavobolju Žujom, dok je crni Guinness bio za klijentelu u odijelima. U susjedstvu je, naime, bio i sud pa se često znalo svjedočiti slavlju onih koji bi s osmijehom napustili njegova vrata.

Zvuk na televizoru bio je stišan, no kako mu je ovog neobično ledenog ljetnog dana fijuk vjetra bio ionako jedina publika, a pomalo i konkurencija, nije bilo potrebe za slušanjem svađe dežurnih stručnjaka i pokušaja polugole voditeljice da preusmjeri debatu u koherentnijem smjeru.

Nije da bi ih itko slušao čak i da je terasa bila puna gostiju. Ne zato što Tomu ne posjećuju gosti koje bi zanimale ovakve rasprave. U Tomu se jednostavno nije dolazilo raspravljati.

Ali netko je to zaboravio reći dvojici muškaraca u srednjim tridesetima, koji su unutra,

sjedeći za stolom pokraj prozora, besprijeckorno utegnuti u kravate i plava odijela tek neznatno različitih nijansi, bili posve usredotočeni na razgovor.

„Ti si svjestan da sad jedeš pišalinu najmanje 27 različitih osoba?“ zgroženo je upitao smeđokosi muškarac u tamnoplavom odijelu, potiljkom okrenut ka ulaznim vratima polupraznog kafića. Visok i glasan, Bulgarijeve okvire nosio je gotovo na samom vrhu nosa, vjerujući kako mu to osnažuje autoritet, ali i pokriva golemi madež ispod desnog oka.

Leđima okrenutima prema zidu i omanjem drvu života stisnutim iza stolice na koju je odložio aktovku, sjedio je plavokosi muškarac. Odjeven u skupi svjetloplavi Brioni boje njegovih očiju, dugih mršavih ruku i rukava koji su nategnuti otkrivali bljesak luksuznih kazaljki srebrnog Seika na zglobu, gledao je ravno u oči svog sugovornika. Znojio se, ali ne zbog nervoze. Jednostavno, nije želio skidati sako u javnosti.

Pogledom nevjerice, ali i osmijehom koji je otkrivao da na neki način zna koji će odgovor uslijediti, podignuo je obrvu:

„Molim?“

Dvoboj kolega odvijao se iznad zdjelice grickalica postavljene na sredini stola, između dvaju kapučina i dviju čaša vode.

„Znaš valjda da je kikiriki u birtijama pun urina... Ljudi ne peru ruke nakon pišanja“, nastavljao je viši i širi, srednjakom podižući naočale koje su mu klizile s nosa. „Bog zna kako se popišaju po prstima ili što već rade, ali onda probrljaju po zdjelici i prosljede dalje... Dobar tek!“

Plavi ga je nastavio gledati mljackajući i gutajući posljednji zalogaj, a zatim progovorio:

„Kao prvo, te brojke koje si našao na Internetu, neću te ni pitati kako si ih zapamtio, odnose se na Ameriku“, uzvratio je plavokosi šireći osmijeh, prstima grabeći po zdjelici. „Osim toga, ovo nije kikiriki, nego *pistaccio*.“

„Ista stvar.“

„Kako može biti ista stvar?“

„Dobro, okus je drugačiji, ali...“

„Ovaj *pistaccio* je, za razliku od kikirikija za onim stolom, neočišćen“, nastavljao je plavokosi

pokazujući na separe s druge strane šanka, držeći *pistaccio* između palca i srednjaka, „što znači da ima ljusku.“

„Da, ali i ljuska je usrana“, bio je uporan smeđokosi debeljko, prstom upirući u hranu, kao da kori komad izmeta na cesti.

„Ali ne jedem ljusku.“

„Diraš je prstima kojima onda vadiš *pistaccio* i stavljaš ga u usta. Dovoljan je jedan dodir da preneseš bakteriju...“

„Znači... što je po tebi onda rješenje?“

„Suzdrži se, čovječe! Ne moraš gurati u usta baš sve što stave pred tebe... I vidi tko ti to govori“, isprsis se smeđokosi, dok mu je odijelo pucketalo pod pazuhom, natežući se preko isprepletenih slojeva mišića i sala. „Ako ja mogu, možeš i ti.“

Vrteći ljusku među prstima, plavokosi se nakratko zamislio. Nasmijao se pa pogledao kolegu.

„Jel ti to iz osobnog iskustva?“

„Molim?“ podignula se obrva iznad okvira naočala koje su se jedva suzdržavale od padanja.

„Priznaj koliko si ti puta pišao bez pranja ruku?“ uporan je plavokosi.

„Možda jednom... Ako mi se jako žurilo, a debili stavili senzore tako da ti treba pet minuta da bi procurila koja kap iz pipe... “

Kratko je gestikulirao rukama, križajući dlanove poput toaletne verzije indijskoga narodnog plesa, a onda naglo stao. Čekao je da se sugovornik prestane smijati. Skinuo je naočale, obrisao ih o hlače i vratio natrag na nos u svega nekoliko, vješto istreniranih sekundi. Pa nastavio:

„Al uvijek ih operem prije pišanja... “

Seikov sat poskakivao je u ritmu *pistaccija*, koji se odbijao od dlana sve dok plavokosi nije stisnuo šaku pa slegnuo ramenima. „Dobro, to je normalno. Prije pišanja i prije jela...“

Naglo je popustio stisak prstiju te *pistacciju* dopustio da se niz dlan otkotrlja u zdjelicu.

Glasno je uzdahnio i zavalio se u stolac, opuštajući ruke koje su se klatile iznad poda.

„Umirem od gladi, čovječe... Morao sam već u sedam biti na sudu, a onda su sve razvukli... visio sam na raspravi dok se nismo sreli kod semafora. Nisam imao kad ni doručkovati ni ručati. A već sam tri kave strusio u sebe.“

„Sad kad već spominješ, mogao bih i ja nešto pojesti...“ progundao je visoki čisteći naočale vlažnom maramicom, vraćajući ih natrag na nos, pa se zagledavši u posudu punu orašastih grickalica: „Da ih operemo vodom?“

Kod lijevog stupa s hortenzijama, onog dijela terase koji je gledao na cestu, stajao je parkirani, ali upaljeni zeleni skuter. Nitko nije obraćao pažnju na njega niti na vozača, koji je odmjerenim koracima ušao u kafić kroz širom otvorena ulazna vrata. Nije skidao crvenu kacigu s crnim viziorom, a nije ni previše lutao i zagledavao po prostoriji. Znao je zašto je ovdje.

Hodajući ravno prema stolu dvojca u odijelima, zaokupljenog osluškivanjem svojih trbuha, vozač im je prilazio polaganim, ali sve krupnijim koracima. U hodu je raskopčao crnu kožnatu jaknu, pod koju je napoleonovski zagrabio rukom te izvukao SIG Sauer P226, crni vojni pištolj nahranjen s 15 metaka kalibra .40 S&W, dovoljno moćan da zaustavi svaku prijetnju sa sigurne udaljenosti. Meta je sada bila na manje od dva metra.

Bez izgovorene riječi ili naznake panike, motorist je podignuo pištolj.

Plavokosi ljubitelj *pistaccija* lijeno je nadgledao kolegu tijekom njegove uzaludne potrage za jestivim na popisu vrsta alkohola, toplih napitaka i sokova. Nije primijetio čudaka koji mu se pojavio u periferiji vidnog polja. Okrenuo je pogled prema cijevi tek sekundu prije nego li je opalila: udarac projektila oborio ga je zajedno sa stolcem, prevrnuo na leđa, a obraz mu rasporio sve do uha, čiji su dijelovi poletjeli zrakom praćeni krhotinama čeljusti.

Zveckanje čahura odjekivalo je oko stolova. U kafiću nije bilo nikoga tko bi vrištao. Buka je trajala svega nekoliko sekundi.

Od glave nije ostalo puno, jer je u njoj završila barem polovica od ispaljenih osam metaka. Ne savršeno grupiranih. Nije to bilo djelo profesionalca, što se vidjelo i po uznemirenom izlasku, gotovo trku nakon počinjenog ubojstva. Čim je drvo života, zid i dobar dio Tomina poda pretvorio u mućan gulaš plazme, mozga, kostiju i krvlju slijepljenih pramenova plave

kose, vozač je izjurio kroz vrata, spremivši pištolj natrag ispod jakne.

Smeđokosi se srušio na pod i u šoku gledao u ostatke svog prijatelja. Polegnuto tijelo sličilo je čovjeku sve do vrata, na čijem se vrhu, umjesto glave, nalazila utvara iz kuće strave, sa zubima tamo gdje bi trebale stajati obrve. U lokvi krvi koja je tiho pružala rukavce oko noge stola, tiho je otkucavao japanski ručni sat.

Sekundu kasnije debeljko je krenuo glasno povraćati, izbacujući kavom razmočene komade lisnatog tijesta niz trbuhom rastegnuti Yves Saint Laurent. Naočale su mu završile u bljuvotini.

Zvuk grčevitog bljuvanja nije uznemirivao konobara. Skvrčen ispod malog frižidera s energetske napitcima, nasuprot „Hendrixove gitare“, s prstima u ušima i čvrsto zatvorenim očima, propustio je sve nakon prvog pucnja.

Baš kao što ga nije slušao kako dolazi, nitko ga nije čuo ni kako odlazi – skuter je odjurio niz cestu i izgubio se u gradskom prometu, dok se vjetar i dalje borio sa stišanim zvukom televizije. Na programu su bile reklame.

Ubij čovjeka i ubojica si.

Ubij ih tisuće i osvajač si.

Ubij ih sve i Bog si.

Iz filma Masculin féminin: 15 faits précis

I.

Njega kože bila je zadnja stvar o kojoj je razmišljao, iako mu ne bi škodila. I ovo se jutro umivao hladnom vodom, više zapljuskujući, nego ispirući lice koje je već nekoliko dana vapilo za brijanjem.

Sinoć se, kao i dvije večeri ranije, probudio iz noćne more. Ružni snovi postali su otporni na tablete, skriveni i podlo nacereni iskakali su noću.

Ovo je jutro opet popio dvije tablete, jednu žutu i jednu bijelu, prvo manju koja mu je lako skliznula s gutljajem vode onda veću, otporniju na gutanje i gorču na jeziku. Čak i onda kada je osjećao da sve oko njega nema reda, smisla ili nade, kronično umorni Hrvoje, muškarac u srednjim tridesetima, kratke kose i povećih podočnjaka, spas je nalazio u ritualnom ponavljanju jutarnjih navika, centrirajući mozak kinetičkom meditacijom rutine: nakon što bi vodom isprao suze i zalio lijekove, kratkim istezanjem i s točno 35 sklekova tijelo bi prokrvio i oznojio, a potom ga isprao s još malo vode. Zube bi i ruke prao tek nakon tuširanja.

Kupaonica u novom stanu bila je iznimno mala, ali podnošljivo funkcionalna za samca. Ovo se jutro barem nije udario u vrata, kao što je to učinio već previše puta, s obzirom na to da se nikada nisu mogla posve otvoriti, odbijajući se od police s WC papirom i ručnicima poput trampolina od drveta. Rizik je bio najveći kada bi, probuđen košmarom usred noći, u grču, odbauljao do zahoda. Borba s demonima bila je bolna u svakom pogledu.

Noćna mora bila je dio noćne rutine, odlučna u teroru onog dijela života koji bi nas, barem na nekoliko sati, trebao odvojiti od svih dobrih i loših duhova svakodnevice. Odlazak na počinak za njega je prestao biti olakšanje ili odmor.

Koliko god da ih ispirao, oči su mu izgledale kao vrećice za transfuziju. U zrcalu su izgledale još crvenije. Kapilare su se poput paukove mreže širile na štetu bjeloočnica, iako su išle uz obješene podočnjake, ispucale usne i trodnevnu bradu.

Ali Hrvoje ionako nije gledao u njih. Gledao je u ogledalo, a prisjećao se noćasnijeg sna. Ove noći, doduše, odsanjao je samo dio.

Ali dio s kojim je započinjao svaki košmar: u kuhinji male obiteljske kuće, njegova žena, lijepa, vitka tridesetogodišnja crnka pomalo neuredne frizure, bosonoga, posprema nered nakon večere. Tanke, pedantno oglodane pileće kosti usporeno padaju u kantu za smeće.

Žena u kantu baca salvetu, čašu i tanjur. Pored sudopera stoji njegova kći s crtežom konja koji pokazuje mami. Mama se smiješi i gladi je po kosi. Jednom, dvaput... tamna kosa počne otpadati u busenima, metalno odjekujući kada dodirne pod. Na podu je pramenje oživjelo i počelo se meškoljiti, izvijati...

Kad se probudio, natopljen znojem i suzama, Hrvoje je pogledao na sat. Bilo je tri. Znao je da mora ustati za četiri sata, ali znao je i to da će ostatak noći provesti tek pokušavajući spavati. Što je objašnjavalo podočnjake, koje je, sada posvećujući više pozornosti odrazu u ogledalu, dodirivao jagodicama kažiprsta. Oko podočnjaka nije mogao puno toga učiniti, ali s bradom se već nešto dalo. Zgrabio je pjenu koja je stajala između šampona i gela za tuširanje, namočio žilet i krenuo s brijanjem, ozbiljan, odlučan, ali bez žurbe.

Bio je ponedjeljak. Radio je tek nekoliko tjedana, znao je da šef ne bi tolerirao klošara. Obrijan, čistog donjeg rublja, u trapericama i tenisicama, s crnom kožnatom jaknom, uzeo je ključeve s ormarića iz hodnika, držeći mobitel u drugoj ruci. Otvarajući vrata, zastao je bacivši pogled na pozadinsku fotografiju ekrana kompjutera. Žena i djevojčica smiješile su se pokraj kuhinjskog stola na koji su bila postavljena tri tanjura. Samo je sporo spustio i podignuo kapke pa spremio mobitel u prednji džep hlača, provjerio raspored po džepovima, novac, maramice, ključevi, zakopčao jaknu i zalupio vratima.

Zgrada u kojoj je plaćao iznajmljeni stan bila je jedna od mnogih bivših oficirskih utvrda pretvorenih u košnicu onih koji su si mogli priuštiti uglavnom redovito plaćanje stanarine. Bilo je dovoljno vlasnika koji su odlučili iznajmiti ovu staru nekretninu, nakon što su jednostavno kupili novu ili živjeli od apartmanskog biznisa u Dubrovniku. Budući da su dobro zarađivali u svojim novim životima, opraštali su kašnjenja. Bila su česta, jer plaće se, onima koji su bili manje snalažljivi, nisu samo smanjivale – katkada bi zakasnile nekoliko mjeseci pa bi s njima kasnili i stanari, uglavnom radnici koji su se svakodnevno borili s krpanjem budžeta, studentarija o čijem su se budžetu brinuli roditelji i umirovljenici, koje su vlastita djeca „protjerala“ s obale, iznajmljujući turistima nostalgiju. Roditelji nisu uspjeli smjestiti djecu u studentski dom, a djeca svoje roditelje nisu htjela poslati u starački. Zašto bacati novce?

Barem polovica stanara jednostavno nije mogla keširati traženim ritmom. Platili bi kad bi imali. Režije su svaki mjesec izjedale ostatak novca pa ne treba čuditi što razbijene svjetiljke, popucala kanalizacija, slomljeni portafon i oronule fasade, koje su se trusile i

prijetile prolaznicima, zadnje tri godine nitko nije dirnuo kamoli popravio. Pričuva je bila posljednja na listi prioriteta, a gradske su inspekcije ionako imale pametnijeg posla krpajući budžet pecanjem u onim kvartovima iz kojih su se kaznama mogle brže izvući konkretnije cifre.

Ionako su podsvjesno svi čekali bagere, samilosni hitac u srce socijalističkog sna od betona, konačno rušenje i prodaju zemljišta onima koji ga se prvi dočepaju. Tako se barem pričalo „pod prozorima“. Život u stanovima s čijih balkona puca pogled na prošlost bio je jednostavno odbrojavanje, *countdown* do nule i minusa, održavanje čiste biologije do konačnog kraja.

Urbani pjesnici, tragači za poezijom betonskog beznađa, dali bi sve da su mogli reći kako ih takvo okruženje inspirira. Kako se migolje kada ga osjete u samoj kičmi, podižući bradu i ramena pod elektricitetom vertikalnog tanga u tjelesnom barometru; stojeći naježene, oznojene kože na samom ulazu u nepoznato i tajnovito, poput obredne inicijacije na početku romantično-riskantne avanture u nepredvidivoj asfaltnoj džungli.

Ali tu nije bilo ničega. Samo polagano propadanje.

Zgurana između velike trgovine automobilskim dijelovima i parka s toboganom koji se odavno pretvorio u ribež, zgrada je u ovaj prohladni, oblačni ljetni ponedjeljak izgledala poput vlastitog duha.

Priroda se pobrinula za kakav-takav balans atmosfere – dani neprekidnih pljuskova i dodatnih glavobolja stanara u ratu protiv plijesni balkonskih zidova, pretvorili su neuređenu vegetaciju u veliki, nadmoćni organizam, Golijata koji dominantno diše za vratom gradskog života. Svi zagrebački jorgovani, hrastovi, javori, breze, platane, šimširi i drenovi iskoristili su ovo kišno ljeto kako bi pokazali mišiće. Sišući svaku kapljicu za erupciju klorofila i demonstraciju sile: znalo se tko je zapravo gazda i tko će to i ostati milenijima nakon što čovjek digne ruke od betona.

Ovo nije bila urbana džungla, ali tog je dana sličila na pravu.

Koračajući ugaženom prečicom kroz park, kao da se provlačio kroz zavjesu krošnji pogrbljenih težinom listova, Hrvoje je gotovo nesvjesno, mrk i s rukama u džepovima, izbjegavao bliski fizički kontakt s prirodom, izgubljen u mislima i predan još jednoj rutini, sazdanoj oko voznog reda. Usvojio ju je u posljednjih nekoliko tjedana, otkada se preselio na ovu adresu. Znao je da treba biti na stanici oko osam i da će tako stići na vrijeme, u

najgorem slučaju čak i malo ranije od očekivanog.

Petica se uvijek pojavljivala unutar petnaestak minuta. Zbog čega je prvi tramvaj bio onaj koji je odlučio preskočiti. Mogao bi, doduše, s četvorkom nekoliko stanica, ali zašto se maltretirati? Na stanici je bilo mirno i tiho, zapravo prilično ugodno.

Tutnjajući dotrajanim tračnicama, vagoni gradskog prijevoza dokotrljali su se iza zavoja, zaškrpili i zaustavili. Vrata četvorke su se otvorila, a Hrvoje se, hodajući unatrag nekoliko koraka, sklonio s puta brkatom muškarcu koji je nervozno odjurio prema parku, kao i mršavoj crnokosoj djevojci koja je izgledala jedva punoljetno, iako je bila odjevena kao... Zapravo, jedva da je bila odjevena.

Nespretno balansirajući na crvenim štiklama kojima ne bi škodilo čišćenje, djevojka je ostala na stanici i nakon odlaska tramvaja, iako nije izgledala kao da čeka sljedeći. Ni kao da joj je hladno.

Oslonivši se o ogradu koja je nogostup odvajala od puta prema parku, rukom se uhvatila za trbuh, gledajući malo u asfalt, malo u nebo, praveći grimase licem skrivenim pod naslagama razmazane šminke i pudera. Nagnula se ka tlu, pogledala preko ramena u Hrvoja, a zatim pokušala povraćati. Pokušala je bila prava riječ, jer nije bilo ni traga alkoholu ili hrani; iz usta su joj izlazile samo guste niti sline, šlajma i bijele pjene. Hrvoje je u tom trenutku otkrio da djevojka ne nosi gaćice. Prizor je generalno bio više ginekološki, nego seksi.

Djevojka se spustila na koljena.

„Jesi dobro?“, upita, zadržavajući distancu.

Okrenuvši pogled prema njemu, djevojka je obrisala usne, podignula se pa upitala:

„Vi ste u A?“

Hrvoje ju je gledao šutke i zabrinuto.

Desnom rukom brišući rub usne, a lijevom nonšalantno uklanjajući prašinu s koljena, djevojka mu je krenula opušteno prilaziti.

„Viđala sam vas, tu na stanici, zadnji tjedan... živite u A? Ja sam u B, ulaz do.“

Postojala je mogućnost da je djevojka bila susjeda, ali Hrvoje nije imao vremena za razgovor, niti volje da uopće sazna tko su mu susjedi.

„Da, u A“, osmjehnuo se, pomalo kiselo, prije nego je stigao istinski odlučiti kako reagirati. Prije nekoliko sekundi, gledao je u međunožje djevojke koja se činila spremnom za bolnicu, a sada je razgovarao s pristupačnom, neobično otvorenom i prisnom, ujedno i prvom osobom koja je nakon dugo vremena primijetila da on postoji.

„Dobra sam s licima“, nastavila je djevojka, koja je sada već opasno zakoračila u Hrvojev osobni prostor, dovoljno blizu da mu može osjetiti dah. Ali Hrvoje nije bio siguran da je u tom trenutku mogao disati. Gledajući ga ravno u oči, pružila je ruku:

„Susjeda.“

Zbunjen, Hrvoje je uzvratio rukovanje, nasmiješio se pa rekao:

„Susjed. Nego, što je ovo bilo...“ pitao je glavom pokazujući u smjeru prozirne lokvice na asfaltu. „Jesi OK?“

Rukovanje je završilo, ali nitko nije napravio korak, ni u jednom smjeru.

Ana je odmahнула rukom:

„A, to... Zna me nekad stisnut u želucu, nakon posla.“

Prvi zvukovi škripe tramvajskih kočnica mogli su se čuti prije nego što je petica uklizala u zavoj. Iako odlučan da se što prije vrati dosljednom praćenju dnevnog rasporeda, Hrvoje je ipak odlučio utažiti znatiželju:

„Nakon posla? U osam ujutro?“

Tramvaj je ulazio u zavoj, uz sve glasniju buku. Istežući vrat ne bi li vidio njegov broj, Hrvoje je na trenutak zaboravio na cijeli susret, a potom se pogledom vratio Ani i pokazao palcem na vagon.

Već u pokretu, umorno se krećući u smjeru kojim se prvotno uputila, Ana mu je odmahнула rukom pa uzviknula:

„Hej, netko mora i radit u ovoj zemlji!“

Petica je otvorila vrata, iz drugog vagona istrčao je srednjoškolac i bacio masan komad papira od bureka pokraj kante. U neobjašnjivom strahu od osvrtnja, Hrvoje je ubrzanim korakom ušao u tramvaj, sjeo na jedno od mnogih praznih mjesta i čekao polazak, gledajući,

kao i uvijek, u pod. Dok je tramvaj prolazio pokraj prazne stanice, ipak je pogledao kroz prozor. Počela je padati kiša, ispirući sve što je ostalo na tlu.

Pljusak nije bio veliki problem za poslovanje *pizzerije* Crna maslina, kafić-restorana koji je zapadni dio grada pokrивao dostavom svega, od standardnih varijacija talijanske kuhinje preko ćevapa i pljeskavica do vegetarijanskih paketa koji su uglavnom nestajali oko podneva, a zatim opet postajali dostupni predvečer, kada bi se nagomilalo dovoljno neiskorištenog povrća za nečiju salatu.

Ljeto je, s druge strane, uvijek značilo nevolju.

Vlasnik Marinko Bešlić, gospodin u ranim šezdesetim, širokih ramena i gustih obrva koje su stršale na njegovoj ćelavoj glavi, jest imao dobre veze tamo gdje ih je trebalo imati – onda *kada* ih je trebalo imati – ali ne baš toliko dobre da se ogrebe za Tkalču ili neki drugi komadić profitabilnog centra. Polovina stolova u restoranu tih bi tjedana ostajala prazna, ali živjelo se dobro od dostava doručaka u urede obližnjeg poslovnog centra. Osim sada, tijekom dva tjedna kada su i oni bili na godišnjem. Mogao je, doduše, računati na nešto lokalnih gostiju koji su voljeli Marinkovu verziju masne mediteranske gastronomije. I pristupačne cijene. Kad već nije bilo dovoljno novca da se ode na more, skupilo se za pogledati Ligu prvaka uz pivu i *pizzu* s morskim plodovima. Doduše, ovih je dana ljeto više sličilo na jesen, iako je terasa bila namještena i spremna.

S čak dva televizora, ispod nadstrešnice tek nekoliko metara udaljene od male tržnice i stare bravarske radionice, s vrištećim neonskim natpisom, otvoreni dio *pizzerije* u toplije je dane postajao glavnim punktom obiteljskih druženja, brze kave i masovnih opijanja tijekom utakmica nogometne reprezentacije. Dok je terasa izgledala kao da ju je projektirao John Wayne, zaljubljen u jelovinu i bijele stolnjake, interijer je bio uređen onako kako je Marinko doživio Toskanu gledajući dokumentarac o Stingovoj vili Il Palagio: lusterima od lažnog kristala i stolovima na kojima bi se moglo i zaplesati, bez straha od lomljave njihovih nogu i vlastitog vrata. Ipak, u Crnoj maslini nikome nije padalo na pamet plesati na stolovima.

Hrana na drvenom ugljenu bila je svakako važnija od dizajna, a nije bilo važno ni to što je Marinko svoju prvu maslinu probao tek u 35. godini. Ni tada mu se nije nešto pretjerano svidjela. Nitko mu nije rekao da je unutra koštica, zbog čega je zamalo slomio zub.

Ipak, znao je Marinko što je marketing. Pokorio je zvijer, razapeo je u vrišteći neonski znak

na ulazu svog uspješnog obrta, a zatim pretvorio i u potpis – crnu maslinu kao jedinu vrstu masline koju ste u Crnoj maslini mogli dobiti u sredini zapečenog tijesta sa salamom i sirom. U špajzi je uvijek moglo ponestati brašna i soli, ali kada bi zalihe teglica neočišćenih crnih maslina bile pri kraju Marinko bi počeo paničariti. Nagle promjene raspoloženja ipak su bile rijetkost. Došle bi u one dane kada ne bi mogao pronaći mobitel ili kada bi ga pronašao pa se nakon telefonskog poziva vlastite kćeri povukao u drugu prostoriju, uvijek izlazeći namrgođen.

U ulozi šefa bio je prilično voljen, trudeći se nastupati kao galantni gospodin čak i onda kada bi imao puno pravo izgubiti kontrolu. Ali, kontrola mu je bila previše draga da bi je gubio.

„Dečki, nadam se da ste spremni za telefone? Nemojte da mi se netko opet žali da je čekao 45 minuta na bečki...” doviknuo je u hodu, jezikom brišući ostatke vode s gornje usne. Tableta za tlak tek mu je prošla kroz jednjak, a već je bio spreman za radne izazove, uvjeren da ajurvedski koktel s četiri biljke stiješnjene u plastičnu kapsulu radi jednako dobro kao i Fursemid, od kojeg je često dobivao vrtoglavicu i tinitus.

„Sve je spremno, bez brige... Ako počnu zvoniti. Kažem – ako!”, odgovorio je Marko, 25-godišnji kuhar duge kose vezane ispod piratske marame, samouvjeren, ne dižući pogled s tableta.

S konobarom Igorom, studentom geodezije, buc mastim Slavoncem čiji je alibi za debljinu uvijek bio prestanak pušenja, sjedio je za jednim od unutrašnjih stolova restorana koji je tek trebao otvoriti vrata gostima. Kiša je sporije udarala po prozorima, jenjajući jednakom brzinom kojom je nasrnula.

Svaki sa svojom čašom vode, natočenom iz slavine kako im se od plaće ne bi odbijala cijena flaširane verzije, dijelili su ekran, surfajući domaćim portalima. Kavu su popili kod kuće.

„Pazi ovo – *Life coach* počinio samoubojstvo”, nasmijao se Igor, u nevjerici kimajući glavom.

„Tko?”, dobacuje Marinko iz kuhinje, gdje se načas otišao osobno uvjeriti u Markove ohrabrujuće riječi. Vjerovao mu je jer do sada nije lagao. Ali za sve postoji prvi put. U poslu je bio dovoljno dugo, a to je bila jedna od prvih stvari koje je naučio.

„*Life coach*”, odgovori Marko, gledajući u keramičke zube širokog osmijeha, visoko čelo i feminizirano lice na fotografiji pokojnika iz vijesti.

„Kaj je to?”, upita Marinko purgerski, iako je 1989. iz Donjeg Crnča doputovao u Zagreb.

Stajao je iza šanka i provjeravao ispravnost staklenih čaša. Mada je u razgovoru sudjelovao s istinskom znatiželjom, to se ne bi moglo zaključiti iz njegovog govora tijela.

„Piše u podnaslovu: Trener za sreću ubio se zbog depresije“, pročitao je Igor.

Odmah pokraj fiskalne blagajne, između sudopera i stalka s jelovnicima, stajao je i tablet na kojem se moglo surfati onda kada ruke ne bi bile previše zauzete, nauljene, ljepljive i mokre. Svako jutro, tablet bi se našao za stolom. Jutarnje čitanje vijesti bilo je odličan katapult konverzacije. Mogli su momci, mislio si je Marinko, to činiti i iza njegovih leđa, ali ovako, pretvaralo se to u svojevrsan mini *team building*, jedini dio radnog dana kada su nabiranja vrsta hrane i pića nadopunjavali ljudski razgovori. Nije bilo važno o kojim se temama radilo – uhićenju saborskih zastupnika, dekapitacijama na Bliskom istoku ili dekolteu neke glumice na nekom crvenom tepihu nekog filmskog festivala negdje – sve dok bi tih nekoliko minuta ubijenih izgovorenim rečenicama stvarale privid složnog i uhodanog tima, male obitelji zbratimljene pivom i somunom.

Marinko nije bio optimističan. Štoviše, bio je svjestan da zbog kolektivnog godišnjeg odmora ovog jutra neće biti puno narudžbi. Ali svejedno je vjerno slijedio obrazac koji si je odavno zadao. Organizacija, priprema, provjera. Prvi dolaze kuhar i konobar, dostava može i deset minuta kasnije. Ali bezuvjetno je insistirao da se dolazi u dogovoreno vrijeme. Čak i ako vas okolnosti neugodno iznenade, ritam se mora zadržati; nije dobro da zaposlenici neplanirano mijenjaju uhodane navike. Barem je tako nekako naćuo dok je drijemao na nekom od brojnih tečajeva menadžmenta koje je pokušao završiti.

„Hoćeš reći da netko živi od toga kaj druge ljude trenira kako biti sretan?“ pitao je, a u tom se trenutku na vratima pojavio Hrvoje, ostavljajući mokr traga cipela po sinoć opranom podu. Skinuo je kožnjak i prebacio ga preko ruke, kimnuvši glavom uz pozdrav:

„Dobro jutro.“

„Jutro“, uzvratio je Marinko.

„Ej“, dobacio je Igor, dok je Marko samo podignuo lijevu ruku, a desnu, kao i pogled, držao na omiljenoj digitalnoj igrački. Nježno je pomicao ispucali kažiprst po ekranu i smješkao se prolazeći kroz dokumente prohujalog vikenda, galerije fotografija iz noćnog života zagrebačkih klubova.

Gledajući mokrog Hrvoja, Marinko se nasmiješio:

„Dobro je, kiša je stala... neće ti biti velik problem voziti.“

„Idem... obrisati se...“ tiho je promrmljao Hrvoje prolazeći rukom kroz vlažnu kosu. Jaknu je bacio preko barskog stolca postavljenog uza zid hodnika koji počinje kod ulaznih vrata kuhinje, desno od šanka, a vodi ravno do zahoda. Kolege su taj „kutak“ nazivale „Tronom luzera“, a Hrvoje je to i osobno čuo u trenucima kada nisu znali da sluša. Čak je i debeli konobar pametovao da je njegovo zanimanje samo privremeni način preživljavanja dok konačno ne postane netko i nešto, odbijajući samom sebi priznati da će s tacom u ruci dočekati najvjerojatnije i smrt. Ali šala je uvijek išla na na Hrvojev račun. Bio je najstariji dostavljač kojeg su ikada imali, čovjek kojem je očito izmakla zadnja šansa pa je pobjegli vlak za sreću u tridesetima zamijenio s dva kotača i *capricciosom* iza leđa.

„Mutavi ne zna koristiti kišobran...“ sarkastično je prokomentirao Marko čim se Hrvoje izgubio u WC, dok je Igor pokušavao suzdržati smijeh, glasno ispuhujući zrak kroz nos.

„Nemojte bit bezobrazni, kaj vam je opet...“ prekorio ih je Marinko.

„Pa je malo... čudan“, iskreno je konstatirao Igor, dodavši: „Nisam siguran da je s nama dvojicom progovorio riječ otkada je ovdje. Ne znam pravi li se da ne postojimo ili...“

„... ili smrdimo...“ dobacio je Marko.

„Pa dobro, bilo je dana da ti je iz kože stvarno isijavao češnjak“, dodao je Igor.

„Bolje da šuti, nego da se ne gasi, kao neki“, branio ga je Marinko, strogo zureći u mlade djelatnike, „Osim toga, imajte malo razumijevanja. Nisam siguran, ali mislim da se nešto dogodilo njegovoj ženi i djeci...“

Glasno zalupivši vratima WC-a, čiji je mehanizam automatskog zatvaranja već neko vrijeme radio probleme, Hrvoje je izišao iz zahoda te krenuo prema radnom mjestu. Visokom, usamljenom komadu „električne stolice“ privremenih i trajnih gubitnika, metalne lomače snova na kojoj se svaki dan, onda kada nije bio na asfaltu, pržio sjedeći mirno i bezizražajno. Uspravnih leđa, s rukama spojenima u krilu, kao programirani *drone* za dostavu, čekao je unos koordinata i pripremljene, u kutije zapakirane obroke. Predan i pouzdan na zadatku, ali posve izgubljen u vlastitom svijetu slobode čekanja, istrnut iz trenutka i odveden u neke misli. Nitko se nije pitao gdje mu misli bježe. U ovoj skladnoj obitelji svi su na kraju dana pazili samo na svoje guzice.

„Odi Hrvoje malo sa mnom“, dozvao ga je Marinko čim ga je ugledao, ubrzavajući korak.

Presjekavši mu put, hvatajući ga za mišić desne ruke, nježno ga je povukao kroz kuhinjska vrata. Pritvorio ih je, ruku i dalje držeći na njegovoj: „Ona dva klipana znaju bit malo naporna, ali nemoj se puno sekirati. Dobri su dečki i još bolji radnici. Ljudi vole našu kuhinju, a Igor je brz i zna razliku između soka od borovnica i crnog ribizla. Kaj se tebe tiče, već mi je prvi tjedan bilo jasno da sam dobro izabrao. Pouzdan si, a to valjda dolazi s godinama. Kad testosteron opadne, čovjek misli bistrije. Pričao sam ti da smo prije tebe imali onog manijaka iz Gajnica... Kad bi ljudi naručili ekstra vrhnje, balavac bi pljuvao u vrhnje, glavićem udarao po siru, jebo majku svoju njime!“ povikao je. Izletjela mu je i omiljena didina poštapalica.

Hrvoje je gledao negdje iznad Marinkova ramena.

„Do sada nisi zaradio nijednu pritužbu, redovan si, uredan, ne vozikaš se bezveze na moj račun...“ zapričao se Marinko, što je činio svaki put kada bi postajao nervozan. „U ova dva tjedna si me uspio razuvjeriti. Bio sam uvjeren da se nećeš znati tako dobro snalaziti s ulicama, s obzirom da si život proveo... gdje ono?“

„U Velikoj Gorici“, odgovori Hrvoje, čekajući poantu.

„Da, iz Gorice... Ali iznenadio si me, ugodno“, rekao je Marinko, a zatim naglo zašutio, zatvorio vrata pa stišao glas: „Mogu te zamolit za jednu malu uslugu?“

Lagano oslonjen na cigle velike krušne peći, Hrvoje je potvrdio glavom.

„Ništa strašno, ali evo, imamo još, koliko, pola sata do početka dostave? Pola sata, to bi ti trebalo bit dosta vremena da...“ zastao je Marinko, kažiprstom pozivajući da ga se na trenutak ispriča. Otvorivši kuhinjska vrata, pojurio je prema šanku. Zgrabio je aktovku koju je ostavio ispod sudopera pa se s njom vratio natrag u kuhinju, nježno zatvorivši vrata. Marko i Igor ionako su čitali rezultate hokejaških utakmica – nisu obraćali pažnju.

„Evo ovako“, nastavio je Marinko, dok ga je Hrvoje, koji se doslovce nije ni pomaknuo, nastavio zbunjeno slušati. „Tu imam nešto za jednog kolegu. Trebalo bi mu to dostaviti do podneva, najkasnije. On će biti kod kuće, čeka. Evo adresa...“

Iz džepa je izvadio izderanu stranicu blokića za popisivanje narudžbi pa je zajedno s torbom predao u Hrvojeve ruke. „Da ne kompliciramo sad previše, ti ćeš to najbolje obaviti. Sjedi na motor i dobaci je čovjeku. On će ti dati natrag isto nešto za mene. Uzmi to i donesi kad si gotov. Oke?“

„Oke“, promrmlja Hrvoje, gledajući u adresu.

Navlačeći jaknu preko ne sasvim osušenog ovratnika majice, Hrvoje se spremao na prvu dnevnu vožnju, dok je Marinko, stojeći između šanka i kuhinje, pljeskao rukama i vikao: „Marko, mogao bi ti spremić i neki doručak, ha?“

„Šefe, jeste vidjeli šta piše u crnoj kronici?“ oglasio se Igor, koji bi na rijetke ponude besplatnog obroka obično reagirao s pozamašnim entuzijazmom – ali ovog puta, izgledao je kao da ga je netko udario u želudac.

„Kaj je sad opet?“ upitao je Marinko, svjestan da će s odgovorom vjerojatno izgubiti apetit.

„Nekog su studenta prebili na Jarunu... navodno samo jedan napadač, koji ga je kod grmlja prečice za nasip dočekao i žicao cigaretu, a zatim ga, kada mu je okrenuo leđa, nekoliko puta nogom od stola udario po glavi i leđima. Dečko je živ, ali u komi. I sve to zbog jednog mobitela!“

Zastao kraj stražnjeg izlaza, spojenog s dvorištem i improviziranom malom garažom podignutom od nekrečene cigle i debele žičane ograde obojene u zeleno, Hrvoje je osluškivao razgovor, dok je Marinko u nevjerici ponavljao ono što bi svaki put govorio kada bi momci dosurfali do crne kronike.

„Pa dobro, u kaj se to pretvara ovaj grad?“

„To nije sve“, ubacio se Marko, čitajući dalje: „S ukradenog mobitela, napadač je majci žrtve iste večeri poslao SMS poruku sljedećeg sadržaja: RAZBIO SAM TI SINA.“

Srećom, Hrvoje je bio samo na korak od vrata. Morao je odmah izaći van, kako bi mogao pljunuti, doslovno, bijesno. Držeći ruke na bokovima, podignuo je pogled od tla i usmjerio ga prema krovu, duboko udišući zrak kroz nosnice. Spustio je pogled i glasno izdahnuo na usta.

Učinilo mu se da je, na desetak metara od garaže, na samom ulazu u stražnje dvorište, ugledao crnokosu djevojčicu. Stajala je pokraj trafostanice, okrenuta leđima i gledala niz cestu. Ispod lijeve ruke držala je plišanog ružičastog ponija, a desnom je mahala daljini.

Čvrsto, do bola, stisnuo je oči, i otvorio ih nakon nekoliko sekundi. Djevojčica je nestala.

Skidajući lokot s lanca na bravi garaže, Hrvoje je izgurao zeleni skuter, s crvenom kacigom obješenom oko guverнала. Kožnjak je zakopčao do grla, nekoliko puta dodao gas, pa odjurio

niz cestu, noseći papirić s adresom u džepu i aktovku u velikom spremniku, kutiji s logotipom Crne masline.

Stari grafiti još su se držali, preživjevši desetljeća šamaranja kišom i vjetrom, poput urbanih tetovaža isprane tinte na ostarjeloj, debeloj koži. Sportski murali oslikani još u doba kada je *tattoo* bio ekskluzivnom ikonografijom kriminalaca, mornara i kurvi, doslovno su ratovali s aktualnim političkim parolama očajnika, koji uplašeni mijenjati stvari na druge načine čvrsto drže kažiprste na ventilima kantica, prazneći se u nekoliko elementarnih boja. Ta društvena mreža od žbuke i spreja bio je samo jedan od načina na koji je grad komunicirao sa svojim stanovnicima. Minotauri od stakla i čelika prijetili su pozivajući se na neizvjesnu budućnost; pečenjare sa zatamnjenim izlozima i lokalne birtije „stajačice“ tješile su svojim pogledom u sigurnu prošlost. Čak i kada je spavao, grad nije šutio. Budan, galamio je bez milosti.

Ali njegov mlađi brat, sazdan od oku nešto ugodnije geometrije i pastelnih fasada koje još nitko nije razdjevičio sprejem, tiho je rastao, djelujući kao serum protiv starenja. Širio se izvan krvotoka prošlosti i preuzimao štafetu s novim generacijama gladnih svojih kvadrata na asfaltu.

Kada je stajao pred vratima velikog stana plave novogradnje u Laništu, izbušenog u samoj sredini besprijeckorno okrećenog, pomalo medicinski sterilnog prvog kata, Hrvoju se učinilo da ovdje nitko ne živi. Ne samo iza vrata pred kojima se ukipio držeći aktovku u ruci, nego u cijeloj zgradi, potpuno tihoj i neprirodno čistoj, u koju je ušao kroz širom otvoreni glavni ulaz. I parking je bio posve prazan.

Hodnik je bio toliko prostran da je zvuk prekidača zvona proizveo jeku. Bez oslonjenih bicikala, bez otirača, bez ključevima izrezbarenih zidova koje bi stanari prekrivali puzavcima. Mirisalo je na plastiku i polikolor.

Čekao je desetak sekundi, a onda je ponovo zalegao na zvono, ovog puta još duže. Ruku je još držao na prekidaču, kada su se vrata naglo otvorila. Na ulazu je stajao posve gol, prilično mršav, nervozan muškarac u ranim tridesetima, širom otvorenih očiju i smanjenih zjenica, oznojene i masne, do ne pretjerano mišićavih ramena duge kose, koja je dijelom prekrivala tetovirani crni *tribal* na vratu. Nije izgledao kao da mu je imalo neugodno što mu se dugi, tanki penis klati poput mehanizma zidnog sata.

„Da?“

Iskreno zbunjen, ali ne i pretjerano šokiran, Hrvoje je počeo zamuckivati:

„Paket, ovaj, kofer... imam... Marinko šalje...”

Goli muškarac gledao ga je ravno u oči, pomalo i kroz njih, a Hrvoje nije bio siguran da li ga je uopće čuo.

„Propuh je, dragi, gdje si? Dođi, hladi mi se!” začuo se ženski glas iz dubine stana.

Spustivši pogled na aktovku u Hrvojevoj ruci, nagi se neznanac se odjednom osmjehnuo pa uzviknuo:

„Gle, čale je sredio! Pa bravo, matori!”

Više je govorio samom sebi, nego Hrvoju, ali potom je opet nervozno podignuo pogled i zurio mu u oči, mrko, možda i pomalo prijeteće.

„Čekaj sekund...” konačno je izustio, a odmah se potom polako okrenuo. Izgubio se iza pritvorenih vrata. Hrvoje nije ni pokušao škicnuti unutra. Želio se što prije izgubiti odavde.

„Evo me, daj to vamo...” goli se muškarac vratio i pružio mu svoju aktovku u razmjenu. Zalupivši vrata bez pozdrava, Hrvoju je laknulo kada je nestao.

Pukotine na cesti testirale su amortizere skutera, čija je vilica poskakivala poput glisera na valovima mora od bitumena.

Nije se vraćao najkraćim putem, iako mu je, u neku ruku, i ovaj put također bio usput. Hvatajući sunčane dijelove ulice koja je poput malog kanjona rascijepila niz kuća i malih dvorišta s njegovanim travnjacima, polagano je usporavao, sve dok nije zastao preko puta crvene zgrade. Ničim se, osim rubinskom bojom, nije previše isticala u nizu plavih i bijelih dvokatnica, dnevnih i spavaćih soba pretvorenih u poslovne prostore, firme koje su glasna obiteljska druženja uz grah i strastvene uzdahe iz spavaćih soba zamijenile konferencijskim stolovima, markerima za bijelu ploču i tutnjavom frenetičnih kretnji prstiju po tastaturama.

Nekoliko sekundi gledao je u zavjese zatvorenih prozora, podignuo vizir, spustio ga, a zatim iz džepa izvukao mobitel.

Radeći polukrug laganim dodavanjem gasa, usporio je ispred samog ulaza. Zaustavio se

spustivši nogu na tlo i fotografirao crni natpis na bijeloj plastičnoj ploči pričvršćenoj na fasadi: ODVJETNIČKI URED – DOMAGOJ MALJEVAC.

Rezonantnim turiranjem na svega nekoliko metara od prozora, naglo je otpustio kočnicu, ostavljajući crni eliptični potpis na liniji koja ocrtava parkirališno mjesto za invalide.

Dodao je gas i sjurio se niz cestu, kako bi se konačno riješio pošiljke o čijem sadržaju nije ništa želio znati.

Parkirajući skuter ispred garaže *pizzerije*, Hrvoje je već odlučio da s Marinkom neće podijeliti detalje razmjene. Razgovor je stoga tekao točno onako kako ga je i zamišljao.

„Bravo. Sve je prošlo u redu?“

„Je.“

Šef je bio zadovoljan. Zgrabio je kofer i s njime se izgubio u zahodu.

Nije se činilo da je previše ljut zbog toga što se sa zadatka vratio 23 minute kasnije nego što je očekivao. Narudžbe za dostavu nisu stizale, a čak je bilo nešto gostiju u restoranu, iako je više posla imao Igor s aparatom za kavu nego Marko koji je prtljanje po tabletu zamijenio slanjem poruka na mobitelu.

Činilo se kao pravi trenutak za razgovor. Već neko vrijeme, Hrvoje je tražio osobu koja bi mu mogla pomoći. Možda ju je konačno pronašao, pomislio je, odlučno čekajući ispred vrata. Nasmiješeni Marinko, s koferom je napustio zahod desetak sekundi nakon što je ušao u njega.

„Odlično, Hrvoje, odlično... nego, samo da te pitam... Čovjek kojem si dao paket... jel bio sam ili je netko bio s njim? Si vidio kakvu žensku, to te oću pitat?“, ušeprtljao se Marinko.

„Nisam vidio... “

„Odlično...“

„Ali sam čuo... “

Namršten, Marinko je obrve gotovo spojio s korijenom nosa.

„Prčim mu mat...” prekinuo se pa uzdahnuo.

Zastao je pa pogledao Hrvoja i potapšao ga po ruci.

„Idemo delat.”

Marinko je podignuo nogu kako bi napravio korak, ali zaustavila ga je riječ zbog koje bi uvijek glumio da mu je neugodno.

„Šefe...”

„Rekao sam ti već da me ne zoveš tako. Pa valjda imam ime...”

„Imam i ja jednu molbu.”

U hodniku ispred WC-a stajali su poput boksača na sučeljavanju; Marinko je s obje ruke prigrlio kofer, kao gusar koji plijen pokušava sačuvati od pohlepe iz potpalublja.

„Reci”, Marinko se naglo uozbiljio.

„Ne znam možete li mi vi pomoći, ali nemam koga drugoga pitati pa... Trebao bih nabaviti nešto za samoobranu.”

„A to!” odahnuo je Marinko. „Pa nije valjda da zvoniš ljudima bez ičega? Kupi si barem suzavac, to ti je legalno i to će ti biti dosta. Pričao sam ti kako je Ivan, koji je radio dostavu prije dvije godine, ostao bez dvije porcije čevapa i jednog testisa? Pit bull je bio brži od gazde...”

„Nemam suzavac.”

„Znaš...” Marinko je naglo promijenio ton, iz nervoznog u očinski. Njime bi se obraćao svojim zaposlenicima kada bi ih blago korio, iako ga je stvorio i čuvao upravo za ovakve prilike, kada se osjećao dovoljno važnim za dijeljenje savjeta, „jedna od prvih stvari koju me grad naučio, kada sam došao ovdje i kada su me, tek što sam naučio koji tramvaj vozi kuda, iz čistog mira iscipelarili na stanici, bila je – da nigdje ne idem bez skakavca!”

Podignuvši lijevu stranu sakoa, otkrio je držak noža, koja je virila iz našivene futrole u unutrašnjosti odijela pa šapnuo:

„Ljudi su vukovi. Nikad ne znaš kad će te pokušati pojesti.”

„Znate li gdje bih mogao kupiti pištolj?“ upitao je Hrvoje, izravno i bez da je trepnuo.

„U bogati!“ iznenadi se Marinko, a zatim podigne lijevi dlan i nagne se unatrag. „Nemoj mene upletati, što god da jest, s kim god da imaš probleme, bolje da ne znam.“

„Čuli ste jutros, dečka su zamalo ubili zbog mobitela...“

„Udaren je s leđa. Da je imao pištolj, uzeo bi mu i njega.“

„Ukrao bi i nož“, uzvratilo je Hrvoje, gledajući u džep Marinkovog sakoa, a zatim ponovo u njegove sumnjom ispunjene oči. „Ali možda bi ishod bio drugačiji da ga je imao.“

„Možda ga i jest imao...“ komentirao je Marinko.

„Možda. Ali u svakom je slučaju bio neoprezan. Ja ne želim ponoviti njegovu grešku.“

Marinko se zamislio gledajući u pod, preselio aktovku u lijevu ruku, palcem i kažiprstom desne počeo pa počeo obrve, a onda se nakon kraće tišine složio.

„Pištolj, kažeš? A što si ne nabaviš teleskopsku palicu?“

„Pištolj“, ponovio je Hrvoje.

„Ne znam, Hrvoje, gdje možeš kupiti pištolj“, odbrusio je Marinko, vrativši kofer u desnu ruku, nervozan od cijelog razgovora. „Ali mogu nazvati neke ljude. Imaš love?“

„Imam toliko“, mirno je odgovorio Hrvoje.

„S obzirom da smo frendovi i ako frend frenda zna nekog frenda, to će ti dići cijenu samo za petnaestak posto, za posredovanje... A toliko bi platio dozvolu, da ideš na muriju.“

Zastao je, odmjerio Hrvoja pogledom pa dodao:

„Pod uvjetom da bi ti je dali.“

Zvonjava telefona obojicu je cimnula. Netko je bio gladan.

II.

„Ne hvala, ne pijem“, rukom je odmahnuo Hrvoje, odbijajući drugu ponudu za piće otkada je ušao u kuću. Bilo je to prije svega nekoliko minuta, a sedamdesetinaštogodišnja Dubravka, vitalna i vedra starica s naočalama i crvenim ružom za usne, već ga je zasula gostoprimstvom, uporna u nastupu savršene domaćice.

Posjet je za njega bio čisto poslovan, ali bilo je jasno da je usamljena udovica samo čekala žrtvu za ubijanje vremena.

„Ništa? Pa nešto valjda pijete, možda sok neki, imam fantastičnu bazgu od prijateljice iz Kutine“, uporna je bila Dubravka.

„Može čaša vode“, popustio je, odlučan da više ne raspravlja o besmislicama.

Zadovoljna, odgegala se prema kuhinji. Ostavši sâm nasred golemog, antikvitetima ukrašenog dnevnog boravka privatne vile podignute na vrhu Medpotoka, sjedeći u baršunastoj fotelji pokraj stolića ukrašenog elegantnom papirnatom japanskom svjetiljkom, pepeljarom i zdjelom s keksima, Hrvoje je u tišini razgledavao oko sebe. Slike pejzaža i portreta, lakirane drvene police prepune starih netaknutih enciklopedija, stakleni regal ispunjen kristalima i keramikom... Ništa pretjerano spektakularno ili drugačije od sličnog *nouveau riche* kiča kojeg se nagledao u svom „prošlom životu“. Osim toga, naftalinska raskoš savršeno je odgovarala eksterijeru, trokatnici čiji su se balkoni isprsilili nad bijelim mramorom ograđenim travnjakom. Dominirajući raskošnim nizom podsljemenske zone koji se, poput ogrlice a neki bi rekli i omče, protezao i stezao oko vrata gradskog tijela, golema, besprijekorno bijela fasada i veliki posjed s milijunaškim pogledom bili bi predmet zavisti u nekom drugom kontekstu. Ali ovdje, susjedi su ravnopravno sudjelovali u natjecanju prestižem. Slavni odvjetnici, glavni tajnici političkih stranaka, krupni dioničari, sumnjivi poduzetnici, vjerski agitatori, bankarski mešetari, medijske galamdžije i dežurne drkadžije – svi su oni bili tu negdje, skriveni iza naslaga svježeg maltera, arhitektonske ekstenzije ega, betonskog *apgrejda* društvenog statusa. Kameranama, alarmima i protuprovalnim vratima odvojeni od svijeta, spavajući u sefovima izgrađenima za novac u čarapama.

Penjući se po toj blještavoj dijamantnoj ogrlici moći, Hrvoje je bio jednako paranoičan, svakih nekoliko koraka dodirujući unutrašnji džep jakne pokušavajući se uvjeriti da je sve još uvijek unutra.

Trebao mu je skoro sat da od okretišta dopješači do vrha. Osjećao je šetnju u nogama, sada kada je sjedio i razmišljao o tome.

Bila je srijeda, a Hrvoje je ujutro konačno dobio papirić od Marinka. Ovaj put onaj koji je očekivao i zbog kojeg mu je dosađivao posljednja dva dana: s imenom, adresom i vremenom.

Iako je uranio desetak minuta, nije čekao pred kapijom. Bojao se da bi bio nepotrebno sumnjiv, a nije mu se dalo kružiti. Odjevena kao za nedjeljnu zahericu u Gradskoj kavani, Dubravka ga je srdačno pustila čim je pozvonio pa u tih nekoliko metara od dvorišta do praga ispalila rafal nepotrebnih informacija. Svašta mu je stigla ispričati, od anegdota o vjeverici zapetljanoj u bršljan do pokazivanja kamena koji je još uvijek bio krvav kao mjesta na kojem je njezin suprug Krešimir prije šest godina, četiri godine prije smrti od srčanog udara, ustrijelio provalnika. S dva metka u želudac i jednim u obrvu – „školski“, napomenula je s osmijehom.

Kako ova vremešna udovica nije imala bogznašto raditi, bila je vidno uzbuđena posjetom, ali i uhodana u svojoj prezentaciji. Bio je to posao, da, ali ona je poslovala na starinski način.

Oprezno koračajući s bokalom vode i dvije čaše u ruci, vratila se u sobu, mrko kimajući glavom.

„Dobro je da niste tražili bazgu, tako mi je neugodno, sva je fermentirala... Mogla sam vam i čaj skuhati kad je već kasno za kavu. Hoćete kavu?“

„Voda je dovoljna, hvala“, odgovorio je Hrvoje grabeći čašu te ispijajući do pola u jednom dahu. Nije ni znao koliko je bio žedan, sve dok ga nije zapljusnuo prvi gutljaj.

„Ove čaše mi je Krešo donio iz Venecije. Prekrasne su, zar ne?“, pohvalila se sjedajući u fotelju pokraj njegove.

Vrteći staklo u desnoj ruci, Hrvoje se osmjehnuo. „Lijepe su.“

„Moj Krešo, Bog da mu duši prosti, naradio se da nam omogući ovakav život. Barem neka korist od njega...“

Razgledavajući oko sebe Hrvoje se složio: „Nije vam loše ovdje... Čini se mirno.“

„Mirno je, u pravu ste, zimi možete čuti kako pahulje padaju na tlo. Kad sam došla ovdje iz Kutine, kao studentica, živjela sam u stanu. To je bio pakao. Svaki put kad bi susjed povukao

kotlić na zahodu, meni bi se digla voda u sudoperu. Jedan sam ga vikend slušala kako svoju djevojku prisiljava na seks s psom.“

Hrvoje nije grimasom popratio gadosti. Samo je slušao.

„Kada sam se udavala, Krešo nije bio bogat“, nastavila je starica, sretna što je pronašla novog kandidata za životnu ispovijed. „Nisam ja takva cura“, glasno se nasmijala. „Sve je to zaradio kasnije, početkom devedesetih.“

„Čuo sam samo najbolje stvari o vašem suprugu. Marinko mi je ispričao sve o njegovim zaslugama u ratu. Bio je heroj, zar ne?“

„Heroj?“, nasmiješi se Dubravka. „Bio je obično govno.“

Hrvoje opet nije znao što reći. Kako je bilo onih koji su stvarno željeli pričati, nije ni morao.

„Bio je zlato... onda kada mi je kupovao zlato. Kad bi posao išao lošije, bio je nepodnošljiv“, nastavila je starica pauzirajući tek za pola gutljaja vode. „Izgradio je ovu kuću, nikada nije ruku podignuo na mene... Ali sve te državne počasti, zasluge i stranačka propaganda... Vjerujte mi kad vam kažem: Krešo je bio seronja, ratni profiter koji je švercao i prodavao oružje namijenjeno vojsci...“ Zastala je pa se dirajući za desnu naušnicu zagledala u daljinu, a odmah potom i u Hrvoja. „Ali mora se od nečeg živjeti, zar ne?“

Pozorno slušajući svaku riječ, Hrvoje je prekrizio noge pa upitao, neplanirano uvučen u razgovor: „Pa valjda ima i neku dobru stranu... ipak ste toliko dugo bili zajedno...“

„To što nije imao morala i načelno bio smeće od čovjeka, ne znači da nije bio divan otac i dobar suprug. Doduše, znala sam za sve droce s kojima me varao, ali na kraju dana je ipak spavao u mom krevetu“, zastala je Dubravka, sjetno, uzdahnuvši s pogledom uzemljenim u tamnocrveni perzijaner. Trajao je dovoljno kratko da se ne bi mogao interpretirati kao slabost, ali činio se kao trenutak krajnje iskrenosti: „Jedina stvar gora od dosade je samoća.“

Tišina je počela zauzimati prostranu dnevnu sobu odbijajući se o baršunaste zastore poput utvare. Hrvoje je protrnuo osjetivši hladnoću – Dubravka mu je, gotovo niotkuda, spustila ruku na koljeno.

Eksajuci ostatak vode, izmaknuo se dodiru nagnuvši se prema stoliću. Prazni komad venecijanskog stakla odložio je pokraj svjetiljke. Ostavši sjediti na rubu fotelje, posegnuo je u unutrašnji džep jakne koju nije skinuo sa sebe, iako je udovica tri puta insistirala, prvi put

već kod otirača. Vadeći kuvertu iz džepa, Hrvoje je prešao na stvar: „Evo novca, po dogovoru, Marinko je rekao pet tisuć...”

„Čekajte, čekajte, spremite to, polako...” odgurivala mu je ruku, a zatim na srednjaku primijetila zlatni vjenčani prsten. Zagledala se u njega, a zatim pogled podignula ka Hrvoju: „Ja sam diskretna žena.”

Uz glasno škljocanje koljena, Hrvoje se naglo katapultirao na noge, popravio jaknu te odložio novce na fotelju.

„Evo, sve je tu, možete prebrojiti.”

„No dobro”, nešto je arogantnije rekla Dubravka i ustala, popravljajući haljinu i frizuru, uzimajući kuvertu pa prolazeći prstima kroz snop novčanica. „Čekajte da uzmem naočale. Gdje su mi ono ključevi...”

Otvarajući s obje ruke teško metalno krilo blindiranih podrumskih vrata s tri brave i tihim alarmom, starica je tijelom upalila automatsku senzorsku rasvjetu. Nalazili su se na početku podruma, hladne spilje zabranjenih strasti, kompleksa tunela dovoljno prostranih za odjek koraka. Odbijali su se o zidove izdubljene nizom manjih neprobojnih vrata, međusobno udaljenih nekoliko metara.

Nije bio toliko znatiželjan da bi pitao što je u kojoj od prostorija. Slijedio je Dubravku koja se zaustavila kod trećih metalnih vrata s lijeve strane središnjeg hodnika. Otvorila ih je upisivanjem šifre pa zakoračila, ovog puta rukom paleći neonsku rasvjetu. Već prvi titraj osvijetlio je besprijeckorno uglancani čelik i polimer, geometrijski savršeno poslagan oštrim okom predanog perfekcionista. Pod punim svjetlom složili su se dijelovi slagalice i ukazali pištolji i revolveri, prekrivajući svaki slobodan centimetar prostorije, osim stropa. Grupirani po oblicima, proizvođačima, godini proizvodnje, namjeni i kalibru. Bilo je to više od obične trgovine oružjem – sličilo je na umjetničko djelo, izložbu, kreativnu instalaciju matematičkog genija ushićenog mirisom baruta i plazme. Soba je, doduše, mirisala samo na ulje.

Hrvoje je stajao i zurio. Ništa nije očekivao, ali ovo je bilo iznad svakog očekivanja.

„Preferirate li užlijebljene ili poligonalne cijevi?”

„Svejedno”, odgovorio je, nesiguran u to da je razumio pitanje, ali siguran u to da nije važno. Sve dok i jedne i druge ispaljuju projekte, mislio je, dobre su. Ali Dubravka je znala da nije baš tako jednostavno.

„Ovdje su manje-više svi popularni modeli unutar dogovorene svote. Sve ovisi o preferenciji kupca, tu su ispod klime, možete izabrati, ako vam odgovaraju mehanizmi s kokotom. Udarne igle su ovdje desno. Ne znam sad, vi recite, mikrometarski ciljnik, 3-DOT, bijelo uokvireni Glock tip... Kakav nišan preferirate?“

Osjećao je njezin pogled na sebi, kao i tenziju očekivanja odgovora, ali trenutno nije mario ni za jedno. Bio je iskreno fasciniran, možda je čak zaboravio zatvoriti usta, ali brzo se pribrao pa slegnuo ramenima.

„Vi izaberite.“

Dubravka mu je zgrabila dlan pa nekoliko sekundi proučavala šaku palcem mu natežući prste. Pogledom je opet počela šarati po kratkim cijevima, ispustivši mu ruku kao komad mesa.

„Springfieldov XDM-9, kompaktan, ali ergonomičan, savršen za dnevnu šetnju, meni je uvijek jedan u torbici. S ekstenzijom za šaržer nosi i do 19 komada, bit ćete iznimno zadovoljni. Jedan od boljih Rugera na tržištu je ovaj ovdje SR9c, nije prevelik, devet milimetara, odličan okidač, igla, savršeno sjeda na kažiprst. Imala sam dosta kupaca koji su tražili jači kalibar, nisam osobno isprobala, ali puno ih je uzimalo ovaj M&P 40, odlične snage, a stane u džep. Walter PPS ovako, na prvi pogled, možda izgleda skromno, ali jako je precizan, devet milimetara, isto *strajker*, mislim da bi dobro ležao u vašoj ruci. Imala sam tri Colta 45 ACP 1911., ali iz serije 80 ostao mi je još samo ovaj. Nije skup, a jest pomalo kolekcionarski. I glomazan, ali mislim da je prekrasan. Naravno, Beretta 99FS, još jedan devetmilimetarski klasik, oroz, *double action* i *second strike* opcije... Ima ih i Sig, dobar stari Sig Sauer... Znaju Švicarci. P226, crni, kalibar 40. Moj suprug nije izlazio bez njega.“

„Može taj“, prekine je Hrvoje.

Zatvarajući vrata s pištoljem u ruci, Dubravka je krenula prema izlazu, zastala, pa se okrenula pogledati zašto se Hrvoje nije pomaknuo.

„Trebam i metke.“

Iako se nikada nije žurio na spavanje, Hrvoje se ove večeri uspio vratiti kući prije ponoći. Stajao je ispred zatvorenog prozora spavaće sobe, gol do pasa. Mjesečine nije bilo. Samo tama napadnuta mutnjikavom statikom štednih žarulja i nervoznim bljeskovima televizijskih

ekrana. Stežući pištolj u desnoj ruci, Hrvoje je u lijevoj polagano vrtio mobitel. Kroz zidove je odjekivalo alkoholom natopljeno optuživanje i pičkaranje susjeda. Nije ih slušao. Zagledao se u ekran mobitela pa krenuo prolaziti kroz galeriju fotografija. Na prvoj, nalazila se bijela plastična ploča na crvenoj fasadi, s natpisom ODVJETNIČKI URED – DOMAGOJ MALJEVAC. Druga fotografija pokazivala je plavokosog muškarca u svjetloplavom Brioni odijelu kako izlazi iz zgrade s istim natpisom. Pa opet plavi muškarac, ali ovog puta ispred zgrade suda, bijesan, s mobitelom na uhu i limenkom energetskog napitka u ruci.

Hrvoje je ponovo gledao kroz prozor, doslovno u ništa. Podignuo je pištolj pa neko vrijeme zurio u njega, gotovo očekujući da progovori. Znoj mu je krenuo niz čelo, leden i nemilosrdan, prodirući unutra, duboko, kroz kožu pa sve do srca. Pokušavajući odgonetnuti gdje završava njegovo tijelo, a počinje oružje, Hrvoje je šutio i gledao ruku koja se završavala pištoljem. Zadivljen i užasnut zaboravio je na tijelo i postao čelik, fantomski ud nanišanjen u čelo svijeta. Uperio je pištolj prema sebi. Zurio je u tminu cijevi.

Moć koju je osjećao bila je opijajuća, ali i opasna. Previše opasna da bi joj se dopustio život. Gledao je cijev kao fakir kobru, kao kobra fakira. Vidio se kako ulazi u nju, cijelim tijelom, hodajući bosonog po hladnim žljebovima, u beskrajno dugom prolazu do praznine, prvo znatiželjno poput djeteta, a zatim u beskonačnoj euforiji straha od nepoznatog. Ne, na kraju tunela nije bilo svjetlosti, ali tama se činila jednako zavodljivom.

Gurnuo je cijev u usta, zatvorio oči i stavio prst na okidač. Zadrhtao je i žmirio. Cijev je bila hladna, lagano ju je dodirivao zubima i osjetio na jeziku. Brada mu je drhturila.

Otvorio je oči pa uhvatio poluprepoznatljivi dio vlastitog odraza u prljavom prozorskom staklu.

Čvrsto je stisnuo oči i izvukao cijev iz usta.

Pištolj je odložio na noćni ormarić. Istresao je tablete i gledao u njih pa u pištolj. Stajao je zbunjeno i pomalo preplašeno. Nije mu bilo jasno što mu se i zašto događa. Osjećao je toplinu oko međice i crvenilo u obrazima. Stavio je ruke na šlic i doslovno se preznojio. Mošnje su se napele poput mijeha, a penis je probijao tkaninu.

Zavalio se u krevet, spustio hlače i počeo masturbirati.

Već do jutarnjeg brijanja, trenutak slabosti i ekstaze bio je posve zaboravljen. Hrvoje nije

imao samo pištolj, nego i razlog. Nazovite to misijom i nećete biti daleko od istine. Prvi korak je učinio, a za ostatak je trebala samo odlučnost. Nije moć bila ta koju je trebalo ubiti prije nego što ona uništi domaćina, nego prije slabost. Zbog toga ovaj četvrtak nije smio biti pretjerano drugačiji od ostalih, iako je znao da neće biti isti. Noć je proveo mirno. Spavao je duboko, bez okretanja, vrpoljenja i mrmljanja, bez snova.

Dan je započeo tramvajem. Baš kao ni prethodnih nekoliko dana, Ane ni ovog jutra nije bilo na stanici. Svaki bi dan to primijetio. Osjetio bi neobične trnce kada bi četvorka stizala prije petice. Laknulo bi mu kad susreta ne bi bilo. A bilo mu je i žao. Nije znao zašto misli o tome.

Prvu je dostavu imao tek oko deset sati, kada je vidno napušenom dugokosom momku isporučio *calzone* sa šunkom i mozzarelom. Dobio je dvije kune napojnice, ali ih je, zajedno sa svim papirnatim novčanicama koje je trebao vratiti u Crnu maslinu, ubacio prosjaku u ispruženi desni dlan, jer lijevi ovaj nije imao.

Hrvoje je čitavo jutro bio neobično dobre volje. Marinko je bio oduševljen kada je Marka i Igora imenom pozdravio već s vrata. Iako nije komentirao, Hrvoje je sudjelovao u ritualnom prebiranju po tabletu stajanjem u blizini, kimajući glavom kada je Igor nekoliko puta ponovio „Čekaj, blizanke su se poklale oko nogometaša?“ smijući se kada je Marko poentirao: „Kao zaplet pornića!“

Savjesno odradivši dostavu, pri povratku je ponovo skrenuo s najbržeg mogućeg puta, ali se ovog puta uputio prema zgradi Općinskog građanskog suda. Sjedio je na upaljenom motociklu, desetak metara od ulaza. Na pješačkom prijelazu, plavokosi tridesetogodišnjak s aktovkom i smeđokosi debeljko s Bulgarijevim naočalama i madežom ispod oka, oba u plavim odijelima različitih nijansi, srdačno su se rukovali. Razmijenili su nekoliko riječi izgubljenih u daljini i buci motora, a potom se uputili prema obližnjem *caffè* baru, na čijem je ulazu plavim slovima na srebrnoj podlozi pisalo Tomo.

Nepomično je gledao u njihova leđa, a onda naglo dao gas pa se uputio u suprotnom smjeru. Jureći kroz promet, zmijoliko zaobilazeći sporije, bez kočenja i gotovo u paničnom bijegu od budućnosti, osjetio je kako mu je srce promijenilo ritam, a slina doslovno nestala, iako nije prestajao gutati čvrsto zatvorenih usta. Zakočio je. Skinuo je kacigu, protrljao oči pa pogledao iza sebe. Vrativši kacigu na glavu, okrenuo je motocikl i krenuo unatrag, sporije, odvojivši se kod prvog skretanja u ulicu s parkom. Zaustavio se između dvije prazne klupe, s motora skinuo dostavnu kutiju s logotipom Crne masline pa je bacio u prvi dovoljno veliki grm koji mu se našao u blizini.

Odvezao se do Tome, upaljeni skuter parkirao pokraj ulaza prazne terase kod lijevog stupa s hortenzijama i ušao ne skidajući kacigu.

IV.

Službena čekaonica psihijatrijske bolnice bila je depresivni stari hodnik, relikvija mentalnih užasa kojoj ni nove, vedrije ružičaste tapete neuredno polijepljene iznad metalne klupe nisu pomogle pri amortizaciji turobne atmosfere. Nešto od metoda liječenja – silnih lobotomija, trepanacija i elektrošokova – ostalo je skriveno negdje u zidovima.

Stare metode danas su pojednostavljene, sintetizirane u jednostavne geometrijske oblike, u svim bojama, i provode se s nekoliko gutljaja vode. Može i na prazan želudac.

Policijski inspektori Ante i Zdravko, koje su u kriminalnom miljeu zvali „Duo pegla“, 40-godišnji strastveni lovac na krupnu divljač i krupne zvjerke i njegov tek godinu dana mlađi kolega, nikada nisu voljeli sjediti na ovom mjestu. Ipak, to su uvijek dobro prikrivali.

Mirno, prekrivenih nogu, Ante je gladio poveći ožiljak na bradi, a zatim isprepleo prste i istegnuo ih, uz glasno pucketanje zglobova. Tamnih, izražajnih očiju i markantnog nosa, fizički je zračio autoritetom.

Odmah do njega, poput kopilota u kabini, sjedio je Zdravko, nesvjesno, velikom brzinom tapkajući nogom. Prstom je počeo šljao brk kojim je skrivao operiranu zečju usnu. S pripadnom kozjom bradicom izgledao je više kao jazz glazbenik, što je bila odlična maska za terenski rad.

Sjedili su nekoliko metara udaljeni od kaveza s najopasnijim psihičkim bolesnicima u državi: šizofreničari koji su vilama napali susjede, silovatelji koji bi žrtvama odgrizali bradavice i ubojice koje redovno komuniciraju s Bogom, svemircima i dušama pokojnih predaka – svi su oni bili ovdje, izdvojeni od društva, neki kao laboratorijske životinje za proučavanje bioloških korijena psihopatologije, a neki jednostavno zato što ih se nije smjelo pustiti među ljude, ni među druge pacijente. Da se pitalo Antu i Zdravku, metak bi riješio problem po problem. Ali nitko ih nije pitao. Kao što im nitko na vrijeme nije rekao da policijski posao u stvarnosti ne sliči američkim akcijskim filmovima. Nisu znali da će dobru većinu svog radnog vremena, umjesto na jurnjave automobilima i vatrene obračune ispred štanda s krafnama, potrošiti sjedeći za tastaturom, ispunjavajući obrasce, pišući izvješća i pravdajući se za ono što su smatrali svojim herojskim doprinosom sigurnosti zajednice. Nadali su se tome svaki dan kada bi ustajali iz kreveta, a puno manje kada bi, neutralizirani alkoholom, tonuli u san.

Ipak, bili su stvoreni za ovaj posao jer niti jedan od njih nije bio kvalificiran postati bilo što drugo. Doduše, Zdravko je isto tako mogao završiti kao kriminalac. Ponekad bi, nakon nekoliko rundi prijateljskog sparinga srijedom prije večere, u svlačionici boksačkog kluba bivšeg lokalnog dilera kojeg su u mladosti nekoliko puta osobno zatvarali, znao oznojen lamentirati o prirodi svog posla: „Nije tajna zašto se baš policija bori protiv mafije. I jedne i druge građani plaćaju za zaštitu. I jedni i drugi koriste silu. Razlika je ta što jedni idu u zatvor zbog nje, a drugima dijele odličja za hrabrost. A ja volim nakit.“

Ante je gajio sličnu logiku: „Zašto bi mene karali, ak mogu ja bit taj koji će karat druge?“ govorio je već na Akademiji, gdje su se upoznali asistirajući na benču i zgibovima, a zatim dogurali do detektivskih značaka.

No, bilo je dana kada se isplatilo biti policajac, točnije, noći u kojima se obećanje akcije ispunilo u svom punom adrenalinskom sjaju. Kao onda kada su pucali za automobilom koji je bježao s ukradenim organima ili uspješno riješili slučaj dekapitiranog trupla upecanog na Bundecku. Činilo se da bi ovaj prohladan ljetni četvrtak mogao biti jedan od takvih dana.

„Pa dobro, hoće li on?“ naglo je ustao Zdravko, nervozno mašući rukama u smjeru dvokrilnih staklenih vrata hodnika niz koji mu je prilazila medicinska sestra. S bolničkim kartonom u ruci, prstom pokazujući na ručni sat, uspuhano je govorila: „Ja se ispričavam, evo doktor je javio da je upravo parkirao, bit će ovdje za koji minut...“

Živčano gestikulirajući, Zdravko je povisio glas: „U našem poslu svaka je minuta važna, a mi smo ih već izgubili, koliko...“ zastao je, uhvatio je za ruku i okrenuo joj zglobov kako bi pogledao kazaljke. Sestra se, podignuvši nos u nastupu teatralnog otpora, odmah istrkla iz stiska pa odbrusila: „Doktor Grubišić je danas na godišnjem, ali srećom smo ga uspjeli dobiti jer u slobodne dane ne ide na more, nego prima pacijente u svojoj privatnoj klinici.“

Vješte oči mogle su vidjeti lagano rumenilo koje je provirilo kroz obraze kada je spomenula prezime glavnog dirigenta ovog opasnog i fascinantnog odjela. Bila je zaljubljena u psihijatra Dinka Grubišića, oženjenog i posve nezainteresiranog za njezine sredovječne hormone. Zbog njega već godinama na posao dolazi s crvenim ružem i lakom za nokte. Barem jednom tjedno, najčešće subotom pri povratku s tržnice, masturbirala bi maštajući o njegovom kauču.

Zdravko se naginjao kao orao: „Vi ste svjesni da držite luđa...“

„Mi ih ovdje tako ne zovemo, gospodine inspektore, to sam vam rekla i zadnji put“,

prekinula ga je sestra.

Duboko uzdahnuvši, Ante je ustao, stao između posvađanog dvojca, partneru okrenuo leđa te se obratio sestri, potpuno smirenim tonom:

„Stvari su vrlo jednostavne. Naši ljudi jutros su priveli čovjeka i dovezli ga ravno kod vas. Mi ga moramo ispitati, a ako doktor Grubišić ne može biti prisutan dok to radimo, morat ćemo nastaviti bez njega. Vi birajte želite li da vas prije toga privedemo zbog ometanja osoba na službenoj dužnosti ili ćete nam to dopustiti?“

„Evo me, što se događa?“ niz hodnik je hitrim koracima prilazio doktor Grubišić, sredovječni gospodin zalizane nauljene kose i pedantno uspravnih leđa, u hodu navlačeći bijelu kutu.

„Sestra Ivanka mi je rekla da je hitno... otkazao sam termin čovjeku koji se već tri puta pokušao objesiti svojim najlonkama pa se nadam da stvarno jest!“

Dok mu je sestra davala karton u ruku, Ante je s rukama u džepovima gledao u doktora pa prvi progovorio:

„Jutros je na Laništu uhićen muškarac, srpski državljanin. Gol i potpuno zaliven krvlju, trčao je posred ceste i histerično urlao: *Mačke su mi ukrade upaljač!* U stanu koji je iznajmljivao, naše su kolege pronašle žensko tijelo, raskomadano na nekoliko dijelova. Osumnjičeni je, navodno, pod utjecajem teških droga. I nalazi se kod vas.“

Doktor Grubišić je stavio naočale i proučavao karton, slušajući ali gledajući isključivo u spis. Kada je Ante završio, a Zdravko počeo vrtjeti prstima, počeo je čitati na glas: „... izgubio kontakt sa stvarnošću... potpuno psihotičan... u krvi... šta kaže... kokain, amfetamini... hm.... psilocibin... Normabeli... naravno...“

Skidajući naočale, vraćajući karton sestri, psihijatar je bez komentara krenuo prema čelikom osiguranom ulazu, u krilo s odredima kriminalno-umobolnih.

Pola minute kasnije, stajali su pred velikim neprobojnim staklom iza kojeg je, pod konjskim dozama sedativa, vezan za krevet ležao osumnjičenik.

„I kako sad da pričamo s njim?“ pitao je Zdravko.

„Ivanka, kad možemo očekivati da će pacijent biti komunikativan?“ proslijedio je pitanje Grubišić.

„Tu vam piše doza...” stidljivo je odgovorila sestra, pokazujući mu brojke na kartonu. Doktor je opet stavio naočale, zagnjurio pogled u brojke pa nakon kraćeg mumljanja u bradu odgovorio Zdravku:

„Sutra ujutro.”

Anti je zazvonio mobitel.

„U ovoj prostoriji nije dozvoljeno...” graknula je Ivanka, no inspektor ju je hladno izignorirao te se glasno javio na poziv.

„Dolazimo”, bilo je sve što je rekao.

„Nešto hitno?” upita ga Zdravko.

„Teško ubojstvo u gradu. Neko je nekom mecima skršio lubanju”, odgovori Ante. „Kafić Tomo. Imaš pojma gdje je to?”

Naplatne kućice nazirale su se u tamnom viziru kacige. Hrvoje je počeo usporavati hvatajući desni rub autoceste. Pokušavao je pogoditi odvojak prema motelu Kaktus, koji se volio nazivati hotelom i privlačio sve osim turista. S gradom daleko iza svojih leđa, Kaktus je bio previše, koliko i savršeno daleko. Izgrađen austrijskim novcem za potrebe umornih kamiondžija, ali i kao prenoćište onih koji ne žele biti tako lako nađeni, motel je bio jedna od prvih lokacija koju biste dobili ako biste u tražilicu upisali prave riječi.

Hrvoje je parkirao skuter ispod borova izraslih oko zgrade poput prirodnih zidova utvrde. Koračajući po mramornom prilazu prema ulazu zatamnjenih stakala, s kacigom pod rukom uputio se ka recepciji.

Na samom kraju uskog zelenog tepiha, koji se poput staze proteže od vrata do kraja hodnika, za impozantnim komadom starog očuvanog hrasta dočekao ga je nasmiješeni starac u bijeloj košulji i plavom prsluku, s križaljkom na stolu i prstom tek izvađenim iz nosa.

„Trebao bih sobu”, rekao je Hrvoje bez pozdrava.

„Koliko noćenja?”

„Ne znam.”

„U redu, počnimo s jednim... Vaše ime?“ kurtoazno je zapitao recepcionar, gledajući ga s prstima na tastaturi.

„Hrvoje.“

„Imate dokumente?“

Neugodna tišina.

„Nemam“, konačno je prozborio Hrvoje.

Recepcionar se nije činio nimalo uznemiren, kao da je ovo već čuo i radio puno puta.

„U redu, ali takve su nam sobe malo skuplje a s lošijim pogledom. Ako vam je to u redu...“

„Jest“, prekine ga Hrvoje, vadeći gotovinu iz novčanika.

Iako nije očekivao predsjednički apartman, iznenadio se kada je vidio da je jednokrevetna soba toliko mala da je čak i rasklimani drveni krevet, stisnut između zida i prozora, prekratak da bi se na njemu mogao ispružiti. Od dvije utičnice, jedna je bila spaljena, a druga visjela na žicama. Kaktus se iz automobila činio kao uredan, nov i moderan hotel, ali nosio je posve pogrešno ime: nastao renoviranjem starog socijalističkog konačišta za turske gastarbajtere, izvana je bio cvijet, ali bodlje je krio unutra, daleko od pogleda, u onom dijelu hotela koji nije upao u financijsku konstrukciju renovacije. Sa sobama gotovo neditnutima tijekom nekoliko desetljeća, od pogleda skrivenim čistilištem otpadnika, odmetnika i svih onih koji su bili primorani odreći se temeljnog komfora za anonimnost.

Upalio je televizor veličine stolnog akvarija, uštekan u jedva preživjelu utičnicu te sjeo u fotelju pa ostatak dana proveo gledajući sve što mu je zapelo za oko na nekoliko različitih programa: kanadski film o djevojčici i medvjedu, engleski dokumentarac o štetnosti i prednostima jedenja mesa, hrvatski sitcom o ničemu, tursku sapunicu, kao i njemačku kriminalističku seriju, američki triler, kviz i prezentaciju revolucionarnog kuhala na paru.

Reklamne pauze iskoristio bi za novo meditativno iskustvo rutine: tijekom šaljive promocije piva progutao je žutu tabletu, za vrijeme novih sniženja u velikim prodajnih lanaca oznojio se s 35 brzih sklekova, a dok su na ekranu prodavali lonce s duplim dnom, niz grlo je zakotrljao i bijelu.

Nije imao snage za suočavanje s okrvavljenim rukama. Na kraju krajeva, bile su čiste, suhe,

s desnom podlakticom tek neznatno prošaranom crnim točkicama.

Odbijao je trošiti vrijeme razmišljajući o tome koliko je lako oduzeti život i raubati živce na dihotomiju morala i pravde pitajući se je li njegov *first kill* uistinu ubojstvo. Može li ubojstvo iz osвете biti ubojstvo ili je samo... osveta?

Nije da mu se svidjelo, ali nije i da nije. Jednostavno *jest*, poput odlaska na posao, nešto što se moralo učiniti, kao bacanje smeća. Nije to bila fantazija, žeđ za krvlju i glad za terorom. Povlačenje okidača jednostavno nije bila neka pretjerana filozofija. Samo pomak prsta. Ništa više.

Umoran, buljio je u prsate meksičke ljepotice nesretno zaljubljene u gangstere sa šeširima, ostajući ležati čak i tijekom dugih blokova reklama. Odmor od cjelodnevne hipnoze malim ekranom bilo je zurenje u drugi ekran. Cijeli dan ništa nije pojeo, ali zato je puno puta u mobitelu pogledao fotografiju žene i djeteta na njegovoj pozadini. Stajali su zagrljeni i nasmiješeni pokraj kuhinjskog stola, lica zabijeljenih od brašna i prstiju ulijepljenih tijestom. Sjećao se kako se taj dan smijao, iako mu nije bilo do smijeha. Razvlačio je obraze i grohotao, ali zapravo je već tada počeo osjećati beskrajnu dosadu i uteg rutine obiteljskog života. Sve više je razmišljao o stvarima o kojima nije mogao govoriti. Poput susreta sa službenicom na šalteru banke...

„Dobar dan, izvolite... “

„Dobar dan, trebao bih staviti ovaj novac na račun... “

Predao je nešto gotovine koju je imao u kuverti. Službenica je uzela novac i krenula brojati.

„U redu...“

Hrvoje je mirno stajao i gledao u njezinu njegovanu smeđu kosu, dugu i valovitu. Ustala je, otišla do kolegice, deblje i neugledne sredovječne žene, zamolila je da joj posudi žig, a zatim se vratila i lupila ga na potvrdu.

„Evo, molim vas da potpišete ovdje...“

Njezina ljubaznost ga je neobjašnjivo iritirala. Svejedno se smješkao, onako kako se ona smješkala njemu, a zatim je pogledao u oči pa upitao:

„Koliko bi krvvarilo vaše oko da ga sada iskopam ovom olovkom?“

Naravno, posljednje rečenice nije izgovorio naglas, ali od tog dana, pitanje nije mogao izbiti iz glave.

Ma koliko se pred drugima osjećao kao u kavezu, jedva bježao od poriva i želja koje nije mogao racionalizirati, volio je svoju obitelj. Svoju ženu i svoju kćer.

Ošamario se, kao i svaki put kada bi počeo propitkivati tu ljubav. Zastao je pa zatvorio oči. Je li i ona naučena ili iskrena? Koji je dio njega nosio prsten i vozio do vrtića, pravi ili glumljeni? pitao se, otvarao oči, trljao ih dlanom pa odlučno kretao pregledavati slike u albumu. Ako je i sumnjao u sebe, nije sumnjao u ono što *mora* odraditi.

Sve fotografije odvjetnika Maljevca obrisao je već pri prvom povratku iz WC-a. Sljedeća tri puta pogledavao je drugi set načinjen u tih istih nekoliko dana. Na fotografijama je bio doktor Dinko Grubišić: prva ga je prikazivala kako ulazi u vlastitu privatnu kliniku, druga kako šeće psa sa svojim sinčićem, a treća kako iz supermarketa izlazi s punim cekerom i toaletnim papirom.

Zureći u špicu meksičke telenovele, shvatio je kako je vani konačno pao mrak. Ispratio je sve što je ostalo od ovog dana, a sada je želio samo spavati. Ispred prozora je svijetlila žarulja rasvjete iz Kaktusova stražnjeg dvorišta pa je svoju novu derutnu grobnicu dodatno zamračio dugim smeđim zastorima. Legao je odjeven. Pogladio je pištolj odložen pokraj mobitela, na ormariću uz kreveta, ispod metalne svjetiljke koju se nije usudio dirati. Okrenuo se na bok i gurnuo lice u jastuk.

Već je zatvorenih očiju mogao čuti bezobrazno glasne muške glasove i stupanje stepenicama, ali nije bio siguran sanja li ili ne. Ali kada su ulazna vrata susjedne sobe lupila kao da ih je odgurnuo nalet propuha, a glasovi postali još prodorniji, probudio se i pokušao pribitati. Spavao je tek sat ili dva, no iritantni smijeh, navijačko urlanje, glasna glazba i žensko hihotanje nagovijestili su vjerojatnost da više od toga neće ići. Rastuća kakofonija otkrivala je početak i razvitak tuluma.

Trljajući oči, skvrčen u krevetu s neugodnim udubljenjem nasred madraca, gledao je ravno u zid koji ga je dijelio od provoda. Odricanje od komfora imalo je svoje granice – zbog čega je

odlučio ustati i pokucati na susjedna vrata.

Buka je, osluškivana iz hodnika, postala još neugodnija, odvratnija, karnalnija. Zidovi jesu bili tanki, ali stojeći pred vratima mogao je doslovno razumjeti svaku izgovorenu riječ. Uglavnom zato što nisu bile izgovorene, nego decibelima bliže životinjskoj rici.

„Ajmo mala, skini se!“ vikao je muškarac.

„Rekla sam da nema snimanja! Ajde gasi to...” uzvračala je djevojka.

„Nasmiješi se za Fejs, ajde, reci ‚Zdravo mama!‘, ajde!“ uzvikivao je drugi, kreštavi muški glas, smijući se gotovo pa meketom.

Držeći se za glavu, u kojoj je osjećao pritisak nesanice, učinak farmaceutike i napadaj potmulih udaraca glasne elektroničke glazbe, pokucao je na vrata. Tri puta, dovoljno glasno da im da do znanja da nije presretan.

„Neko kuca“, jasno se čuo muški glas s druge strane tankog rasklimanog drveta. Vibriralo je od glasnog ritma i basa.

Vrata je otvorio mladić u bijeloj košulji, mobitelom snimajući Hrvoja, raščupanog i zgužvanog.

„Kae?“ pitao je mladić gledajući kroz objektiv mobilnog telefona.

„Dobra večer, ja spavam u sobi do... pa bih vas zamolio, ako može...”

Klipan u košulji okrenuo se prema unutrašnjosti dvokrevetne sobe pa kroz smijeh nastavio uzvikivati: „Buraz, ej, Dario, daj vidi ovog frajera, ej!”

Preko njegovih leđa, nagnuo se visoki mladi ćelavac sa spljoštenim nosom i naušnicama u oba uha.

„Kaj je problem?”

Fiksirajući svoje zjenice na njegove, Hrvoje je objašnjavao: „Pokušavam spavati, malo ste glasni...”

„Momačka večer je, kaj sad? Se ne smijemo zabavljat? Odi stari spat...”

„Daj stari odjebi!” povikao je mlađi muški glas iz sobe, ali Hrvoje ga nije vidio, a pravio se da

ga nije ni čuo.

„Evo, utišat ćemo malo, OK?“ rekao je ćelavi i okrenuo se.

Momak u bijeloj košulji zalupio je vratima neprekidno se smijući i snimajući. Hrvoje se vratio u sobu, a glazba, koju je distorzirao zvučnik starog televizora, postala je još glasnija, nametljivija, napornija, bolnija...

Legao je na krevet i zurio u nikotinom impregnirani strop. Komadi oljuštene boje zapleteni u paukovu mrežu klatili su se nježno na strujanju zraka. Disao je polako, smireno, srce mu je držalo ritam, jer promijeniti ga značilo bi istinski promisliti o svemu – a on je bio previše umoran za emocije. Ne samo danas, već dugo. Jako dugo.

Glasovi su opet postali glasni, kao da rezoniraju s dotrajalim instalacijama.

„Ne! Rekla sam – ne! Nema diranja!“

„Stavi mobitel tamo, nasloni ga na lampu!“

„Ma stavi joj ga u bulju...“

„Dobili ste *show*, nema više...“

„Ajde, kurvo, zaradi te novce! Kaj, buš nas napalila i misliš to je to, sad možeš ić?“

Muški smijeh prodirao je kroz drhtavi zid.

„Ne diraj me, koji ti je... ne... rekla sam... NE!“

Ništa pretjerano brže nego prvi put, Hrvoje je ustao iz kreveta i opet se zaputio ka vratima. Ovog puta je s ormarića uzeo pištolj.

Išetao je u hodnik, pažljivo zatvarajući vrata da bukom ne probudi susjede u drugim sobama, a zatim stao ispred ulaza na tulum. Prigušeni krikovi mlade djevojke pojačavali su vibracije ritma i basa.

Snažnim, naglim udarcem ispod kvake, nogom je razvalio vrata, ispružio ruku te stao nasred ništa pretjerano urednije i modernije, ali svakako prostranije sobe. Prva misao, iako mu je prst već bio spreman za povlačenje okidača, bila je: „Trebao sam uzeti dvokrevetnu!“

Ali soba je bila zauzeta. Pet muškaraca u ranim dvadesetima rasporedilo se oko gole

djevojke na ispranim plahtama otrcanog kreveta, testirajući izdržljivost škripavih metalnih nogu i rasklimanog drvenog zaglavlja. Visoki ćelavac s naušnicama obje je šake stiskao oko njezine desne ruke, a bradonja u košarkaškom dresu sa šiltericom povlačio je za lijevu pokušavajući njezinim dlanom dosegnuti svoj šlic. Ispijeni tip u plavoj vesti razvlačio joj je desnu nogu, dok je bedro lijeve potezao niski debeljko klempavih ušiju i tako posve otvarao pristup njezinom međunožju. Pred njim se, s hlačama spuštenim do koljena, nalazio slavljenik u bijeloj košulji.

Bradonja sa šiltericom drugom je rukom spretno stiskao njezina usta, a kako je djevojka imala malu glavu, dlakavi prsti prekrivali su joj polovicu sitnog lica, kao gigantska tarantula. Kada je Hrvoje shvatio da petorka siluje Anu, djevojku sa stanice čije je depilirano međunožje ponovo bilo pred njegovim očima, nije potrošio puno vremena na razmišljanje i planiranje. Bio je dovoljno proračunat i oprezan da odmah ne zapuca u mladoženjin potiljak. Naciljao je pa se predomislio, u strahu da bi metak – barem se tako događalo u seriji koju je odgledao prije spavanja – mogao proći kroz njegovu glavu i raniti Anu. Stoga je, nesvjesno se vodeći vojničkom taktikom o primarnom cilju uništenja prvog i posljednjeg člana neprijateljske kolone, prvo redom pedantno likvidirao četiri pomagača. Tijela su im popadala uredno se rasporedivši oko kreveta, poput cvjetnih latica. Debeljko je pri padu povukao i pladanj s obližnjeg ormarića, strovalivši se preko boca čije je staklo prsnulo u dodiru s podom. Bijeli prah prekrio mu je kosu i ovratnik. Ćelavi se, primivši po jedno zrno u trbuh i prsa, strovalio na lice. Hici su bradonji raznijeli vrat, a mršavku izišli na zatiljak.

Kada je slavljenik, košulje pošpricane krvlju svojih prijatelja, posve u šoku, bez teksta i s pogledom nekontrolirane panike, pokušao navući hlače, nespretno podižući pa spuštajući ruke u znak predaje i poziva na milost, iz džepa mu je ispao mobitel. Hrvoje ga je zgnječio lijevom cipelom pa spustio cijev i naciljao je u slavljenikovo međunožje. Nije gađao toliko dobro, ali bila je to sretna slučajnost – metak je prošao ravno kroz sredinu njegovog još erektiranog penisa pa ga raznijeo u dvije trećine. Treća trećina pretvorila se u kašu mekog tkiva.

U fetusnom položaju, špricajući iz sredine presavijenog tijela poput fontane, ležao je na podu i previjao se, jedva uspijevajući proizvesti zvuk od grča i šoka. Jednu je ruku držao između nogu, a drugom je očajnički, posve nesvjestan tragikomedije cijele situacije, pokušavao dohvatiti otkinuti dio vlastitog spolovila. Na desetak centimetara od cilja Hrvojeva desna noga pojavila mu se ispred očiju i zgazila zauvijek izgublenu muškost. Bilo je vrijeme da izgubi i život. Naciljavši u potiljak, Hrvoje se spremao okončati neplaniranu rundu nasilja.

„Nemoj! Stani!“ povikala je gola Ana. Nije izgledala kao da je šokirana, više bijesna i odlučna. Bosonoga je preko razbijenog stakla i krvlju već, preskačući trupla, zgrabila televizor iz kojeg je i dalje treštala plesna glazba, iščupala ga iz zida te podignula iznad glave. Svom snagom zakucala je ekran ravno u lice svog silovatelja.

Hrvoje je uštedio metak.

V.

Krošnje su se povinule pod naslagama snijega, poput šumskih kišobrana. Nije bila zima – priroda je uzdisala u proljetnom zanosu, a kako se Sunce sve više povećavalo pretvarajući se u nasmijanu žutu kuglu iz crtića, snježni nanosi postajali su lavina ljepljive bijele sluzi.

Slijevala se polagano, poput uspojene vulkanske lave, na krov obiteljske dvokatnice okružene jorgovanima, kao i povećim njegovanim dvorištem koje je dijelilo kuću od ograde. Bijele točkice plesale su po crvenim klobucima gljiva nasred travnjaka koji je polagano, pa zatim sve brže i brže, tonuo u zagrljaj bijele smjese.

Unutra, nitko nije mario za neobična zbivanja u dvorištu.

U velikoj kuhinji, za sudoperom, završavajući pranje zadnjeg tanjura, lijepa bosnoga crnka neuredne kose u zelenoj ljetnoj haljini, papirnatim je ručnicima brisala štednjak. Bacila je zgužvani stolnjak u smeće, oprane čaše spremila u veš mašinu na polici. Kako bi stala na koju bijelu pločicu ta bi pločica pocrnila.

Djevojčica iza njenih leđa je povikala: „Mama, vidi!“ a majka se cimnula pa porezala jagodicu prsta na štednjak. Veselo je primila papir s crtežom konja velikih bijelih kopita iz kojih su izrastale smeđe linije drvenih bojica. Iz prsta joj je krenula kapati krv, natapajući papir, pa sve jače teći, po pločicama koje su se redom crvenjele, po kćerinoj kosi, licu, po bijeloj haljinici. Krv joj je ulazila posvuda – u nos pa natrag iz njega, cijedeći se po usnama. Onda je krv procurila iz nosa i djevojčici.

Pogledale su se i prasnule u smijeh, ali tada je prsnulo staklo ulaznih vrata.

„Hrvoje...?“ upitala je majka stišćući curicu uza se. „Hrvoje, ti si?“

Lom stakla postao je nepodnošljivo glasan, a zatim se pretopio u pucnjavu pomiješanu s jezivim vrištanjem. Bijela smjesa s krošnji i livade prodirala je kroz prozore, a kako je ulazila u kuhinju, tako se opet pretvarala u snijeg, zaledivši sve na svojem putu. Žena i djevojčica stajale su ukipljene, otvorenih usta i stisnutih očiju. Zatim su se rasprsnule, kao da je netko razbio šuplju keramiku.

Oznojenog čela i leđa, odjeven u pamučnu pidžamu, Hrvoje ovog puta nije plakao u snu, iako je buđenje iz noćne more bilo jednako stresno kao i previše prethodnih puta: prsa su mu

poskakivala, grlo se stezalo i trebalo mu je neko vrijeme da se ponovo sprijatelji s kisikom te nastavi disati bez hiperventiliranja. Zbunjivao ga je izostanak suza, koliko i prisustvo luksuznog namještaja, velikog plazma televizora i umjetnina na zidovima. Scavolinijev dizajn, topli prekrivači sa silikonskim vlaknima i pejzaži od ulja na platnu bili su itekako udoban ambijent za buđenje.

Nikada ranije nije vidio ovu sobu, baš kao ni pidžamu koju je imao na sebi, prugastu sivoplavu kombinaciju koja je mirisala po lavandi.

Sjećao se samo da je s Anom sjeo na skuter i krenuo voziti po autocesti, natrag prema gradu, među zgrade od kojih je tek bio pobjegao.

Ana...

Ležeći u nikad udobnijem i prostranijem krevetu istegnuo se na leđima kao mačka, a onda okrenuo potrbuške i gledao kroz veliki prozor. Svi putovi, činilo mu se, vode na Olimp. Iako je napravio sve što je mogao kako bi izbjegao gradsku elitu postrojenu na sam početak Sljemena, na kraju je ipak završio na istom mjestu. Tko zna, kada bi se dobro zagledao kroz besprijekorno čisto, golemo staklo zabljesnuto prvim neukroćenim ljetnim suncem nakon tjedan dana oblaka i kiše, okrenuo glavu lijevo i desno te potražio balkone, travnjake i bijeli mramor, možda bi vidio i kuću Krešine udovice. Tko zna bi li je prepoznao? Bilo je previše sličnih. Očito, sve su obitelji sretna na isti način.

Hrvoje se osjećao neobično dobro, gotovo razmaženo. Iznajmljeni stan u devastiranoj betonskoj Amazoni činio se dijelom nekog drugog, tuđeg života. Gurajući lice po glatkim satenskim plahtama koje su mirisale po svježoj breskvi, nije pomišljao ni na sklebove ni na tablete.

Ali nije zaboravio da mora ustati i nastaviti s misijom koju je tek započeo. Neplanirani pokolj u Kaktusu bio je samo to – neočekivani *intermezzo*, zagrijavanje koje ga je koštalo, ali doslovno i platilo ovu sobu, ovaj krevet i ovu kuću.

Ana, dakle.

Spuštajući se krmeljav niz polukružne drvene stepenice, ugledao je njezina leđa već nakon nekoliko koraka. Spavaća soba bila je na gornjem katu golemog komada moderne arhitekture, zajedno s drugim, većim kupatilom, opremljenom saunom i bazen-kadom. U kuhinji spojenoj s dnevnom sobom, odjevena samo u gaćice i dugu, bijelu mušku majicu

kratkim rukava spuštenu do polovice guzova, Ana je pekla jaja i čekala da kruh iskoči iz tosteru.

Ugledavši ga, vedro je uzviknula: „Netko se konačno dignuo!“

Još uvijek trljajući oči, Hrvoje se nasmiješio.

Nagnuvši glavu u lijevu stranu, s desnom rukom na boku, Ana ga je odmjerila pa prokomentirala: „Fino ti stoji tatina pidžama.“

Gledajući u rukave, koji su mu savršeno pristajali, Hrvoje se uputio ravno do stola i sjeo.

Toster je izbacio šnite. Doručak je bio spreman, a Ana je nastavila s pričom: „Čekala sam do sada i više nisam mogla. Pa sam si krenula raditi klop... Hoćeš i ti jaja ili da ti spremim nešto drugo?“

„Gdje smo?“ upitao je Hrvoje, ogledajući se zbunjeno oko sebe.

„Kako gdje smo? Pa rekla sam ti već dva puta...“

Namrgođen, Hrvoje je podignuo jednu obrvu.

„Sinoć, kada smo se dovezli ovdje...“ nastavljala je Ana, okrenuvši se u pola rečenice prema tavi, maknuvši je s vatre i servirajući kajganu u tanjur. „Hoćeš dva ili jedno?“

„Može dva“, Hrvoje se konačno vratio temi pa je opet promijenio: „Rekla si da je tatina... Oprosti, glava mi je malo mutna...“

„Kuća je od starog, da...“ smješkala se Ana, „Nije loša, ha? Kad je mama umrla, to je sve što je ostalo iza nje.“

Hrvoje nije morao reći ništa. Samo je gledao, a Ana je nastavila.

„Imala sam deset kada je umrla. Rak, naravno, a što drugo? Kuća je zapravo mamina, većina toga zarađena je njezinim radom u inozemstvu... Stari se dobro oženio, nazovimo to tako. Iako je uvijek volio mlađe...“ zastala je pa pogledala u Hrvojeve oči: „A ti?“

„Slično“, odgovori bez emocija. „Moj otac stradao je u prometnoj kad sam imao sedam. Sjećam ga se maglovito... A gdje je sada tata?“

„Gdje bi bio, tamo gdje i zadnjih deset godina, na putu... Negdje iznad Alpa, ako se nije

srušio", odgovorila je, a nakon kratke pauze dodala: „Nadam se da jest...”

Prestala se smješkat, ali samo nakratko, između „nadam se” i „jest”. Uzela je dva jaja iz frižidera i razbila ih u tavu, gurnuvši i dva nova tosta na prženje. Doručkovala je na nogama, istodobno pripremajući novu porciju za gosta. Ali nije izgledala kao da joj je teško. Iako bi se svako spominjanje obitelji jasno odrazilo promjenom na njezinom licu, njezin karakter nikada nije gubio čarobnu poletnost, nevinu iskrenost i opasan seksipil. Paket koji je Hrvoje savršeno upamtio, iako je s Anom razmijenio svega nekoliko rečenica u nekoliko bizarnih minuta. Ali nakon susreta u Kaktusu, može se reći da su postali intimni. Doduše, nisu se ni dodirnuti, ako ne brojimo Anine ruke stisnute oko Hrvojevog kožnjaka tijekom noćnog bijega na kotačima. Dijelili su puno više od toga, tragove nekoliko ugašenih života.

„Ako avioni ne popadaju, možemo ga očekivati natrag u nedjelju. Imamo, znači, dva dana da uživamo u ovoj kući”, nastavila je Ana. Hrvoje je bio zbunjen:

„Šta nisi rekla da živiš na B?”

„Da, kad nisam ovdje. Skvotiram. U vlastitoj kući, moglo bi se reći”, nasmijala se.

„Skvotiraš?”

„Recimo to ovako”, objašnjavala je Ana završavajući doručak „s osamnaest sam konačno postala slobodna i našla stan koji sam si mogla priuštiti. Stari je želio da ostanem ovdje, upišem faks i sve te pizdarije... Šta ti ja izgledam kao netko za faks?” isprsil se Ana, očito svjesna svoje ljepote i glasno se nasmijala.

„A koliko sad imaš?” upitao je Hrvoje.

„Čega?”

„Godina.”

„Za tri mjeseca mi kupi tortu”, rekla je „s devetnaest svjećica.”

Doručak ga je čekao u tanjuru. Ana je konačno i sama sjela za stol, preko puta Hrvoja, nastavljajući razgovor s polupraznom čašom soka od naranče u ruci:

„Nego... slušam?”

„Što?” zbunjeno je upitao Hrvoje, nestrpljivo nabijajući vrući žumanjak u usta, držeći ih

otvorena kako bi ga rashladio na jeziku. Zapečeni kruh mirisao je po medu, a jaja su bila domaća, što se vidjelo po boji, i osjetilo po okusu. Doručak za bogove, kako i priliči Olimpu.

„Pa rekao si mi jučer da ćeš mi sve objasniti. Slušam!“

„Čekaj malo,“ zastao je Hrvoje s punim ustima, „još uvijek mi nije sasvim jasno... Koji si kurac radila u sobi s onim tipovima?“

„Koji ti dio nije jasan?“ upitala je nasmiješena Ana gledajući ga pomalo ispod oka, oprezno, ali i lagano s visine. „Objasnila sam ti što radim, a ono sinoć bio je rizik posla. Nije baš da se događa svaki put. Najgore što mi se dogodilo prije toga, a sama sam si kriva kad odbijam imati pratnju...“

„Pratnju? Misliš, makroa?“ prekinuo je Hrvoje.

Ana je zgrabila komad kruha, snažno ga stisnula i u istom pokretu bacila Hrvoju u lice, jedva se izmakao.

„Jebi se. Rekla sam ti da nisam kurva. Velika je razlika između kurve i plesačice.“

„Oprosti.“

Izgledao je kao da to iskreno misli, mada nije bio siguran. Gdje je granica, pitao se, ali ne naglas, iako je odmah dobio odgovor, kao da mu je čitala misli.

„Ne bi vjerovao koliko se može zaraditi ako napaljenim debilima samo pokažeš malo mufa. Na pola metra i sretni su. Najgore što mi se dogodilo prije, kažem, bila je momačka jednog poznatog televizijskog voditelja... Nudili su mi tristo eura ako si stavim bocu šampanjca između nogu. Tristo eura, čovječe! Tko zna...“ opet se glasno nasmijala, otpivši gutljaj soka, „da nisu inzistirali da prvo gurnem širi dio, razmislila bih...“

„A šta kaže tata na sve to? Mislim...“ okrenuo se Hrvoje razgledavajući po sobi, s novim zalogajom kajgane u ustima, „kći mu živi u rupetini, a nudi joj se...“

Prekinula ga je, ponovo uznemirena. „Radije bih se i kurvala nego živjela s tim debilom.“

Skupljajući posljednje tragove jajeta tostom s ruba tanjura, Hrvoje je jednom rukom zgrabio čašu, a drugu ispružio ne bi li dohvatio tetrapak. Ana ga je preduhitrila. Ponovo nasmiješena i vedra, na vrhu svog emocionalnog tobogana, natočila mu je sok poput flertujuće konobarice. Dok je Hrvoje stavljao staklo na usne, Ana se nalaktila, podmetnula ruke pod

bradu, pogledala ga pa ponovila:

„Nego... rekla sam – slušam...”

Zalijevajući doručakđusom od borovnice, Hrvoje je objašnjenje formulirao kao pitanje: „Ne znam zašto toliko mrziš svog oca, ali zamisli da ti je učinio nešto toliko užasno da se ne želiš samo odseliti od njega, nego ga želiš vidjeti mrtvog. Možeš li to zamisliti?”

„Mogu.”

Smiješak joj je i dalje bio na licu, ali izgledala je upravo onako kako je zvučala – kao da to uistinu misli.

„Pričekaj sekundu...” ustao je Hrvoje pa potrčao uz stepenice, u spavaću sobu, gdje je na fotelji pokraj kreveta prtljao po nabacanoj odjeći. Zgrabio je mobitel iz jakne i pohitao natrag. Ana je čekala u istoj pozi. Nagnula se kada joj je pokazivao fotografiju žene i djeteta na pozadini telefona.

„Ovo je moja obitelj...” gledao ih je nasmiješeno, a zatim se namrštio pa ispravio: „Ovo je *bila* moja obitelj.”

„Slatki su.”

Hrvoje je popio je još jedan gutljaj pa nastavio: „U osnovi, sve je ovo zbog njih... Za njih.”

„Kakve veze imaju debili od sinoć...?”

„Nikakve. Bili su preglasni”, opet se nasmiješio.

„Preglasni? Bogami si zajeban. Hvala bogu da živim na drugom ulazu”, nasmijala se Ana.

„Zamisli da živim vrata do...”

Stavila je prste u položaj pištolja pa kažiprstom nanišanih u Hrvojevo čelo. Nježno joj uklanjajući ruku u stranu, Hrvoje je i dalje držao osmijeh: „I to mi je hvala?”

„Već sam ti zahvalila, rekla sam ti da nemam nikakav problem što si pobio kretene... I ja bih, da sam imala s čime.”

Ana nije bila prosječna 18-godišnjakinja, znao je to Hrvoje već od prvog dana. Razarajuća hladnoća koja se nazirala ispod pukotina mladalačke nevinosti znala ga je na trenutke

plašiti. Prije svega zato što ju je nalazio i u sebi.

„Ne kužim što si ti radio tamo, s pištoljem?“, nastavila je, „nemoj mi reći da si kriminalac? Ne izgledaš...“

„Kad bih ti rekao, morao bih te ubiti.“

Ana se glasno nasmijala pa ga pogledala u oči:

„Dogovoreno.“

Nasmijao se i Hrvoje.

„Možda će ti zvučati ludo, cijela priča, ali...“ duboko je uzdahnuo, oklijevajući, pa nastavio: „Ljudi koji su krivi za smrt moje obitelji... moraju umrijeti.“

Zastao je, a tišina je sjekla zrak nekoliko sekundi, sve dok se nije, ustajući od stola, naglo predomislio: „Ne bih te stvarno želio upletati u sve to...“

„Sjedaj nazad,“ strogo je naredila Ana, „već si me upleo.“

S rukom oslonjenom o naslonjač stolca, Hrvoje je ostao stajati, a Ana nastavila pričati: „Ja sam bila iskrena. Sad budi ti.“

Zastao je, razmislio, pa konačno sjeo.

„Ubio sam jednog... Jučer ujutro, prije hotela“, nastavio je, uzimajući mobitel u ruku.

„Nemam više fotke...“ mumljao je dok nije otvorio galeriju. „Ali ovo je sljedeći.“

Na metar od vrata svoje privatne klinike, s ekrana se mrštio doktor Grubišić. Gledajući u fotografiju pa u Hrvoja, Ana je upitala: „Tko je to? Koga si ubio?“

„Rekao sam da će ti zvučati ludo, ali vjeruj mi, otkad su mi uzeli sve što sam imao, moju ženu, moje dijete, moju kuću, moj život... Sve što sam činio s njegovim ostacima, svaki budni trenutak posvetio sam traženju odgovora. I otkrio... krivce.“

„Ubijaš ljude koji su ti ubili ženu i kćer?“ smireno je upitala Ana, kao da procesuirala radnju nekog filma koji je gledala dok je još išla u kino.

„Ne bih to nazivao ljudima“ ozbiljno je odgovorio Hrvoje. „Ali da, nazovimo to zavjerom... postoji mreža moćnika, liječnika, odvjetnika, političara upletenih u trgovinu ljudima,

ženama, djecom... Maja je imala samo osam godina. Obje su bile silovane, ali nisu ih uspjeli oteti. Opirale su se... tijela je pronašla susjeda...”

Gledali su se u oči, nepomično. Činilo se da nitko ne diše. Soba je vibrirala od bijesa.

„Gdje si ti bio?” konačno je upitala Ana.

„Gdje bi bio, tamo gdje i zadnjih deset godina, na putu...” odgovorio je Hrvoje.

Ovog puta u prostoriji se čulo samo njegovo glasno gutanje, guranje knedle od sline kroz grč koji mu je stiskao vrat.

„A policija?” šutnju je presjekla Ana, postavši potpuno zbunjena kada se Hrvoje iznenada i glasno nasmijao na njezino pitanje.

„Policija je zadnja na redu. Naravno da istraga nije vodila nigdje. Prave istrage nije ni bilo. Kad riješim doktora, policajac je sljedeći” objasnio je Hrvoje, a potom opet ustao, eksao ostatak soka, rukavom pidžame obrisao usne pa opet pogledao u Anu. „Idemo redom.”

„Drago mi je da govoriš u množini. Na kraju krajeva, dugujem ti...” trznula se Ana.

„Ne duguješ mi ništa, pod jedan, a pod dva, to je fraza, to se tako kaže... Naravno da ne dolazi u obzir da te uvlačim u svoju borbu. Osim toga, ponestaje mi municije... Moglo bi biti neuredno.”

Ana ga je pratila pogledom dok je hodao do kuhinjskog pulta, noseći tanjur prema sudoperu. Podižući nož za kruh, Hrvoje se okrenuo pa, posve ozbiljan, upitao: „Znaš zašto se u ratu preferira ubijanje noževima?”

Gledala ga je očekujući odgovor, koji je Hrvoje brzo servirao gledajući u nazubljenu oštricu:

„Jeftinije je.”

Noseći čašu na pranje, Ana mu se pridružila u kuhinji, bokom se oslonila se na pult, uzela nož iz Hrvojeve ruke, pogledala ga u oči pa nasmiješeno rekla:

„Mislila sam da smo tim...”

„Tim? Ne znam ni kako se zoveš...”

Odlazeći nož, Ana mu je ponudila dlan:

„Ana.“

Kroz smijeh i kimanje glavom u nevjerici, Hrvoja je progutao šarm. Pokretom cijelog tijela pružio je ruku:

„Hrvoje.“

Kada se ubijao da zaradi značku, učio za ispite i znojio se na strunjačama, Zdravko nitko nije rekao da će jednog dana morati gurati glavu kroz prozor kako bi zapalio. Ali, bili su to takvi dani. Navike se mogu zabraniti, ali ne i iskorijeniti, a jedini način da se u uredu policijske postaje ne aktivira protupožarni alarm bilo je guranje glave kroz prozor. Balans rizika između suspenzije i golubljih govana bio je dobro odmjeren.

„Provjeri prvo da nije neki od naših“, zabrinuto je uzdahnio Ante, sjedeći za uredskim stolom, prebirući po fotografijama izrešetanog odvjetnika Maljevca na podu kafića Tomo. Zdravko je kroz gusti brk ispuhao dim, glavu vratio natrag u ured pa nastavio slušati starijeg partnera. „Nemoj da opet ispadne da je imao značku pa da smo dizali frku zbog ničega...“

„Već jesam“, smirio ga je Zdravko, bacajući dopola popušenu cigaretu kroz prozor. „Nije naš, nitko iz nijedne službe ne zna ništa o tome. Potegnuli smo i doušnike, kažu nije nitko od klanova, ubojstvo nije bilo na tržištu... Izgleda da tražimo nekog kog je Maljevac dobrano raspizdio.“

Zatvarajući prozor, Zdravko je sjeo u fotelju nasuprot Anti, a zatim se nagnuo prema stolu te uzeo jednu od fotografija u ruku. Gledajući u zid poškropljen komadićima mozga i lubanje, fotografiju označenu brojem 12, slušao je kolegu kako ponovo uzdiše:

„Taj Maljevac, nemam pojma... gledao sam malo podatke, neki totalni bezveznjak. Piše ovdje da je studirao vani, bio jedan od boljih u svojoj generaciji... Ali bavio se uglavnom razvodima, trgovačkim pravom... sitne pizdarije... “ čitao je Ante iz dosjea.

„Bio je jebeni fiškal“, hladno ga je presjekao Zdravko.

Ante ga je pogledao pa upitao: „Nije valjda da ćemo proći sve slučajeve na kojima je radio? Znaš ti koliko je to sati prebiranja po fasciklima?“

„Jebiga, to nam je početak. A prije početka moramo i natrag do ludare...“ ustao se Zdravko

te bacio fotografiju natrag na Antin stol. „Mogli bi naručit neke ćevape. Jesi za?“

VI.

Vrata su bila nova, svježe lakirana i poprilično teška, s izrezbarenim malim prozorima na debelom komadu bukovine. Do napuhanog smeđeg otirača vodio je kameni put oko kojeg su se postrojile ruže s lijeva i maćuhice s desna, s vrtnim patuljkom koji je mahao negdje na sredini staze.

Držeći patuljastog šnaucera na uzici, doktor Grubišić je napravio dva koraka od praga pa zastao gledajući u nebo i sve tamnije oblake. Namrštio se i podignuo nos, pokušavajući namirisati vremensku prognozu. Cukajući psa koji je šapama mahao po zraku, žureći se neposlušno ispred gospodara, odmah se vratio u ordinaciju iz koje je tek izišao.

Bila je to poveća, ali iznimno lijepa i skupa šupa, dodatak golemoj obiteljskoj kući sa zasebnim vratima, vlastitim kamenim putom i daleko većom količinom vrtnog cvijeća, čije je šarenilo predstavljalo ugodan kontrast tami privatne psihijatrijske klinike. Unutra nije bilo tajnice, recepcije i čekaonice, tek ulaz s bezličnim hodnikom, uvijek čist zahod i poveća dnevna soba pretvorena u ordinaciju, ugodno osvijetljenu prostoriju s medicinskim knjigama, robusnim radnim stolom, aparatom za vodu i velikim crnim kaučom, ispod uramljenog Freudova portreta i nešto manje, ali jednako debelo uokvirene fotografije doktora Dinka Grubišića, zagrebačkog maestra psihoanalize.

Spojena prolazom s klinikom, ali i visokim grmljem odvojena od ulice, kuća je, baš kao i blizina privatne prakse, bila tek jedna od povlastica zarađenih statusom uglednog gradskog psihijatra. Opasno lude rješavao bi u državnoj službi, u bolnici gdje je, pored privatne prakse, obavljao tek jednu od brojnih važnih društvenih funkcija, uz onu dežurnog televizijskog stručnjaka za probleme ovisnosti i seksualne disfunkcije, nositelja stranačke liste na lokalnim izborima i kapetana malonogometne liječničke reprezentacije.

U „šupu“ je primao one koji su trebali razgovarati, tragače za uhom voljnim primiti duboke, neotkrivene probleme i mračne strasti. Pod uvjetom da su si to mogli priuštiti. Za dogovorenu cijenu po satu dijaloga, koji je uglavnom uvijek dugi monolog, kontroliran i usmjeravan doktorovim potpitanjima, dobili bi dijagnozu i savjet. Od njega bi se barem taj dan osjećali bolje. Molitve koje su im pripisivali u crkvenim ispovjedaonicama bile su besplatne, ali nisu pomagale. Grubišićeve taktike bile su drugačije i skuplje. Njegov kauč bio je mjesto na kojem su se grijesi gomilali, ali nikada i iskupljivali.

Promatrajući ordinaciju sa svega nekoliko metara udaljenosti, s druge strane prometne ceste, nervozno hodajući između izloga pekare i prodavaonice cipela, sve se ogledajući u izlozima i mjerkajući ulicu, Ana je čekala prigodni trenutak da zagazi na zebru.

Ovog puta žustrije zalupivši vratima, vidno razdražen zbog naznaka još jednog kišnog vikenda, Grubišić je ponovo izlazio vodeći šnaucera uz nogu. Zategnut u laneno odijelo s laganim ljetnim kaputom, s dugim, otmjenim kišobranom potpuno prilagođenim njegovoj visini, koji se klatio oko zgloba ruke gurnute u džep, izgledao je poput grofa plave krvi naoružane žezlom. Kosu je zalizao kao uvijek, ulijevo, ali osim toga, lice mu nije bilo obilježeno ničim posebnim ili pamtljivim. Zato je i kompenzirao dodacima. Patuljasti šnaucer, koji je podizao nogu pokušavajući obaviti malu nuždu na ulaznu kapiju, bio je jedan od njih.

„Ogi, dobar bit!“

Potežući uzicu sve dok Ogi nije počeo grgljati, a zatim konačno odustao od pražnjenja mjehura, Grubišić je bio spreman za još jedno opuštajuće razgledavanje prirode i društva, daleko od obitelji, posla i problema, makar samo na četrdeset pet minuta. Ali nije si mogao pomoći. Napravio je tri koraka uz susjedov zidić, prema semaforu koji vodi do šetnice kod muzeja kad mu je u džepu zavibrirao mobitel.

„Halo“, mrštio se Grubišić, dok je Ogi konačno iskoristio priliku pa dovršio špricanje, ovog puta po stupu gradske rasvjete.

Ana je već bila na polovini pješačkog prijelaza, kada je također zastala, a zatim nastavila putanju, iako je u posljednji trenutak skrenula na nekoliko metara udaljenosti od doktora. Pokušavajući ne izgubiti se iz vidokruga, ali i izbjegavati stajati i zuriti u njega i vršiti pritisak dok mrki liječnik razgovara na telefon. Bila je zrela za svoje godine, a ta je fraza uglavnom podrazumijevala iskustvo, koje je rodilo besprijekornu snalažljivost i sposobnost prilagodbe. Jedini razlog zašto je Hrvoje dopustio da ona otvori novu operaciju, lansira plan u pogon i pomogne mu prekriti drugo ime na listi, bio je taj što je znao da je sposobna improvizirati. Iako ju je jedva poznavao, toliko je *znao*.

Grubišić se možda nije ponašao onako kako je bilo planirano – po planu bi ona već bila unutra – no Ana je bila dovoljno kreativna za stvaranje novih planova u hodu, doslovno. Sve je bilo lakše sada kada su oboje stajali, Ana gledajući u glasnu susjedovu dogu razjarenu mirisom Ogijeve blizine, a Grubišić zaokupljen primljenim pozivom.

„Da... da.... gledaj Ivanka, reci im da mogu, neka rade što hoće, nema šanse da se opet

vraćam, em sam na godišnjem, em je subota. Ako je pacijent pri svijesti, neka razgovaraju s njim, naprave zapisnik, što ću im ja? OK? OK, idem sad... Zovi me samo ako je stvarno važno, ne moram ti to opet ponavljat.“

Spremio je mobitel u džep, potegnuo psa k nozi, bacio pogled na crne oblake pa zafrknuo nosom.

„Oprostite... Doktor Grubišić?“

Okrenuo se i ugledao djevojku u žutoj ljetnoj haljini, ogrnutu crvenim bolerom. Hodajući onako kako su je naučili da treba hodati približavajući se štangi, izbjegavajući novčanice i iščašenje zgloba na visokim petama, Ana je igrala svoju poznatu, zbunjujuću igru stidljive tinejdžerice i vamp tigrice u zanosnu tijelu, predstavu koja joj je toliko puta platila šminku i račune za mobitel.

Grubišić, iako zbunjen, nije izgledao impresioniran.

„Da?“

„Oprostite što vas smetam ovako na cesti, za vikend, ali... vi ste mi zadnja nada.“

Iako mu je znalo imponirati kada bi ga zaustavljali na ulici, čestitajući mu na izjavama koje je dao u Dnevniku ili na obiteljskim fotografijama koje bi osvanule na kioscima nakon što bi otvorio vrata reporterima ženskih magazina, mrzio je one koji bi ga žicali besplatne savjete, davili ga osobnim traumama na blagajni u supermarketu i pokušavali ušćariti njegovu pažnju za svoje zdravlje. Nije bio sretan pa se nije mogao natjerati zvučati manje arogantno: „Što hoćete? Nemam vremena.“

„Htjela bih razgovarati s vama... intimne stvari...“ približila mu se onako kao i Hrvoju na stanici, prakticirajući instinktivnu metodu tjelesne hipnoze. „Bojim se da ću se ozlijediti, ako mi netko ne pomogne...“

„Ako je hitno, mlada damo, nazovite hitnu. Ili se naručite u ponedjeljak, sat je 500 kuna“, savjetovao je Grubišić pristojnijim tonom.

Oblaci su bili jedina najava – kiša se izlila iznenada, kao da je netko minirao čep na Zemljinoj atmosferi pa istresao zalihe iz lavora veličine kanjona. Na takvom pljuskui nije trebalo više od nekoliko sekundi da Ana bude posve mokra, s haljinom pripijenom oko tijela, stisnutom poput druge kože. Nije nosila grudnjak.

Šnauzer je lajao, a Grubišić hitro otvorio kišobran, udalживši se korak kako bi pod njim ostao sam.

Ana nije govorila, ali ga je gledala poput Ogiја, kada bi bio gladan. Vrijeme je postalo dovoljno grozno da šetnja ionako ne bi imala nikakvog smisla.

„U redu, dat ću vam 15 minuta“ sažalio se Grubišić pa napravio korak naprijed, nevoljko dijeleći kišobran sa svojom budućom pacijenticom.

Hodajući natrag u ordinaciju, Ana je tek usputno, neprimjetno, sigurna u to da je ne vide ni doktor ni pas, bacila pogled na kafić preko puta. Cijeli je susret, kroz tamno staklo, s vrućim čajem od mente za stolom, promatrao Hrvoje. Jakne zakopčane do grla i očiju fiksiranih na svaki korak, uključujući i one koji tek slijede.

„Imate fen, možda?“ upitala je Ana, nakon što se izula pa bosa zalepršala po tepihu cijedeći kosu po njemu. Ostavljala je i mokre tragove sve dok je Grubišić nije zamolio da sjedne.

„Ovo je psihijatrijska ordinacija, a ne frizeraj.“

Ana je razgledavala po prostoriji pitajući se tko je bradonja na zidu, a potom sjela na kauč, rukama brišući vodu s golih koljena. Grubišić je privukao stolac, kao i svaki put, stavio naočale i pogledao zidni sat, a zatim se naglo ustao i odšetao do aparata za vodu.

„Može i meni jedna čaša?“

Doktor se okrenuo i pogledao je preko naočala.

„Žedna sam...“ tiho je izustila.

Kada je u drugu plastičnu čašu natočio svoju vodu, Grubišić je iz ladice radnog stola izvadio tuljac šumećih tableta. Jednu je istresao u dlan i bacio je u vodu. Nekoliko je sekundi gledao kako mu pršteće kapljice bockaju prste i zglob, a zatim nestrpljivo počeo gutati pripravak. Čašu je zgužvao i bacio u koš, pun drugih čaša.

Ponovo je pogledao na sat, stavio notes u krilo, namjestio naočale, bradu dotakao olovkom pa rekao:

„Slušam.“

„Jako vam je ugodan ovaj kauč“, iskreno je opažala Ana, podižući stopala ispod stražnjice, gnijezdivši se. Ustima se igrala s praznom plastičnom čašom, nonšalantno sišući i grickajući njezin rub. „Vi ste najbolji psihijatar u Zagrebu, zar ne?“

„Možda i šire“, osmjehnuo se Grubišić po prvi put.

Šnauzer Ogi, koji je sjedio skvrčen u kutu, više je drijemao, nego pseći prisluškivao razgovor, a zatim se naglo uznemirio, ustao i uputio njuškati ka hodniku, odškrinuvši pritvorena vrata ordinacije. Nitko nije obraćao pažnju na njega.

„Nego, slušam, potrošili ste već cijelu minutu, gospođice... U čemu je problem?“

„Malo mi je neugodno o tome pričati“, glumatala je Ana i zavodnički se uvijala. Polagano, ali nemirno mijenjala je poze, a na kraju se zadovoljila s nekom vrstom polulotusa, smjestivši plastičnu čašu u krilo. „Kao što sam rekla, problem je prilično intimne prirode...“

„Ovo je psihijatrijska ordinacija. Poanta je da budete iskreni. To je između mene i vas“, rekao je Grubišić.

„Ako je tako, onda...“ nasmiješila se Ana, spuštajući noge na pod, držeći ih stisnute u koljenima, s vlažnom haljinom dovoljno podignutom da otkrije bedra. „Jeste gledali onaj dokumentarac na televiziji o ženama koje svršavaju pedeset puta na dan?“

Zureći oslonjen na olovku, Grubišić je mirno slušao, čekajući poantu. Pogledao je na sat, a zatim ponovo u Anu, koja je, svjesna da neće dobiti odgovor, nastavila:

„Kod mene nije baš toliko grozno, ali ponekad se jednostavno toliko napalim da je dovoljno da sjednem na zvučnik... Doživjela bih barem dva orgazma do kraja jedne pjesme. To ne može biti normalno, zar ne doktore?“

Doktor je spustio olovku, spojio dlanove na prsima pa rekao: „Kako kod koga...“

Iz hodnika se začuo lavež.

„Sve se teže kontroliram, doktore... bojim se da sam postala nimfomanka i da...“ nastavila je Ana, koja se udobno naslonila, podignula stopala na rub kauča, bacila čašu na pod pa širom rastvorila noge, nudeći golo međunožje na divovskom pladnju od kože. Mali prst desne ruke gurnula je u usta pa šapnula: „... postoji samo jedan lijek...“

Skočivši sa stolca kao lansiran oprugom, toliko silovito da su mu iz ruku zamalo ispali olovka

i prazni zapisnik, Grubišić se razbjjesnio. Kosa mu je ostala nedirnuta, besprijeckorno plastificirana uljem i gelovima, ali lice mu se izobličilo, poprimajući životinjski izgled. Upirući kažiprstom dok su mu kapljice sline prskale na Anino tijelo, urlao je:

„Znao sam! Kurvetino, tko te plaća? Di je kamera? Ha?“

Zgrabivši je rukama za ramena, počeo joj je tresti pa pretresati tijelo, ispipavajući joj grudi, leđa i noge, izvikujući rećenice koje je Ana, braneći se od snažnog stiska, jedva uspijevala pohvatati,: „Mikrofon, što imaš? Tko te poslao? Komunjare? Što misle, da sam tako glup pa da padam na tako jeftine fore?“

Lavež iz hodnika nije prestajao. Povlaćeći je za kosu, vukao ju je do vrata kao vreću za smeće. Anin bok poskoćio je od udarca o aparat za vodu, a onda je, kao dresirani pas na uzici, zaokrenuta prema tlu pala ravno na trbuh. Grubišić je nogom šutnuo Ogija s puta pa uz zvuk tihe cvileži otvorio ulazna vrata kako bi je izbacio.

Snažan udarac izbio mu je tri prednja zuba, dva iz gornje i jedan iz donje čeljusti. Zubi su mu rasjekli gornju usnu, a neki i završili u grlu. Pao je na leđa, izbacujući mjehure krvi niz bradu, pokušavajući iskašljati zube, kao mačka koja se zagrcnula na vlastitu dlaku. Na ulazu je, u ruci stežući zakrvavljeni bat za meso, stajao Hrvoje, moka od kiše.

Šnaucer je doskakutao do Grubišića i počeo mu lizati lice, a Hrvoje je mirno spustio bat do visine svojih džepova, zatvorio vrata i pogledao u Anu:

„Znao sam da neće upaliti.“

Ideja je bila, recimo to tako, ekstravaganatna. Jedini razlog zašto je Hrvoje odlučio prihvatiti Anin blesavi prijedlog bio je taj... pa, da joj udovolji. Nije znao zašto nije mogao reći ne, ali nije. No zato je znao da će se, kako god ispao početak, pobrinuti da cijela stvar završi onako kako je planirao.

Dijalog otvoren njezinom idejom u kuhinji išao je ovako nekako:

„Kažeš, lik je doktor, ima svoju privatnu ordinaciju? To neće biti problem. Znaš ti koliko sam ja doktora obradila koljenom?“

„On je psihijatar.“

„Još bolje, znači da je lud. Pusti mene unutra da ga riješim, kad mi bude među nogama, budem ga stavila u trokut.“

„Kakav trokut?“

Ana je preokrenula očima.

„Pa trokut, jesi ti muško ili što? Od svoje petnaeste do šesnaeste išla sam s na tečaj samoobrane, *streetfighting* za žene, najbolja frendica me odvukla, zbog frajera iz razreda koji se tamo skidao... Kasnije smo se prebacile na pilates, bolje je za dupe, ali jedina stvar koju sam naučila u tih godinu dana valjanja s frajerima... a bilo je i zgodnih cura... bilo je kako uspavati protivnika koji ti se nađe među nogama. To se zove trokut.“

Ana je dlanovima trljala natkoljenice. Hrvoje ju je gledao podrugljivo.

„Gle, u Kaktusu ih je bilo pet, te stvari pale samo jedan na jedan“, branila se, kao da mu je ponovo čitala misli, „Nafukam doktora da mi zagnjuri među noge i deset sekundi kasnije, ćori. Onda ti lijepo uđeš i odradiš što već... planiraš.“

Plan se konačno odmotavao kako je bilo zamišljeno. Vadeći izolir traku iz džepa, Hrvoje je Grubišiću komad zalijepio na usta, a potom mu ljepljivom vrpcom vezao noge i ruke na leđima. Dovukao ga je do kauča i postavio da sjedi. Doktor je bio pri svijesti, a oči su govorile da je od šoka zaboravio na bol. Kroz slomljene zube, rasječenu usnu i bandažu izolirke, pokušavao je govoriti, ali Hrvoje se nije ni trudio razumjeti. Kao ni nitko drugi u sobi – Ana je povremeno pogladila trbuh, ali na bol je zaboravljala igrom s Ogijem, koji je jednako brzo zaboravio na gazdu, uživajući u Aninim prstima na svom trbuhu.

Hrvoje je privukao stolac i sjeo prekrizivši noge, ali umjesto notesa, u ruci je držao drveni čekić. Iz džepa je izvadio mobitel pa zavezanom doktoru pokazao fotografiju žene i djeteta. Naglo pokušavajući ustati, leđima se odbijajući od naslona, Grubišić je pojačavao mrmljanje i širio oči, očajnički pokušavajući složiti rečenice. Iako je pomislio kako bi ga možda trebao pustiti da govori, Hrvoje je ipak odlučio da mu se danas ne da slušati, dijelom u strahu od toga što bi mogao čuti. Odmah ga je vratio na stražnjicu, smrskavši mu oba koljena maljem za gnječenje odrezaka. Bila su potrebna tek dva savršeno pozicionirana udarca da kosti napuste svoja ležišta, a psihijatru formiraju novi grč na licu. Selotejp je prigušio vrisak.

Zazvonio je mobitel. Tek što ga je spremio u džep, Hrvoje ga je morao izvaditi. Bio je to već

peti poziv od Marinka u zadnjih nekoliko dana, ali ni ovog se puta nije želio, niti imao vremena javiti.

„Pardon“, ispričao se Grubišiću, spremajući telefon natrag u jaknu. Ustajući, odložio je bat na stolac, a zatim zgrabio u drugi vanjski džep, iz kojeg je izvukao pljosku.

Psihijatar se previjao na kauču, gušeći se u slini, suzama i krvi, a Hrvoje je po njemu počeo izljevati zlatnu tekućinu. Malo je prolio po kosi, malo po odijelu, a male su se lokvice formirale i na kauču. Doktor se počeo još brže koprcati kada mu je tekućina počela prodirati ispod ljepljive vrpce na ustima.

„Znam, znam... peče...“ rekao mu je Hrvoje smirujuće poput liječnika, paleći upaljač. „Ali bez brige... bit će još gore.“

Upaljač je prislonio o Grubišićevu kosu, a ona je, s ostatkom tijela, planula prije negoli je Hrvoje uspio ukloniti ruku, izgubivši nekoliko dlaka s podlaktice. Udaljio se tri koraka, sve dok se nije približio Ani i Ogiju, koji su u blizini radnog stola gledali tijelo kako pada s kauča i kotrlja se podom. Vatra je proždirala namještaj i bujala dovoljno brzo da Ana nije stigla načiniti *selfie* ispred nje, već je, povučena snažnim Hrvojevim stiskom oko zgloba, bila primorana požuriti prema hodniku.

Praćeni dimom, sjurili su se niz hodnik pokraj WC-a, a zatim zamalo sudarili s 10-godišnjim dječakom u kratkim hlačama, čiji se zbunjeni pogled s ulaza ordinacije spojio s Hrvojevim. Bio je to Grubišićev sin, kojemu je Ogi pohitao u susret, ližući mu koljena.

Vrata su se konačno otvorila, a iz kuće su izišli samo Ana i Hrvoje. I plamen, koji je izletio iz prozora.

VII.

Prstima lijeve gladeći desnu šaku, dodirujući oguljenu i natučenu kožu uz bolnu grimasu na licu, Zdravko je prekriženih nogu sjedio na suvozačkom sjedalu crnog Audija, stisnuvši ih taman toliko da cipelom ne udara u mjenjač i ne smeta Anti za volanom. Dovoljno su dugo dijelili unutrašnjost službenog vozila, da se i ova vožnja doimala kao prosječan dan u uredu. Ured na četiri kotača bio je manji od onog u postaji, ali svakako su više voljeli biti u pokretu.

„E pa neka boli, lijepo sam ti rekao da se ne udara tako. Koliko godina ti to ponavljam?“ komentirao je Ante, dirajući ožiljak na bradi, kao da se prisjeća zaboravljenih udaraca iz prošlosti. Ne skidajući pogled s ceste, dodao je gas, naglašavajući ljutnju decibelima mašine.

„Odakle mi čekić i imenik u ludari? Bokte, ja žrtvujem zdravlje za informacije i opet nije dobro...“ progundao je Zdravko, spuštajući nogu. Iz džepa je izvadio kutiju, istisnuo tabletu protiv bolova iz plastičnog ovitka pa je stavio na vrh jezika.

„Imah ode?“ upitao je otvorenih usta, lagano slineći po kozjoj bradici.

Umjesto odgovora, Ante je na sekundu sklonio pogled s asfalta pa tamnim, prodornim očima pogledao partnera bez okreta glave kotrljajući oči kao kugle u fliperu.

Bilo je jasno da se neće zaustaviti zbog trgovine pa je Zdravko pokušavao stvoriti dovoljno sline u grlu, ne bi li tabletu progutao bez pomoći dodatne tekućine.

Zazujao je mobitel u Antinom džepu. SMS. Brzinski, gotovo bez skidanja pogleda s ceste, Ante je izvukao uređaj, škicnuo poruku i brzo ga vratio natrag u džep. Nije mu trebalo puno, jer očekivao je taj SMS, i autora i sadržaj.

„Žena?“ upita Zdravko.

„Sjeti me da na povratku stanemo u kemijsku... moram joj dići kaput... i nakit s popravka, sve te đinđe koje mi je uvalila, koliko sam samo bogatstvo spizdio na lančiće i naušnice...“

Koncentrirano je zurio u punu crtu na cesti pa nastavio zabrinuto razmišljati naglas:

„Ja se samo nadam da nam nije prodao priču. Ljudi svašta seru kad im nagnječiš rebra, znaš to i sâm. Ne bih htio da si opet uzalud natovarimo kontrolu na vrat...“

Usporavajući vozilo sve dok ga nije zaustavio na parkiralištu Crne masline, Ante je istegnuo leđa pa konačno pogledao kolegu očekujući komentar.

„Ma čisti smo, buraz, sve je jasno: urokani Srbin nas je napao, morali smo se braniti. Držimo se te priče i još će nas nagraditi“, smijuljio se Zdravko gledajući prema restoranu.

U Crnoj maslini Marko je upravo završio s pečenjem dvije miješane, a Igor je zagrijane tanjure preuzimao i donosio za stol umirovljenog bračnog para, redovnih gostiju i stanara obližnje trokatnice. Češkajući se po ćelavom tjemenu, sjajnom od svjetlosti koja je prodirala između razmaknutih zelenih zavjesa i odbijala se od naborane kože na glavi, Marinko se za šankom bavio administracijom, sve dok ga nije prekinuo duboki glas.

„Gospodin Bešlić?“ upitao je Ante mašući značkom kao da tjera komarce. Držeći se za ozlijeđenu ruku, Zdravko je stajao s njegove lijeve strane. Nagnuo se preko šanka pa ugledao posudu s ledom. „Mogu? Hvala“, zgrabio je nekoliko kockica i stavio ih na šaku. Marinko ga je zbunjeno gledao, nesvjesno podižući čas jednu, čas drugu raščupanu obrvu, rubovima gotovo dodirujući bore na oznojenom čelu. A zatim se okrenuo prema Anti.

„Ja sam, izvolite?“

Duo pegla znao je čitati govor tijela bolje od mentalista s televizije, a odmah je bilo jasno da Marinku nije drago što su ovdje. Većina se ljudi ne osjeća ugodno kada im se pred nos gurne značka, ali samo neki od njih ne mogu kontrolirati titranje očnog kapka. Dovoljno kratko da ni sami toga nisu svjesni, ali i dovoljno upadljivo da drugo, trenirano oko primijeti skrivene kodove nervoze.

„Dobar dan, moj partner i ja istražujemo...“ započeo je Ante, ali prekinuo ga je Igorov glas s kuhinjskih vrata:

„Marinko, pita Marko jesmo naručili ulje?“

„Ne sad...“ odbrusio je Marinko.

„Možemo negdje razgovarati u tišini?“ upitao je Zdravko, karikirajući ljubazni ton, kao da provodi telefonsku anketu uoči predsjedničkih izbora.

Restoranom je odjekivalo glasno zveckanje pribora za jelo.

„Igore, zovi Marka“, naredio je Marinko, tonom šefa kakav nikada nije želio biti pa krenuo

marširati prema kuhinji. Kuhar i konobar mimoišli su se s trojcem koji je zatvarao kuhinjska vrata za sobom.

Kuhinjskom krpom brišući ostatke rastopljenog leda s ruke, Zdravko je stražnjicu udobno smjestio na kuharov stol, a Ante i Marinko stajali su licem u lice, uz peć. Marinko se dodatno znojio od topline koja je izbijala iz nje.

„Kao što sam rekao, istražujemo ubojstvo“, nastavio je Ante, s rukama u džepovima. „Ja sam Ante, ovo je moj partner Zdravko.“

Nasmiješeni Zdravko mahne krpom.

„... a zajedno tražimo čovjeka koji je poznao Miloša Stojanovića iz Arandjelovca. Znae Miloša?“

„Koga?“ namrštio se Marinko.

„Stojanović, prijavljen u Arandjelovcu, ali po našim saznanjima živi u Beogradu. Vi ste otac Anke Bešlić, udane Stojanović?“ nastavio je Ante.

„Nije se Anki valjda što dogodilo?“ problijedio je Marinko zabrinuto stavivši dlan na prsa.

„Istražujemo ubojstvo u Zagrebu. Po našim saznanjima, Anka je živa i zdrava u Beogradu...“

Dok je Ante odrađivao „protokol“, Zlatko je pogledom šarao po kuhinji, kao da mu je dosadno. Zagledao se u stup od konzervi neretvanskih crnih maslina, naslaganih uza zid, pokušavajući ih prebrojati. Pokraj radne plohe, uz plastični kanistar pun kečapa, stajale su dvije posude od rostfaja, jedna napunjena ribanom podrigušom, druga puna sjeckanih šampinjona. Zrakom je lebdio miris zapečenog tijesta.

„Njezin suprug, vaš zet, Miloš, uhićen je pod sumnjom da je pod utjecajem halucinogenih droga počinio ubojstvo prostitutke. U Zagrebu. Shvatili ste?“ izrecitirao je Ante, pokušavajući dokučiti koliko je Marinko uistinu u šoku, a koliko tek djelomično iznenađen. Slušali su ga kada je konačno progovorio.

„Ja, ovaj, nisam već neko vrijeme u najboljem odnosima sa svojom, je li, kćerkom...“

„Aha“ kimnuo je Zdravko.

„Čujemo se ponekad, rijetko... uglavnom kad joj treba lova... S Milošem još rjeđe, ovaj,

uopće se ne čujem, ja nisam bio na vjenčanju, ali vidim ga tu i tamo na skajpu... On je u zatvoru?!? Sigurni ste da je on?”

„Aha“ kimnuo je Ante.

„Što je radio s prostitutkom...?” upitao je Marinko, iskreno znatiželjan. On je samo organizirao isporuku. Neželjene nuspojave „posla sa strane“ nisu bile na listi očekivanja.

„Čitao knjigu“, rekao je Ante, praćen Zdravkovim hihotanjem. „Sigurni ste da vas nije zvao mobitelom... 18 puta u zadnjih tjedan dana?”

„Ja nisam, ne znam, evo tu mi je mobitel“ pravdao se Marinko pipajući po praznim džepovima. „Mislim da mi je vani u torbi... možete provjeriti, ako je i zvao, nije me dobio...”

„Fino ovdje miriše“ ustao se Zdravko, preuzimajući verbalnu štafetu. „Nisam nikad klopao kod vas... Kakva vam je *pizza*, al iskreno? Jel se može jesti jednom rukom ili je tijesto toliko cmoljavo da moraš tražit žlicu? Ja osobno volim da je kao šperploča. Ono, kad je zgrabiš prstima, da se ne savija, da gljive ne padaju s tijesta. Zapravo, imam teoriju da su gljive krive za to... one razmoče tijesto... nekim ljudima isto tako rastope mozak...”

Zdravko je stao pokraj partnera. Sve ga je to jako zabavljalo, a znao je to i Ante, koji ga je gledao s osmijehom. Osmijeh je brzo nestao, a obojica su spojila zjenice s Marinkovim, koji nije znao kuda gledati, kako upiti znoj koji je gotovo kapao iz obrva i kako nestati, sada, ovdje, odmah.

„Znači ne znate ništa?” uozbiljio se Ante, vučjim očima prodirući kroz Marinkov nervozni pogled.

„Ja iskreno ne znam... o čemu se radi... što... ovaj, što da kažem... ja bih vam rado pomogao, ali imam jako puno posla... ostali smo bez dostavljača, a već smo imali manjak ljudi... moram se i Anki hitno javit, bože moj... Tako da, ja moram nastaviti s poslom, osim ako vam ne mogu još kako pomoći?”

Ante ga je potapšao po ramenu i ponovo se nasmiješio: „Vratit ćemo se s nalogom.”

Izlazeći iz kuhinje, Zdravko je naglim otvaranjem vrata zamalo nokautirao Igora i Marka, koji su zgrbljeni, s ušima prislonjenim na drvo pokušavali prislušivati razgovor. Marinko ih je ukorio pogledom, a momci sa značkama su se nasmijali. Koračali su prema izlazu, kad je Zdravko narušio ritam hodanja, zastao, pa se okrenuo prema osoblju i upitao:

„Gdje je ovdje WC?“

„Tu desno“, odgovorio je Igor, pokazujući palcem niz hodnik. Prstima prebirući po šlicu, u brzom hodu, Zdravko je došao do prazne Hrvojeve stolice i zastao. Okrenuo se prema partneru i povikao:

„Čekaj me u autu, stižem za minutu, piša mi se.“

Nestao je niz hodnik.

VIII.

Ma koliko uživao u terasi, hladnom ljetnom povjetarcu, umirujućem šuštanju krošnji stabala i panoramskoj slici grada koji je opet promatrao s visine, Hrvoju nije bilo jasno zašto su još uvijek ovdje. Sve dok mu Ana konačno nije odgovorila molbom. Nije bio siguran je li do ideje došla u hodu ili je od početka upravo to bio plan, podloga susretljivosti i cilj na kraju tunela strasti za akcijom, ali molba, upakirana kao zahtjev, bila je prvi trenutak kada je posumnjao u njezinu iskrenost. No, brzo je odustao od sumnji. Štogod da bio pravi razlog, novac ili osveta, imala je i pravo na svoj dio nasilja.

Nasilje je forma komunikacije. Možda ne najsretniji i najljepši oblik komunikacije, ali jest vrsta komunikacije i za neke ljude doslovno jedini jezik koji poznaju. Zato je dobro naučiti ga, kako bi s takvima mogli ravnopravno komunicirati – Hrvoje je često ponavljao ove riječi, kada bi ga tijekom studiranja građevine pitali za podljeve ispod oka, dok je dvije godine trenirao tajlandski boks. Ovih dana prisjećao se svoje teorije svaki put kada bi pogledao na zaslon mobitela. Sjećao se dana kada mu se prvi put takva komunikacija jako svidjela i izvan ringa, pri povratku s posla tramvajem. Neplanirano je pijanom i bezobraznom studentu sa zapaljenom cigaretom šakom rasjekao nosnicu. Tada je već bio u braku, ali program mišićne reakcije nikada se ne izbriše. Na svoju obitelj pak nikada nije podizao ruku. Ili? Ispadi u kući su bili rijetki, ali se gotovo nikada nisu mogli kontrolirati. Pokušavao se prisjetiti detalja, ali blicevi prošlosti nikada nisu bili jasni, nego uvijek fragmentarni, zbunjujući. Pitao se gdje su nestajali dijelovi njegovih sjećanja, ali i gdje je i kako izgubio emocije. Kao da ih je prosuo u hodu... ako ih je ikada i imao. Je li oduvijek bio samo list koji je punio tuđim slovima, naučen na empatiju i odgojen za reakciju? Ili je to postao u jednom, ne pretjerano određenom trenutku, kada je sve manje počeo osjećati, a sve više željeti? U svakom slučaju, uzbuđivalo ga je ono što je postajao, ali mu se nije nužno i sviđalo.

Otac se trebao vratiti svakog trena – bila je nedjelja, kalendar na računalu govorio je da bi zrakoplov trebao sletjeti za svega nekoliko sati, ali Ana je odlučno bila protiv bijega.

Pridružila se Hrvoju na terasi paleći cigaretu.

„Pušiš?“ iznenadio se.

Ispuhujući mu dim u lice, Ana je ljutito odbrusila: „Rekla sam ti da nisam kurva!“ Potom se nasmijala pa ga odgurnula: „Pušim, da, onda kad imam što. Tatica je ostavio štek u ormaru.

Zapalila sam njemu u čast, umjesto svijeće.“

Nova Anina ideja je, za razliku od scenarija za davljenje Grubišića, bila manje bedasta, ali daleko mračnija. Želja je bila poziv u pomoć na koji se moglo odazvati samo zločinom. Ali osveta nije zločin, govorio je Hrvoje kada je pokušavao zaustaviti vatrenu svađu galamdžija s rogovima i krilima na svojim ramenima, kao sudac u meču bez pobjednika, glas razuma koji s razumom nije imao previše veze, ali je ekstremne emocije vješto pakirao u opravdanja. Ipak, nije mogao sakriti uživanje u povlačenju okidača, vitlanju kuhinjskim pomagalicama i paljenju vatre. Iako je imao razlog, osjećao se previše dobro poštujući ga. Ana, osjećao je to ponovo, nije bila puno drugačija.

„Hoću da ga ubiješ“, rekla je pa povukla dim.

„Koga?“

Prazneći pluća preko ograde terase, dim je nošen vjetrom ponovo završio u Hrvojevu licu. Nije ni trepnuo, očekivao je odgovor stisnute čeljusti, iako je znao kako će zvučati.

„Starog.“

Znao je što će reći, ali svejedno je čekao i šutio, sve dok Ana nije povukla još jedan dim.

„Nisam ubojica.“

Ana je prasnula u smijeh. „A ja nisam kurva.“

Hrvoje se glasno nasmijao, a onda uozbiljio, fiksiran na njezine usne. „Kužim ljude koji puše travu, *crack*, štogod... Valjda imaju nešto od toga. Ali nikad nisam razumio ljude koji puše cigarete.“

„Ni ja“, odgovorila je Ana nudeći mu dim. On je samo okrenuo glavu i promrmljao: „Ovisnost je slabost.“

„Nemoj skretati s teme. Stari se vraća za par sati, dočekaš ga, riješiš i sve je moje...“ zastala je pa naglasila „... naše...“ Ana je povukla novi dim, odmah ga ispuhujući uz vjetar. „Ne bi trebalo biti teško.“

„Rekao sam ti koga i zašto ubijam. Ovo je drugačije. Ne zanima me lova. Boli me kurac za kuću...“ Prvi put je povicio glas, iako nije bio ljut. „Što ti je napravio da je zaslužio smrt?“

„Jebao me kad sam imala dvanaest.“

Gledali su se neko vrijeme bez riječi, sve dok Ana nije povukla novi dim, a Hrvoje počeo povraćati ujutro pojedene hrenovke i senf, preko ograde, po engleskom ljulju i ultrazvučnom uređaju za tjeranje krtica.

„Jebote, nisam znala da ti baš toliko smeta“, uzviknula je i bacila opušak u rigotinu. Hrvoje je rukavom obrisao usta, a zatim se bez riječi bacio na pod i krenuo raditi sklekovce. Svih trideset pet komada.

Koljenom gurajući putnički kovčeg na četiri kotača, umoran od presjedanja, carinske kontrole i kašnjenja leta iz Frankfurta, Anin otac Stanko već je s vrata, izuvši Ferragamove cipele na parketu, opuštao kravatu s mrežnim crvenim uzorkom i vadio košulju iz hlača, trljajući si pupak kao da dlanom pokušava ukloniti umor iz utrobe. Poslovno putovanje, jedno od mnogih koje je za svoju telekomunikacijsku kompaniju odrađivao u Njemačkoj, prošlo je uspješno pa je s razlogom bio dobre volje, iako su iscrpljenost i frustracija dugim boravkom u zraku bili očiti na njegovom podbuhlom, kockastom licu. Baš kao i autoritet, odlučnost i upornost koji su ga, uz nužnu i odmjerenu dozu okrutnosti, doveli do vrha. Putem je, doduše, izgubio obitelj, ali dobio direktorsku fotelju i zadržao životni stil na koji je navikao. A navike je najteže promijeniti.

Tako je i tijekom ovog povratka kući prakticirao rutinu koju je Ana dobro poznavala pa ju je iskoristila kao podlogu pomnog planiranja. Bila je mozak operacije koju je trebalo provesti Hrvojevo tijelo.

Ideja je, u izgovorenom obliku, zvučala jednostavno, kao i svaka njezina do sada – likvidacija bi izgledala kao nesretna, neplanirana posljedica prosječne pljačke u elitnom kvartu, tesanja imućnog stupa društva čelikom punim zavisti i olova. Ali u spremniku je bilo svega nekoliko metaka, a Hrvoje je znao da će mu biti potrebni u sljedećem koraku vlastite misije. Za ovu, neplaniranu Aninu, bio se primoran ponovo poslužiti kopanjem po kuhinjskoj ladici. Nije zaboravio na nož za kruh.

Odlazeći torbu u kut za kasnije raspakiravanje, Stanko se uputio ravno na zahodsku školjku. Crijeva nikada nije mogao prazniti na javnim mjestima. Mučenje u tijesnom avionu nije dolazilo u obzir, a udobnost tople daske vlastitog doma i na dohvat ruke uvijek prisutni primjerak šoping kataloga za listanje, bili su glavna nagrada. Ujedno i jedina dobrodošlica

prazne kuće na koju se uvijek moglo računati.

Ruke je oprao tek poslije, nema smisla da to čini dva puta, a zatim je skočio pod tuš, ispod kojeg je proveo točno petnaest minuta. Prvih pet privikavao se na temperaturu i strugao putovanje s kože, a sljedećih pet potrošio je na brzinsku masturbaciju s još svježim slikama stjuardesa u glavi i gelom za tuširanje na dlanu. Nakon orgazma, u posljednjih pet minuta namakanja, našamponirao bi bradu i kosu, isprao pjenu pa se gol uputio do garderobe i krcatog ormara s odjećom. Ana je tvrdila da je tako paradirao i kada nije bio sâm u kući.

Zgrabivši pivo iz frižidera, uvijek u staklenoj boci, nikada u limenci, Stanko se u trenirci zavalio u trosjed, glasno zastenjao od ugone, zalijepio grlić za usne pa upalio televizor, zajedno s cigaretom. Nije ga previše zanimao dokumentarac o proizvodnji sireva, ali svejedno ga je gledao dovoljno pozorno da nije obraćao pažnju na sjenu koja se pojavila u hodniku. Da je imao dovoljno vremena, okrenuo bi se pa ispalio već neku od klasičnih rečenica: „Tko je to?“, „Što radite ovdje?“, „Tko ste vi?“, „Što se događa?“ ..., ali Hrvoje je bio brz, možda i brži nego ikada, u punom sprintu s prstima stegnutima oko drška noža i očima fokusiranim poput grabežljivca koji ne bježi od svoje prirode. Žurio se, jer želio je to jednostavno obaviti, skinuti s popisa, kao nametnutu obavezu koju je pristao odraditi, ali i što prije ostaviti iza sebe. Hladno, kirurški, poput zaposlenika na farmi pilića, zamahnuo je čelikom.

Iako nije imao vremena za razgovor, Stanko je imao instinkte pa je, izmaknuvši prsa, ubod dočeka bicepsom lijeve ruke, ispustivši cigaretu preko naslonjača, a krik iz utrobe. U desnoj je još držao bocu piva. U trenutku kada je uspio izvući oštricu iz mesa, vrha natučenog od kosti, Hrvoje je osjetio snažan udarac u tjeme. Boca se rasprsnula, pjena zabijelila, krv je bila topla i tekla je polako, miješajući se s pivom, ali Hrvoje nije izgubio svijest. Mocar i ljepljiv, s blagom vrtoglavicom, zakoraknuo je natrag. Naljutio se.

Pokušavajući ustati kako bi potrčao prema hodniku, Stanko je spuznuo s trosjeda, dočeka se na ruke, a i desnim se koljenom oslonio o dno razbijene flaše. Oštri stakleni rubovi našli su put kroz tkivo i ligamente. Ruke su mu popustile, a tijelo tresnulo o pod, licem zagnjurenim u niti tepiha.

Hrvoje je iskoristio položaj svoje žrtve pa započeo koreografiju, zakoračivši preko leđa, kao da će ga objahati. Gurajući vrh noža u Stankovu vratnu arteriju, šakom ga je povukao za svježe šamponiranu kosu. Naglim trzajem, oštricu je nabio sve do drška, a zatim povukao šaku udesno, polukružno, kao da otvara lubenicu. Nož za kruh bio je velik, ali i oštiji nego

što je očekivao. S lakoćom je prolazio kroz kožu i žile, režući u potezu štitnjaču i mišiće. Kada su kralješci počeli krckati, pojačao je pritisak i pilio, neometen krvlju koja je cijeli posao činila dosta skliskim.

Stankova glava se objesila na ostacima vratnog tkiva, prema leđima, poput pune kapuljače iznad krvavog izvora.

Brišući znoj rukom, Hrvoje je trag krvavog kometa razvukao preko čela. Zastao je, nekoliko puta udahnuo u tišini, a kada je posve izbalansirao tijelo, pogledao je u svoje ruke. Linije lijevog dlana izgledale su kao korita krvave rijeke. Prsti desne su pobijelili od stiskanja noža. Osjetio ga je kao svoj produžetak, kao kandžu za deranje i rezanje.

Nepomično je stajao ispruženih ruku, izgubljen u trenutku. Oštricu je naglo podignuo prema svom vratu. Čvrsto ju je pritisnuo o kožu ispod jabučice, sve dok nije osjetio bol. Zatvorio je oči, zadrhtao i zažmirio.

Ispustio je nož na pod. Na vratu mu je ostala crvena crta, poput oznake za nekog drugog rezača.

Otvorio je oči i pogledao prema lešu. Nagnuo je glavu pokušavajući uhvatiti idealnu perspektivu. Disao je normalno, nije osjećao ništa posebno. Trudio se što manje buljiti u razjapljenu ranu masakriranog trupla, ali koliko god puta skretao pogled pa ga vraćao, vidio je samo jedno – svileni obrub, sjaj i užareno crvenilo, krv koja izvire iz rupe uokvirene nježnim mesom.

Osjetio je snažne kontrakcije mišića zdjelice. Pogledao je prema šlicu svojih traperica i uočio poveću prozirnu mrlju između džepova.

Rutinsko ubojstvo pretvorilo se u veći nered nego što je itko očekivao. Znao je da će ostaviti više tragova nego što je planirao, ali to mu je ionako bilo sve manje važno. Ipak, nije mogao nastaviti u ovoj odjeći. Dok je iz Stankova tijela tiho isticala krv, natapajući tepih i cureći prema televizoru u dnu sobe, u kući se mogao čuti samo glas voditelja i šum vode. Televizija je pričala o ementaleru, a Hrvoje je Stankovim gelom za tuširanje s mirisom lavande pokušavao ukloniti krv prije nego što mu se zgruša na licu i pod noktima. Odlučio je oprati i cipele, trljajući ih sve dok voda koja se slijevala ka odvodu nije prestala sličiti na čaj od šipka. Obrisao je držak noža pa ga bacio na pod. Već je zaboravio na leš u dnevnoj sobi. Mozak mu se hitro prebacivao na sljedeću metu – znao je da će ona biti najteža za uhvatiti, ali imao je plan. Uhoditi pa djelovati kad je najranjivija. Lov na lovca? Hrvoje se nasmiješio

kada je shvatio slatku ironiju svoje sljedeće planirane egzekucije.

Odjeven u novu košulju i hlače, tek jedan do dva broja veći od savršenog, svjež, čist i s gazom koju je omotao oko rane na glavi, prevrnuo je šarolik sadržaj nekoliko ladica, porušio knjige i suvenire s polica, pobacao nešto odjeće iz ormara, iz regala povadio nešto gotovine i nakita pa se uputio prema vratima. Zatvorio ih je rukom, šutnuo s otirača pa nogom razvalio bravu. Nije želio razočarati Anu. Držao se plana. Čekala ga je u dvorištu, sa štekom Marlboro pod rukom, ugledala ga pa upitala:

„Gdje si dosad?“

IX.

Mašina za nezdravu hranu, grickalice i ušećerene napitke, bila je jedino mjesto gdje se moglo ručati u trenucima kada za ručak nije bilo vremena. Posla je zadnjih tjedan dana bilo previše da bi se sjedilo po menzama, a kako nije bilo vremena za teretanu, ćevapi nisu dolazili u obzir. Osim toga, sranja iz aparata bila su jeftinija. Nalazila su se odmah pokraj šefova ureda, a na njegovom se struku itekako vidjelo da su mu čips i čokoladice dostupni na dohvat tajničine ruke.

Iako se zaželio ugljikohidrata, kako bi šećerom podebljao kofeinsku injekciju pa tako odvezio još jedan start napornog radnog ponedjeljka, Zdravko je izbjegavao susret s nadređenim, sklanjajući se od otvorenih vrata njegovog ureda oslanjanjem na dio mašine okrenut prema ostatku hodnika. Nije bilo razloga da se opet gledaju. Šef je to jutro održao još jedan „motivacijski“ govor koji je sadržavao otvorene prijetnje dekapitacijom ako se njegovi jurišnici ne potrude do kraja tjedna privesti krivce pravdi. Uz klasično spominjanje očeva i majki političara i medija čiji ustajali dah svakodnevno osjećaju za vratom hrvajući se sa slaganjem zbunjujuće krvave puzzle. Kao murjak stare škole, Zdravko nije mario za cijeli taj cirkus. Nisu ga previše zanimale kamere, birokracija, poziranje, stres... Nije osjećao istu hitnost, ali iskreno je želio riješiti nagomilane slučajeve, ne zbog moralnog imperativa ili posebne osobne opsesije, već zato što jednostavno nije podnosio poraz. S ostatkom kolega uvjeravao je nadređene da je rješenje na dohvat pendreka. Ovog puta čak i nisu lagali.

Nervozno birajući po brojevima ponude prehrambenog robota, Zdravko se po tko zna koji put nije mogao odlučiti između karamele i lješnjaka.

„Opet jedeš?“ dobacila je visoka crnka u minici, šefova tajnica koja je izjurila iz ureda s papirima u ruci, ljuljajući se na štiklama. I sama je imala viška kilograma, ali to je nije sprječavalo da se odijeva kao da nabavlja putovnicu za Milano. „Šef je danas posebno nabrijan, nadam se da nešto i radite...“ dodala je cinično, a zatim nestala niz hodnik.

Zdravko je odmjeravao njezina bujna, otkrivena bedra i prstima tapkao po hladnom limu aparata. Odmah ga je potom okrznuo i šef, vječno oznojeni niski debeljko s bradavicom između očiju, koji je kasnio na sastanak pa ured napustio navlačeći sako u hodu.

„Opet jedeš?“ bilo je sve što je stigao reći prije nego što se sjurio niz stepenice.

Ustima punih čokolade s lješnjakom, Zdravko je prokomentirao sebi u bradu, dovoljno tiho da zvuk dopre samo do njegovih ušiju: „Za razliku od vas, imam osamdeset kila. Koji je vama kurac?“

Ipak, prstima je opipavao tanko salo na trbuhu i na sekundu se zabrinuo da je narušio ciljani omjer masti i mišića. Ali bile su to samo spontane paranoje uredskog prostora, kojima nije dopuštao da mu pokvare dobru volju. Zanimljiv niz ubojstava u dugo, dugo vremena činio ga je... možda ne baš sretnim, ali energičnim, neobično zagrijanim za borbu protiv kriminala. Neobjašnjiva serija leševa koji su se naslagali u Zagrebu bili su dostojna zamjena za klasične „krvne delikte“ i monotoniju tipičnih gradskih scena zločina, preskakanja tijela koja su iza sebe ostavljali muškarci iz bijesa, žene od ljubomore i djeca zbog pohlepe. Promjena mu se sviđala. Bilo je nade za nešto akcije. Jer, ponedjeljak je uvijek bio dobar dan za oružje.

„Marija ima sve kraće suknje. Misliš da šef to kara?“ upitao je Zdravko na samom ulazu u ured brišući brkove prstima, a potom i čokoladom upackane ruke o hlače.

Ponovo za svojim stolom, prebirući po fasciklima, Ante je progundao a da nije skinuo pogled s papira: „Taj kara samo nas.“

„Opet je odjurio nekud... sreo sam ga na hodniku, sav se uspuhao...“

„Najvjerojatnije ide kod gradonačelnika. Čujem da ga stišću.“

„Šta se svima žuri...“ kolutao je Zdravko očima, a zatim se zavalio u stolac pa upitao kolegu: „Je li, Ante, nismo prokomentirali fajt sinoć. Jesi ti vidio taj nokaut, jebote? Samo noga, jedna u glavu i bum. Slasno.“

Iznenada oraspoložen, Ante je odložio spise pa se nasmijao: „Da, da, nisam zaboravio...“ Iz džepa je izvadio sto kuna pa ih bacio Zdravku u krilo. „Bio si u pravu...“

„Rekao sam ti, borba uvijek počinje na nogama — džaba ti hrvanje...“ trijumfalno je potvrdio Zdravko, spremajući novac u stražnji džep hlača. „Bez brige, častim – opet – kad konačno riješimo nered. Koliko ljudi radi na ovome, a nitko još nije našao poveznicu?“

„Pa imamo poveznicu, poveznica je motor... Ako nađemo motor, naći ćemo i šofera“, odgovorio je Ante naglo se vraćajući u poslovni ton. „Ajde da prođemo još jednom zajedno“, rekao je pa nastavio listati dosje. „Kaže, zeleni skuter viđen je pred Tomom, je li... Sve smo snimke s nadzornih skupili... jesmo?“

Zlatko potvrdno kimne glavom.

„Znači i kamere iz Kaktusa pokazuju isti motor, a vidi se i vozač s kacigom, imamo i snimke djevojke kad izlazi, ali uglavnom s leđa... ne i lica...”

„Jebeni Kaktus“, opsovao je Zdravko, ustajući s kutijom cigareta u ruci. Prozor je bio pritvoren, kako ga ne bi morao otvarati svakih nekoliko minuta kada mu dođe da zapali. „Sjećaš se prije par godina onog starog suca i one kurve, kad smo probali doći do snimaka iz Kaktusa, a oni nestali... nitko ne zna gdje ni kako...”

Bacajući papire i fotografije natrag u fascikl, Ante je otresao glavom: „Znaš dobro čemu služi ta rupa... isto tako znaš da su neki uvijek zaštićeni...”

„Misliš da i ovo ide toliko visoko da nas blokiraju?“, upitao je Zdravko zamišljen, s upaljenom cigaretom nagnut kroz prozor, po tko zna koji put.

„Nemam pojma, ali sumnjam, već bi nas zvali... nije prvi put. Ljudi smo...”

„...dogovorit ćemo se“, dovršio je Zdravko, ispuhnuo dim pa dodao: „Ali ako nema dogovora, sezona lova je otvorena. Svjestan si da ako ovo riješimo, po prvi put možemo postati, ono, pravi heroji? Karat ćemo na konto televizije do preksutra“, nasmijao se na svoju rečenicu pa zakašljao.

Ante se ustao, istegnuo, pa uputio do prozora čekajući da partner dovrši cigaretu kako bi udahnuo nešto svježeg zraka bez nikotina i naguravanja uz staklo. Dan je bio sunčan, po prvi put bez oblaka na nebu. Lagano svjež u hladovini, ali dovoljno vedar da konačno sliči na pravo ljeto. Barem ovako, s prozora, sa sigurne distance.

„Ono što nikako ne kužim je ovo s psihijatrom... prvo je forenzika rekla da požar nije podmetnut, a sad nam javljaju da snimke s nadzornih kamera... a paranoični doktor ih je imao nekoliko... pokazuju nešto drugo.“

„Rekao si da izgleda kao isti frajer?”

„Po odjeći i građi, da...”

„I cura, jel? Možda su nezadovoljni pacijenti... hazard rada s luđacima. Ili ljubavni trokut...” Zdravko se nasmiješio, opet bacajući dopola popušenu cigaretu kroz prozor. Iščitavajući Antinu nervozu čekanja, uskratio si je nekoliko dimova kako bi mu dopustio da i sâm upije

nešto sunca.

„Kad su rekli da dolaze slike?“ nastavio je Zdravko, sjedajući na Antino mjesto, grabeci dokumentaciju u ruke.

„Trebale su već...”

„Pa daj nazovi ih...”

Uživajući na prozoru, Ante se nije ni okrenuo. Izgledao je kao da ispaljuje sunčeve zrake kroz stisnute oči: „Ma nazovi ih ti kad već sjediš tamo... Ja jesam već dva puta, jutros prije sastanka. Broj ti je na papiru... ovaj treći na monitoru, dolje zalijepljen...”

Podižući noge na stol, namještajući se u pozu koju je uvijek zauzimao kada bi telefonirao, ugodno naslonjen na uredski stolac i poravnan s dužinom stola, taman toliko dug da cipele ne bi strugale po njemu, Zdravko je zgrabio slušalicu i upalio zvučnik.

„Bok, Zdravko je. Ti si, Vlado?”

„Nije Vlado, Krešo je” oglasili su se nazalni tonovi s druge strane linije.

„Di je Vlado, čekamo fotke. Imaš ih ti?”

„Vlado je na pauzi, ja sam na drugom slučaju. Jel hitno?”

„Ne uopće, čekamo tu ko idioti samo od osam sati!” nervozno je odbrusio Zlatko.

„Čekaj još malo...” zajedljivo ga je „utješio” sugovornik „...ajde, idem vidit di je Vlado...”

Čulo se odlaganje podignute slušalice na stol, zatim koraci i udarac vratima, a onda potpuna tišina, obojena slabim šumom na vezi. Zlatko je nezadovoljno kimao glavom pa se smjestio još udobnije, čekajući novi glas u zvučniku. Sve ih je stresla instrumentalna verzija *Living On A Prayer*. Ante je iz džepa izvukao Blackberry kao revolveraš pa naglo usporio ruku i opušteno ga prislonio na uho:

„Halo... da, draga, ne mogu... ne sad, usred posla sam... znam, kupit ću, bez brige... ne, nisam zaboravio, naravno da nisam... budem... ne treba meso, samo kupus? Imamo meso? Dobro, nazovem te iz dućana... bok, bok...”

Glasno je uzdahnuo, pogledao kroz prozor pa spremio mobitel u džep.

„Nemaš pojma koliko mi je drago što se nikad nisam ženio“, oglasio se Zdravko, samozadovoljno si masirajući koljeno.

„Nemaš pojma koliko si mi to već puta rekao“, uzvratio je Ante oslanjajući se o zid kraj otvorenog prozora, gurajući ruke u džepove hlača.

„I to još pod stare dane... Šta nisam u pravu?“

„Nisam ja kriv što je puko kondom“, osmjehnuo se Ante, sjetno, ne zato što je bilo smiješno.

„Ali ostali ste zajedno i nakon spontanog...“

„A šta sam je trebao ostavit nakon toga?“ pitao je Ante gotovo prijetećim tonom, šireći nosnice, ali s rukama u džepovima. Zavaljen za stolom, Zdravko je prstima pogladio bradicu, drugom rukom lupkajući po zvučniku telefona.

„Znaš i sam da to nije jedino što jebem“, opet se nasmiješio Ante, a za njim i njegov partner, glasnije.

„Imaš pravo“, kimao je Zdravko kada ga je pustilo hihotanje, odjednom zamišljen: „Kurac je tu da ga se troši.“

„Halo?“

Cimnuo ih je glas iz zvučnika.

„Halo, Vlado? Ej, Zdravko je... jeste vi gotovi konačno?“ naginjao se, pričajući nepotrebno glasno, brkovima priljubljen uz mikrofon.

„Kak to misliš?“, uzvratio je opušteni, duboki muški glas s druge strane linije.

„Pa sjedimo tu cijelo jutro, nema smisla...“

„Poslali smo vam prije pola sata“, prekinuo ga je sugovornik. „Jel gledate vi *mail* uopće?“

„Na *mail*?“ zbunjeno je mrmljao Zdravko, gledajući prema Anti koji je već koračao prema stolu pa micao kolegu kako bi zgrabio miša i upravljao računalom.

„Imamo lice. Pročistili smo uvećanu fotku s kamere na ulaznim vratima ordinacije... što bi još, glazbenu želju?“ nasmijsao se glas iz zvučnika. Zdravko je uzvratio tihim smiješkom, pozdravio s „čujemo se“ i prekinuo vezu.

„Kako to misle prije pola sata? Nema ničega“, mrzovoljno je vikao Ante, zureći u monitor.

„Kako nema?“

„Zovi opet. Nema.“

„Jesi dobro gledao?“ upitao je Zdravko gurajući se ispred monitora kako bi osobno pregledao inbox.

„Pa nisam slijep, vidiš da nema“, rekao je Ante rezignirano grabeći telefon.

„Jesi gledao u spam?“

„Nisam...“

„E pa, jebo te, tu je!“ sretno je povikao Zdravko, dok ga je Ante ponovo gurao u stranu, uklanjao mu ruku s miša pa na disk spremio fotografije visoke rezolucije. Dok je Ante tražio željeni folder, Zdravko je nervozno tapkao prstima i gledao u partnerovo proćelavo tjeme. Ante je nastavio klikati, sve dok se na ekranu nije ukazalo lice. Antino ga je gledalo u šoku.

„Ja ga znam odnekud...“ promumljao je, ubrzavajući pokrete mišem po ekranu. Ustao se i krenuo otvarati ladice, sve dok šakom nije zaronio u razbacanu hrpu USB stickova na dnu stola. „Mislim da nije u našoj službenoj bazi, ali imamo ga negdje...“

Zdravko ga je gledao bez komentara, jer je znao da ga je u ovakvim situacijama najbolje pustiti da završi. Ante se odlučio za tanki smeđi USB, koji je uključio u kompjuter pa se opet uhvatio miša.

Otvarao je foldere, uspoređivao fotografije, a povremenom pričom kratio proces čekanja softverske pomoći. Iako nije bio jedini u prostoriji, u osnovi je pričao sâm sa sobom, kao u transu: „Nedavno smo nešto radili, jako mi je poznato... sto posto... mora bit tu negdje...“

Računalo je odradilo svoje, a na monitoru su osvanule dvije fotografije istog čovjeka – jedna s mokrim kožnjakom, s bijesom u očima, druga iz osobne, tupog pogleda iznad crvene vunene dolčevite.

Antine prodorne bjeloočnice zabljesnule su kao rotirke, kada je pročitao podatke pokraj fotografije s dokumenta: „To je on! Hrvoje...“

Naginjući se kako bi bolje pogledao lice, Zdravko je zbunjeno ponovio: „Hrvoje?“

„Sjećaš se kad me žena molila da ispitamo muža njezine prijateljice iz pošte? Iz Gorice? Tip s malom?“

Gledali su se u oči. Zdravko se namrštio pa uspravio:

„Onaj pedofil?“

Stolice su bile preokrenute i vezane za stolove pod nadstrešnicom, očito potrošnije od brendiranih suncobrana koji su uklonjeni s terase i spremljeni u skladište pod ključem. Neonski znak bio je ugašen, a Crna maslina bila je posve crna, mračna. Otvaranjem vrata, restoran je na kratko oživio, a kroz njih je, s ključevima u rukama, odjeven u traperice i zelenu majicu, izašao konobar Igor, točno u trenutku kada su se, ovog puta pred samim ulazom, glasno i naglo parkirali Ante i Zdravko, škripeći Audijevim gumama ispred išaranog sivog kontejnera. Analiza posljednje serije obrađenih fotografija s nadzornih kamera dala im je sve potrebne informacije za vjeru u uspjeh i odlučnost s kojom su iskoračili iz vozila. Taman ispred Igora, kojeg je Zdravko zaskočio filmskim iskakanjem iz automobila čiji se kotači još nisu niti stigli zaustaviti.

„Dobar dan, gdje je gazda?“ upitao je u jednom dahu.

„Na godišnjem.“

„Godišnjem?“

Iz automobila je konačno izašao i Ante, pokazujući značku, sasvim dovoljno arogantan u svom hodu.

„Otišao jučer“, objasnio je Igor, „meni je ostavio ključeve da pregledam radnju svaki dan, da nam nisu Cigani možda provalili. Marinko se uvijek bojao Cigana.“

„Gdje je otišao?“ upitao ga je Ante.

„Nemam pojma... znam da je zadnjih nekoliko dana stalno razgovarao s rođakom u Kanadi. Ili bere mandarine kod sestre...“

„Znate li možda ovog gospodina?“ upitao je Zdravko, držeći mobitel s Hrvojevom fotografijom na ekranu.

„Hrvoje?“ iznenađen je bio Igor.

„Tražimo vozača zelenog skutera. Registracija nam kaže da je riječ o službenom vozilu ovog restorana. Vi znate Hrvoja?“ upitao je Ante gledajući ga ravno u oči, sinkroniziran sa Zdravkovim istreniranim piljenjem.

„Što je napravio?“ znatiželjan je Igor.

Trepnuvši samo jednom, Zdravko se trudio biti prijeteće služben. „Znate li možda gdje je osumnjičeni?“

„Za što?“

Kada je shvatio da neće dobiti odgovor, Igor je nastavio razmišljati i odgovarati na glas: „Znao sam da nije čist... bio je naš... ne znam ni sâm koji po redu dostavljač, čudan tip. Nestao je zajedno s firminim motorom prije nekoliko dana. Znam da ga je šef probao dobiti, zvali smo ga nekoliko puta iz restorana...“

„Možemo pogledati malo unutra?“ prekinuo ga je Ante novim pitanjem, svjestan da je opet dotrčao bez naloga, zbog čega je ovog puta odlučio zvučati istančano prijateljski.

„Naravno, samo dajte... meni se ne žuri, na godišnjem sam“, nasmijao se Igor, ali i brzo uklonio osmijeh, čim je postao svjestan toga da nitko od sugovornika nije shvatio šalu. Štoviše, niti se trudio shvatiti.

Prije nego što je Igor stigao uhvatiti njihov tempo, inspektori su već bili po svim prostorijama, kao da ih je desetak, pregledavajući potencijalna skrovišta. Napuštajući kuhinju, gdje je u svega nekoliko sekundi uspio otvoriti sve ormariće, kao da se lovina skrila između tanjura i čaša, Ante se nešto duže zadržao kod šanka, a Zdravko je pronjuškao po WC-u. Bio je to njegov tradicionalni zadatak. Nije uživao u smradu, ali je volio zateći plijen sa spuštenim gaćama. Smijeh kolega koji bi pratio prepričavanje dimenzija viđenog pimpeka, smežuranog od naleta straha i adrenalina, bio je dovoljna nagrada za prljavi posao.

Bilo je sve očitije da u Crnoj maslini neće pronaći ništa. Igor je stajao na samom ulazu, bezizražajno čekajući da se konačno uputi odmarati ispred kablovske. Pozornost mu je skrenuo sve glasniji zvuk auspuha. Okrenuo je glavu prema cesti i naglo se bacio u stranu, na trbuh.

S Anom stisnutom iza leđa, Hrvoje je skuterom uletio kroz otvorena vrata, uklizao u središte

restorana i odmah započeo s pucnjavom.

Meci su skakali po prostoriji kao kokice u aparatu – prvi se odbio od stupa, propucao knauf i nestao u zidu, drugi probušio stolicu pokraj prozora i rikošetirao do hodnika, a treći prošao kroz Zdravkovu ključnu kost, srušivši ga na pod ispred šanka. Ante se sagnuo iza njega vadeći pištolj iz futrole obješene ispod pazuha. Dok je uzvraćao paljbu, Igor je već bio na semaforu, u punom sprintu pretrčavajući na crveno.

Metak iz Antinog HS-a prostrijelio je džep Hrvojeva kožnjaka. Probio mu je mobitel i nastavio putanju sve do Anine lijeve nadlaktice, izbušivši vrući tunel u njezinom mišiću. Trebalo joj je neko vrijeme da počne nekontrolirano cviliti. Suznih je očiju zurila u gnjecavu rupu na nepomičnoj ruci. Adrenalin je odradio svoje i kod Zdravka privremeno ga anestetizirajući, iako je osjetio kako mu na tjemenu raste kvrga od udarca glave u pod. Povlačeći ranjenu Anu u zaklon separea, Hrvoje je osigurao povlačenje ispalivši još jedan metak prema šanku, preko ramena. Pucnjava je utihnula. Restoranom su odjekivali samo prigušeni jauci i glasni odjeci tanjurića za kavu koji je poskakivao po tlu, odbijajući se razbiti.

Iako je osjećao kako je red da prvi progovori, Antu je ipak pretekao Hrvoje:

„Sljedeći ide ravno u njegovu glavu.“

Ležeći na podu ispred šanka, Zdravko je bio otvorena meta. Gledao je ravno u prsten cijevi, svjestan da mu život ovisi o pokretu Hrvojeva kažiprsta.

„Hrvoje, čekaj...“ uzviknuo je Ante.

Hrvoje je vodio igru:

„Baci pištolj preko šanka... nakon toga, on može van... i neka povede nju... ona nema ništa s nama...“

Ova runda tišine bila je duža od prethodne. Prestala je tutnjavom metala po drvenom podu restorana. Ante je bacio pištolj.

X.

Elegantnim pokretima ruku, lijepa tridesetogodišnja crnka u crvenoj haljini s debelim tamnožutim crtama, podignula je lavor s poda kupaonice pa krenula prema balkonu pokraj upaljenog televizora. Hodala je bosa, kao i svako ljeto. Graciozna, izgledala je kao da lebdi, čak i pri nošenju opranog rublja.

Kosa joj je bila prilično raščupana, ali imalo je to svog šarma. Iako je bila na godišnjem, posla nije manjkalo, sitnih kućanskih zadataka koje je trebalo obaviti prije povratka u rutinu poštanskog ureda.

Kuća se provjetrala pa su balkonska vrata i svi prozori bili otvoreni, puštajući sunce da se obračuna s prljavštinom. Smeđi kauč, stolna lampa i polica s knjigama, sve je bilo okupano suncem, a žena je hodala prema izvoru svjetlosti. Na licu se vidio trag umora, ali i ponosa, i to onog kakav gaje i razumiju isključivo samohrane majke.

S balkona obiteljske dvokatnice okružene jorgovanima, kao i većim njegovanim dvorištem, mogao se vidjeti velikogorički nogometni stadion i parkiralište supermarketa, velika asfaltna ploča zalijepljena usred nekadašnje šikare iz koje su, još do prije nekoliko godina, noću znale istrčavati lisice.

Žena je vješala dječju ružičastu vestu i čarapice, svoj grudnjak, haljinu i majicu dugih rukava, polagano, puštajući ugodni ljetni zrak da joj ispuni uske, sitne nosnice. Kada je konačno ispraznila lavor, vratila se u sobu i zastala pored ravnog ekrana televizora. Činilo se da se nešto zanimljivo događa u gradu.

„...a koliko nam je poznato, riječ je o samo jednom taocu.“

Mlada djevojka s previše šminke za visoku rezoluciju, izgledala je nervozno, fiksirajući usta na mikrofona a oči na objektiv, dok su okupljeno mnoštvo i policija, koja je stajala pognuta iza službenih automobila, dali naslutiti zabavu. Bilo je to poput američkog filma, ali na hrvatskom jeziku.

„Iz neslužbenih izvora saznajemo i to da je osumnjičeni Hrvoje Ivanović iz Velike Gorice, do sada nekažnjavan, građevinski inženjer koji je nakon bračnog brodoloma jednostavno nestao iz...“

Zastavši kao da osluškuje glas s neba, novinarka se ponovo obratila kameri: „Evo, iz režije mi javljaju da je... vidite je na ekranu, imamo fotografiju...”

U kadru se pojavila Hrvojeva fotografija tupog pogleda u crvenoj dolčeviti, koja ga je predstavljala mlađeg i nevinijeg, bez bijesa u podočnjacima i ogorčenosti s kojom je živio posljednjih mjeseci.

Žena ispred TV-a glasno je kriknula, a zatim prstima prekrila usta. Izgledalo je zabavno, ali sada je slutila noćnu moru. Hitro je zgrabila daljinski, snažno stišćući gumb za poglašnjavanje, kao da će jačina stiska ubrzati pojačavanje glasnoće. Osjećala se kao da tone, pokušavajući kontrolirati disanje, očiju zalijepljenih za ekran. Na njemu je neiskusna novinarka prstom pritiskala desno uho, pokušavajući se boriti sa stresnom situacijom i lavinom uputa iz režije:

„Budite i dalje s nama u ovom izravnom prijenosu... isključujemo se na nekoliko minuta zbog reklama, a zatim se vraćamo s novim informacijama. Pokušat ćemo doći do službenih osoba. Za sada nam je rečeno da je operacija u tijeku i da ćemo izjave dobiti tek po njezinom završetku.”

Kamere su se preselile u televizijski studio, gdje su pored dugokose voditeljice specijalne emisije *Danas u gradu* sjedila i dva stručnjaka, niski, počesljan na razdjeljak i dugi, mršavi, uskih ramena.

„Nisu reklame, nego opet mi“ gledateljima se osmijehom, botoksom i silikonima ulizivala voditeljica. „Mi ćemo se redovito uključivati na mjesto događanja, a do sljedećeg javljanja, s nama su u studiju i dalje gospodin Milić i gospodin Lonjak, analitičari društvenih trendova. Gospodine Lonjak, niz stravičnih ubojstava koji je zadesio hrvatsku metropolu... Kakva je po vama sigurnosna situacija u gradu?”

„Mislim da ne treba biti genije da bi se primijetilo kako je situacija katastrofalna“ napuhano je monotonim tonom odgovorio Lonjak gestikulirajući rukama kao dirigent. „Gledajte, ja nisam sociolog, ali ja uvijek govorim, nije to samo problem policije, ne može represija biti rješenje, treba pronaći korijen problema, spriječiti a ne liječiti...”

„Ja bih se složio s gospodinom Lonjakom“ ubacio se Milić, nesvjesno gladeći razdjeljak. Žmirkao je očima nakon nekoliko riječi, ne skrivajući tik od kamera. „Imali smo nekoliko ubojstava i sad ovo... treba se zapitati, nije li posrijedi možda terorizam? Je li manijak koji je zatočio policajca u restoranu ispostavio kakve zahtjeve? Znamo li koje je vjeroispovijesti? Po

meni, to su sve važni parametri...”

Uho voditeljice također nije bilo pošteđeno urlanja iz režije, a kako su joj upravo dobacivali nove informacije, nije čula posljednje rečenice svog gosta. Okrenula se prema kameri pa se opet obratila gledateljima.

„Iz režije mi javljaju kako imaju nova saznanja o otmici. Naši izvori govore o svjedokinji, ranjenoj mladoj djevojci koja je policiji izjavila da je motiv osveta. Ponavljam, navodno se radi o osveti. Ne znamo još u kakvoj su vezi zatočeni policajac i osumnjičeni...”

U ženinoj kući zazvonio je portafon i nadglasao televiziju. Zadrhtala je i ispustila daljinski. Tresnuo je o pod, baterije su se zakotrljale po parketu. Kako se s balkona nije vidio ulaz, uplašeno je, polaganim bosim koracima, došla do portafona i podignula slušalicu.

„Tko je...?”

...

„Da, ja sam“, omatala je kabel portafona oko prsta.

...

„U redu...” konačno je progovorila i pritiskom prsta otključala bravu.

Na vratima su stajala dva mlada policajca u uniformama. Jedan joj se obratio s praga: „Dobar dan, kao što sam rekao, trebamo vašu pomoć.” Zvučao je ljubazno, ali kapu nije skidao. „Ako možete odmah s nama do Zagreba...”

„Moram prvo po Maju u školu... moja kći...”

Drugi policajac spustio je pogled na njezina sitna stopala: „Samo se obujte, ništa drugo vam ne treba.”

Za to vrijeme, u Zagrebu, na ulici ispred Crne masline parkiralo je još nekoliko vozila policije. Policija je po novom naređenju širila osigurano područje pa građane, kao i sve brojnije novinare koji su odmjeravali snagu lakata pokušavajući postaviti teleobjektive na najbolju poziciju, potiskivala niže niz ulicu, razvlačeći bijelu vrpcu između kafića i trgovina čiji su vlasnici i gosti ostali doslovno zarobljeni iza njihovih zidova.

U Crnoj maslini, Hrvoje je bio svjestan meteža koji je uzrokovao. Iako je ovo trebao biti trijumfalan kraj putovanja, sada kada je već došao tako daleko, želio je dalje. Navikao se, štoviše, zavolio je osvetu. Oduzimanje tuđeg života bilo je svakako zabavnije, ali ne i uzbudljivije od pomisli na rizik gubljenja vlastitog. Iako svjestan da stoji pred nekoliko posljednjih metara slijepe ulice, životu trenutno nije pridavao previše pažnje. Baš kao ni medijskom cirkusu na svega nekoliko metara od ulaza u restoran. Bio ga je svjestan, da, ali nije mu dopuštao da ga prekine u igri.

Sjedio je na šanku, klateći se nogama kao dijete na ljuljački, držeći Antin HS-9 među dlanovima. Spremnik mu je bio gotovo pun, za razliku od Hrvojeva Sauera, koji je – što Ante nikako nije mogao znati kada se odlučio predati – svoj posljednji metak ispalio u šank pri povlačenju.

„Gdje smo ono stali...?“ nasmiješio se Hrvoje.

Ruku zavezanih iza leđa, posjednut na stolac dva metra od šanka, s bosim nogama umočenima u lokvice Zdravkove krvi, Ante je sjedio u potpunoj tišini. Obje čarape bile su mu nabijene u usta preko kojih je bila zalijepljena široka, zelena izolirka. Bio je pri svijesti i gledao ravno u Hrvoja, mrko, bez popuštanja boli. Oni manje navikli na bol odavno bi se slomili pod udarcima pištolja koji mu je oderao komad obraza i ožiljka s brade. Tipične ozljede koje nanosi vatreno oružje kada se koristi kao hladno.

„Koliko se sjećam, dogovorili smo se da ja postavljam pitanja, a ti odgovaraš. S obzirom na trenutne okolnosti...“ nastavio je Hrvoje, bacajući pogled prema prozoru, „možeš pretpostaviti da možda ipak neću biti u stanju nastaviti... Ali reci, barem meni za dušu, tko je iznad? Daj mi imena!“

Iznenadio ga je Antin smijeh, barem je tako izgledalo podrhtavanje tijela ispresijecano sporadičnim gušenjem. Hrvoje nije bio siguran kako reagirati, ali bio je iskreno znatiželjan. Svjestan da neće čuti ono što želi, ipak mu je otrgao izolirku i izvadio slinave čarape iz usta. Slobodan da to učini punim plućima, Ante se nastavio glasno smijati. Kada je došao do daha, ponovo je naoštrio pogled: „Ti si zbilja lud... Tvoja žena mi je jednom rekla da...“

Hrvojev studentski trening pokazao se itekako korisnim. Znati pravilno udarati šakom, bez opasnosti lomljenja kostiju krivim kutom ili nespretno stisnutim prstima, vještina je koja se stječe dugim i bolnim repeticijama, ali se, poput vožnje bicikla, nikada ne zaboravlja. Ljutnja je pridodala taman toliko snage koliko je bilo potrebno da se Ante ugasi. Čeljust mu je bila u

intenzivnijem treningu od Hrvojeve šake, ali teško je mogla podnijeti baš toliko nagomilane traume.

Bijesno odjurivši iza šanka, Hrvoje je iz ladice izvadio nož za rezanje limuna pa se vratio do taoca, potegnuvši mu kosu trzajem koji mu je povratio svijest.

„Upozorio sam te!“ vikao je Hrvoje i nadnosio se nad njega. „Molio sam te da me ne tjeraš da ti odrežem jezik? Jesam li?“

Nož je već bio blizu Antinih usta, kada je snagom od koje je zavibriralo staklo prozora odjeknuo distorzirani glas šefa policije. „Gospodine Ivanović, Mladen Perković ovdje... razgovarali smo maloprije... Evo, kao što sam i obećao, došao sam osobno da okončamo ovu nezgodnu situaciju...“

Šef zagrebačkih plavih uniformi nepotrebno je urlao u megafon, okružen kremom iz postaje, višim inspektorima s jednim uhom prislonjenima na mobitel, a drugim na Motorolu. Svi su se trudili izgledati ozbiljnijima nego što jesu i, svakako, zabrinutijima. Dok je Perković uvučenog trbuha pozirao pred objektivima koristeći priliku života za lansiranje potencijalne političke karijere, najbolji izdanci elitnih postrojbi neprimjetno su zauzimali ključne pozicije na krovovima susjednih zgrada, klizeći poput sjena i usmjeravajući optiku prema poluprozirnim zelenim zavjesama zastrtim prozorima Crne masline. Dio specijalaca prilazio je restoranu niz tržnicu i okolne uličice, klizeći po pozadinskim fasadama susjedstva, raspoređujući se na pozicije za napad, uhodanom procedurom koja je sličila na koreografirani ples dugih cijevi.

„Sve se možemo dogovoriti, samo pustite našeg inspektora i ispunit ćemo sve vaše zahtjeve...“ grandiozno je uzvikivao Perković. „Znam da ste rekli da ih nemate, ali ako ste se nečega sjetili... ili se sjetite... uglavnom, nazvat ćemo vas da porazgovaramo o detaljima... samo nemojte učiniti ništa ludo, molim vas...“

Ovog puta, glasno se smijao Hrvoje, ne skidajući pogled s prozora.

„Kakav lik... I to ti je šef? Nije čudo...“

Pustio je Antinu glavu, koja je klonula cijedeći ružičastu mješavinu sline i krvi iz usta. Otišao je iza šanka pa nožem prerezao limun. Natočio je čašu vode pa u nju iscijedio polovicu. Promiješao je prstom pa izvadio kutiju tableta iz džepa. Bila je prazna. Kutiju je bacio na pod pa eksao limunadu. Čašu je odložio u sudoper pa zgrabio drugu polovicu limuna. Iscijedio ju

je Anti po ranama, a zatim mu uklonio čarape iz usta pa cijeli iscijeđeni limun krenuo nabijati u grlo.

Sviđao mu se zvuk gušenja i vrištanja.

Polaganim geganjem u papučama, štedeći umorne kukove, Dubravka je razmaknula najveće zastore svoje vile na Medpotokima, otvorila balkonska vrata i prozore pa čekala da joj se namoči jutarnji Earl Gray. Inače se budila ranije, ali ovo je jutro prespavala svoje omiljene TV emisije upravo zato što je prethodnu noć zaglavila ispred repriza, zavukavši se u krevet tek kada je shvatila da je od sat vremena najdraže serije odžmirila barem 25 minuta.

Nije se još uspjela potpuno razbuditi, ali uz svježi zrak, gutljaj čaja s mlijekom i glasnu televiziju, dan koji je već dobrano odmakao sada je i službeno mogao krenuti. Zavaljena u baršunastu fotelju, krenula je redom, od programa pod brojem jedan, s kojeg bi uvijek nastavila jurišati kanalima u potrazi za serijama s meksičkim ili turskim glumcima. Namjeravala je prebaciti program, prst joj se već nalazio na novom broju, ali kako su završili kadrovi nasmiješene uredske žene u reklami za tampone, tako se na ekranu pojavila Hrvojeva fotografija, iznad tri fotografije drugih muškaraca. Ispod prve dvojice pisalo je „ubijen“, a ispod treće „otet“. Dizajn je više sličio na video-igru, nego na informativni program, ali emisija *Danas u gradu* to u osnovi i nije bila. Radilo se o mozaičnom *trashu* s kablovske televizije, kojem se slučajno dogodila velika priča. Imala je i svoje ime – KRONIKA CRNE MASLINE – smišljeno u svega deset sekundi i zalijepljeno na ekran poput naslova ključnog poglavlja u karijeri voditeljice koja je podredila život svojem izgledu pred kamerama.

Njezino ukočeno, neljudski glatko lice izmjenjivalo se s futurističkom grafikom, ali glas je ostajao neprekinut: „Naglasili bismo još jednom da nije službeno potvrđeno, ali da, ponavljamo, čini se da su svi slučajevi povezani... evo, vidimo i fotografije, zagrebački odvjetnik Maljevac, doktor Grubišić...”

Namještajući naočale, Dubravka nije obraćala pažnju na žrtve. Zagledala se u tupu facu iznad crvene dolčevite. Nije se u potpunosti sjećala lica, iako joj se činilo poznato. Pokušavala se prisjetiti čije li je, a zatim joj je sinulo. Probljedjela je. Hitro je zgrabila telefon.

„Halo...? Ja sam. Slušaj, onaj sanduk Sauera što si mi nabavio... nisam gledala, jesu serijski

bili skinu... Halo? Švicarci oni koje si mi dostavio, P226, pitam jesu maknuti serijski brojevi s njih?”

Nervozno je slušala, a zatim konačno odahnula.

„U redu onda. Ma ne, nema veze, ništa... da, prodala sam ih, dogovorit ćemo se za dalje... Bok.“

Dubravka spusti slušalicu i nastavi gledati TV. Hrvojeve fotografije brzo su nestale, a pred kamerama su s voditeljicom sjedili eksperti za punjenje televizijske minutaže.

Zabacivši dugu plavu kosu preko ramena, voditeljica je glavu okrenula prema gostima: „Kako vi, gospodine Milić, komentirate ova saznanja?”

„Gledajte, ja nisam psiholog, ali ne bih se čudio da se ovog čovjeka pretvori u nekakvog pučkog heroja... ne znamo, doduše, koji su njegovi pravi motivi, osvećuje li se on posrnulim institucijama... ja ne bih špekulirao, ali ne bih se ni čudio“ tupio je Milić, trepćući kao stroboskop.

Gledajući u objektiv kao da ga želi poševiti, plavuša je ponovo bila sama u kadru, skrivajući se iza napućenih usana: „Pođimo na trenutak ispred restorana, tamo je uživo naša novinarka Ivana. Reci nam, Ivana, kakva je situacija? Vidjeli smo i prvi kontakt policije s otmičarom, prvi javni kontakt... Kako je to utjecalo na pregovore? Bliži li se kraj ovoj tragediji?”

Bez zvuka, šminka novinarkе vrištala je još glasnije. Trebalo je neko vrijeme da je obavijeste o nepostojanju tona, ali kako su se nadali da bi se on mogao pojaviti, sliku su ostavili u eteru. Kada je saznala da je nitko od gledatelja ne čuje, reporterka je počela udarati mikrofonom o ruku. Zvuk bi se, zahvaljujući pomaku u kontaktu, pojavio svaki put kada bi mikrofon podignula nakon udarca, kratko, ali dovoljno dugo da je čujemo kako uzvikuje “upali!” i “jebo!”.

Panično prebacivanje u studio zateklo je voditeljicu nespremnu pa je nakon nekoliko sekundi smiješenja ispalila u kameru: „Čini se da imamo tehničkih poteškoća pa dok se one ne uklone, pogledajmo snimke ključnih događanja krizne situacije...” Gledatelji su dobili priliku dodatno proučiti perfektно stanje njezina zubala. A onda je opet progovorila: „Oprostite, javljaju mi iz režije da prilog još nije gotov... Gospodine Lonjak” okrenula se prema gostu u studiju „ako se glasine pokažu točnima i sve ovo jest osveta zbog seksualnog zločina i organiziranog kriminala... ne kažemo da jest, ali recimo da se pokaže točnim... što to znači

za naše društvo? Hoće li, kako kaže gospodin Milić, Hrvoje Ivanović postati narodni junak?”

„Gledajte, ja nisam politolog, ali znam da fašizmu izvaninstitucionalne pravde jednostavno nije mjesto u civiliziranom svijetu. Ako ćemo podržavati ovakav čin, štogod da bili uzrok i povod, što je sljedeće? Javna smaknuća? Kastracije pod Banovim repom?” odgovorio je Lonjak, jedinstvenim spojem monotonije i gestikulacije, koja je na televiziji djelovala hipnotički.

Dubravka je otpila gutljaj čaja pa promijenila program.

„Hrvoje...” konačno je progovorio Ante dolazeći k svijesti, izgovarajući ovih šest glasova s neobičnim tonom suosjećanja, vjerojatno po prvi puta u životu. „Hoćeš li mi konačno objasniti koji se kurac događa?”

U Crnoj maslini, stvari se nisu previše promijenile.

Hrvoje je sjedio na stolcu nasuprot Anti, prekriženih nogu, s dlanovima na koljenu. Šutio je i lagano nagnuo glavu, kao da sluša dijete koje je upravo reklo nešto nevjerojatno slatko.

„Ja stvarno ne znam o čemu ti pričaš, tko je što naručio i kakvi organi, čija imena, o kakvoj se osveti radi i što to misliš da sam ja učinio”, nastavio je Ante, kroz bol i zgrušanu krv na usnama.

Stolac je skliznuo unatraske, zaljuljao se pa uz tupi udarac konačno i srušio od siline kojom se Hrvoje našao na nogama. Ali nije bio ljut. Pokreti su više sličili na neobičnu igru, jer odmah nakon žustrog ustajanja, uslijedio je polagani hod. Šetao je u krug, bez riječi, što je nakratko utišalo inspektora, pomalo uplašenog, ali više iznenađenog nepredvidivim ritmom Hrvojeve neverbalne komunikacije. Kada mu je došao iza leđa, Ante ga više nije mogao vidjeti, ali svejedno je nastavio.

„Znam da si imao problema, te tvoje halucinacije i to... znam i to da si teško podnio razvod, pa onda optužbe za malu... ali...”

Nakon punog kruga, Hrvoje mu se našao točno ispred lica. Ovog puta je testirao šaku druge ruke, iako lijevom nikada nije postizao iste rezultate. Na vreći bi mu uvijek krivo sjela, posebno kod krošea, pa kada se uplašio da bi je mogao slomiti, posvetio se nogama. Stanje i snagu potkoljenice još nije imao prilike testirati na Antinoj lubanji. Želio ga je ozlijediti. U

tome je i uspio, bacivši ga munjevitom ljevicom natrag u nesvijest. Ali nije ga želio ubiti. Barem ne tako brzo.

Tišina. Godilo mu je malo mira, ali kako se hladio, tako je počeo osjećati bol u šakama. Otišao je iza šanka i močio ih u hladnoj vodi. Mokrim rukama napunio je novu, čistu čašu, a zatim je vodu izlio u Antino lice. Oči su mu se polagano otvarale.

„Da te nisam prejako udario u glavu?“, vikao je Hrvoje potežući ga za kosu kao da otvara kantu. „A? Jel to problem?“ Zatresao mu je glavu u sve strane, letjela je kao glava krpene lutke kada se njome poigra pas. „Jesam te previše promućkao? Šta kenjaš? O čemu pričaš? Koliko te puta moram pitati? Daj mi imena! Hoću cijelu mrežu, majku vam jebem bolesnu!“

Posljednji trzaj bio je toliko snažan da je Antu oborio na pod pa vezanog inspektora gurnuo u još ranjiviji položaj. Ponovo grabeći nož, Hrvoje je opet počeo polagano kružiti oko policajca. „Za ono što si napravio mojoj obitelji, to ti je jasno, nema oprost... e sad, tvoj je izbor – ako mi daš imena, sve ljude na vrhu piramide, kompletan sustav, obećavam ti da ćeš u grob otići... s jezikom i mudima pričvršćenima na svoje tijelo...“ Nagnuo se kako bi pogledao u Antino lice: „Onda? Slušam...“

Nožem je lupkao o prste, kao da svira ksilofon.

„Ante! Ante!“ uzvikivao je do promuklosti ženski glas s druge strane policijske barikade. Probijajući se trkom kroz policijski kordon ljudi i vozila, prema Crnoj maslini hitala je žena na štiklama u kasnim tridesetima, kratke kose i s nakitom koji je zveckao kako se kretala. Zgrabivši je za torbicu, jedan od policajaca u uniformi zaustavio ju je u posljednji tren, dok je Perković demonstrirao autoritet režeći ispod glasa: „Makni je odavde, majku mu poljubim, hoćeš da je majmun skine tu pred svima? To je Antina žena, miči je od kamera!“

Na trenutak su obojica pogledali prema prozoru, istegli vrat ne bi li vidjeli što se događa, ali kako se komešanje smirilo, tako su vratili poglede, u isti trenutak, kao da su se dogovorili. Hrvojev se nije puno promijenio. Ispod kapaka ležalo je mjesto gdje je bijes zamijenio ljudskost. Ali Ante je prodornost i prijeteću hladnokrvnost svojih očiju transformirao u opušteni pogled prijateljstva: „Bila je to obična usluga, žena me davila, da pomognem tvojoj... sada bivšoj... kako se zvala, Irena... ništa osobno, stidjela se zvati lokalnu postaju, da se ne pročuje, ali nisam ja kriv što je sumnjala da ti u svojim napadima, kako ih je nazivala... ponekad, svoje dijete, je li... ali na kraju nismo imali dokaza, znači čist si, vjerujem ti... ionako niste bili u našoj nadležnosti, kažem, bila je to samo prijateljska

usluga...”

Kašljucajući kapljice krvi koja mu se slijevala niz bradu, govorio je s licem stisnutim na parket. „Znaš... pričala mi je kako si na kraju čak pristao ići kod doktora, iako to nisi volio... ali ne znam zašto si ga morao ubiti? Nije da sam bio lud za Grubišićem, ali zašto je zaslužio metak?”

Duboko uzdahnuvši, Hrvoje se uspravio i odšetao. Ante je nastavio dobivati na vremenu.

„Priznajem, ja sam kriv... da smo prije zaustavili ovu ludost... znao bih tko je bio taj mladi odvjetnik koji joj je osigurao kuću i puno skrbništvo, razumijem da si ljut... ali istraga o zlostavljanju male Maje nije krenula od mene, moraš to znati... vjerujem ti... vjerujem i Maji, ako ona kaže da je nisi dirao, onda nisi, zato i nismo mogli... ajde, čovječe, odveži me i sve ćemo raščistiti, ništa još nije kasno...”

Kako je ležao licem okrenutim prema zidu, Ante nije vidio da je tijekom njegovog recitiranja pomirbenog govora, jedne od psiholoških taktika kojih se sjećao još s akademije, Hrvoje ponovo navratio do šanka. Ovog se puta vratio s bocom graševine. Došetao je ispred Antinog lica, čučnuo pa mahnulo flašom.

„Da nazdravimo!”

Ustavši tek toliko da zakorači preko Antinih leđa, Hrvoje se ponovo spustio u koljenima. Pa mu naglo, s dva snažna poteza, svukao hlače i donje rublje. Usmjerivši grlić prema stisnutim guzovima, nasmiješio se: „Ovo je za Anino rame!”

„Stani, nemoj!” vikao je Ante, po prvi put preplavljen istinskom panikom. Analno razdjevičenje plašilo ga je više od oštrice u ustima.

Hrvoje je stao. Zapravo, zastao, sjetio se Anine priče o televizijskom voditelju pa se predomislio i okrenuo širi dio boce prema Antinom šupku.

Zazvonio je telefon.

Prvu zvonjavu Hrvoje nije čuo, poput znanstvenika zadubljen u potencijalno rješenje nemoguće misije testiranja elastičnosti sfinktera. Kod trećeg je postao previše nervozan da bi nastavio pokušavati, a i Antino urlanje mu je išlo na živce. S njime će se, pomislio je, razračunati poslije. Prvo je valjalo ušutkati telefon.

„Halo?“ javio se, potpuno nezainteresirano, kao državni službenik minutu prije pauze za ručak. Kada je šutio i slušao glas s druge strane linije, u restoranu se moglo čuti samo duboko disanje s poda, izazvano sudarom šoka i olakšanja. Kada je govorio, činilo se da je i Ante pozorno slušao.

„Ne, nisam... nisam još gotov. Rekao sam da ću vam javiti kad budem i da ću se mirno predati. Morate mi vjerovati na... “

Zastao je, slušao, a lice mu je mijenjalo nekoliko nijansi bijele.

„Što? Tko? Kako to mislite žena...“

Šutio je, pokušavajući se uvjeriti da ne sanja.

Glas koji je eksplodirao u Hrvojevom uhu imao je manje decibela od prethodnog, ali svakako je bio snažniji.

Izgovorene riječi zatresle su mu organe, oznojile dlanove i stisnule grlo, u svega nekoliko sekundi.

Izgledao je kao da će mu oči izletjeti prema prozoru, ali Hrvoje svejedno nije prestao hodati prema njemu. Osjećao je kako svakim korakom napušta tijelo, za sobom ostavljajući kopije koje su se pretvarale u sjene.

Prozori su se ponovo zatresli.

„Tata...“

Glas u megafonu pripadao je osmogodišnjoj djevojčici.

Hrvoje je ispustio telefon. Snajperist ga je po prvi put uhvatio u okular. Čekao je odobrenje za hitac, ali prije nego što ga je uspio dobiti, Hrvoje je nestao iz nišana, srušivši se na koljena u potpunom šoku.

„Cijelo ti vrijeme govorim, jebem te ludog, nitko nije ubio Irenu i Maju...“ vikao je Ante s poda divljački se pokušavajući iskobeljati iz izolirke. „Žena i dijete su ti živi... živi, jebo te ja!“

Spuštajući i ruke na pod, s glavom pognutom prema parketu, Hrvoje je počeo nekontrolirano povraćati.

S novim, pomoćnim mikrofonom, koji nije nosio logotip tvrtke, ali je barem radio, mlada novinarka stajala je ispred kamere, dovoljno daleko da bude na sigurnom, ali i da u objektiv stane cijela slika stvari, automobili, duge cijevi, nervozna gomila i napetost uniformi.

„Evo, dragi gledatelji, svjedočite pokušaju mirnog rješenja ove krizne situacije... “ započela je priču, kada je shvatila da se iz megafona više ne čuje ništa pa nastavila zarađivati za stanarinu: „U međuvremenu, potvrđeno je da Hrvoje Ivanović nije član niti jedne poznate terorističke organizacije, a dobili smo i informaciju da je osumnjičeni već neko vrijeme patio od psihičke bolesti koja ga je u konačnici koštala braka. Glasine o osveti i seksualnom zločinu nisu istinite, a plod su psihoze od koje se Ivanović liječio kod doktora Grubišića...”

Snimatelj se nije mogao odlučiti treba li u kadar staviti novinarku, Irenu ili uplakanu Maju, koju je policija odvodila natrag u službeno vozilo, na brzu, improviziranu promjenu strategije. Zbunjivao je stalnim pomacima kamere.

Iz Crne masline odjeknuo je pucanj.

A onda je sve utihnulo.

Potpuna tišina činila se dužom nego što je uistinu bila, a prerezao ju je Mladen Perković, kao mačetom, napinjući trbušinu dok je urlao u Motorolu:

„Upadaj! Upadaj!”

Specijalna policija uletjela je u restoran kao tsunami, s kažiprstima na nekoliko milimetara od rafala.

Antino tijelo ležalo je poput slomljene lutke, u pozi koju nikada živo tijelo nije zauzelo. Iz uha, prsa, trbuha i anusa mu se slijevala krv.

U toploj lokvi je sjedio Hrvoje, naslonjen o šank, lica zamazanog od rigotine, držeći hrvatski samokres u ruci. Specijalci su mu se cijevima unosili u lice. Hrvoje se nasmijao. Cimnuo je bradom, digao pogled pa ih upitao: „Šta je, pičke?”

Podignuo je pištolj i potegnuo okidač.

Velimir Grgić

Rođen 1978. u Požegi. Živi u Zagrebu gdje je magistrirao novinarstvo na Fakultetu političkih znanosti. Objavljivati počinje u mjesečniku Heroina Nova. Jedan je od idejnih začetnika, pokretača i urednika magazina Nomad, koji uređuje sve do prestanka njegova izlaženja 2002. godine. U međuvremenu, pisao je za Playboy, Globus, Nacional, Klik, Homo Volans, Arkzin, 21 stoljeće, američki magazin The Source i mnoge druge, a više od desetljeća je radio kao novinar portala Tportal.hr, pišući tekstove o filmu, glazbi, televiziji, *lifestyleu*, kulturi i društvenim fenomenima. Uredio je i brojne emisije, TV priloge i reportaže te nastupao pred kamerom pionirske T-Comove Internet televizije, pokrenute početkom 2000., a kasnije transformirane u MAXtv. Također radio na televiziji kao urednik, scenarist i producent brojnih emisija.

Dvije godine radio je u Jadran Filmu na produkciji i razvoju filmskih projekata, a surađuje s brojnim filmskim festivalima, kao izbornik i član žirija u zemlji i inozemstvu; bio je umjetnički direktor *Subversive Film Festivala* i promotor talijanskog *Far East Film Festivala* za područje bivše Jugoslavije te savjetnik festivala *Fantastic Zagreb* i bliski suradnik slovenskog *Grossmann Film & Vine Festivala*.

Pisao je scenarije za filmske i TV projekte u zemlji i inozemstvu – roman *Kriza*, koncipiran kao igrani film, osvojio je nagradu SFERA za najbolji hrvatski roman 2010. godine, a s Markom Mihalinom napisao je scenarij za dugometražni film *Zaokruži me!*, a kratki film *Posljednji bunar*, koji je režirao Filip Filković – Philatz, osvojio je više od dvadeset i pet nagrada u svijetu.

Od 2017. suvlasnik je produkcijske kompanije Pulsar Produkcija, s kojom snima i razvija niz igranih i dokumentarnih projekata te se specijalizira i za snimanje korporativnog videa, glazbenih spotova, animacije, reklama itd. Kao scenarist i producent Pulsar Produkcije, napisao je i producirao dokumentarne filmove *Oklop na četiri rijeke* (u koprodukciji s Ministarstvom obrane i HRT-om) i *Riječki orao*, sniman u Italiji i Hrvatskoj (Grad Rijeka i HAVC), kao i kratki igrani film *Osma zapovijed* (HRT i HAVC).

Objavio knjige: *Eminem: Američki ninja* (biografija, 2003); *Ritam & Rima – priče o urbanoj glazbi* (priče i eseji, 2004); *Žuti titl – drugačija filmska enciklopedija* (eseji, 2004); *Jegulje, grah, bukkake – vodič kroz japanske seks-fetiše* (eseji, 2005); *Povratak Žutog titla – ukoričeni filmski zabavnik* (eseji, 2005); *Katane, lignja, bradavice – vodič kroz japanski film* (eseji, 2006); *GONZO – pisanje, droga & rock'n'roll* (biografija, 2007); *Harakiri, jaje,*

amputacije – Seks i smrt u japanskoj kulturi (eseji, 2009); *Kriza: hrvatski horor* (roman, 2010); *Hrvatski gen – Snovi o bijegu s brdovitog Balkana* (eseji, 2011); *Banzai Manzai!!! – Vodič kroz japansku komediju* (eseji, 2013); *Bog vas mrzi* (roman, 2015); *K-FILM – Vodič kroz korejsku kinematografiju u pet epizoda* (eseji, 2015); *Najveća K-Pop enciklopedija na svijetu* (leksikon, 2020); *TIKTOK BOOK* (publicistika, 2020); *Teorije zavjere 21. stoljeća* (publicistika, 2021); *Industrija sreće* (publicistika, 2022).

Biblioteka Online

knjiga 236

Velimir Grgić

BOG VAS MRZI

© 2023 Velimir Grgić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

Gutsbyjan N. / Pexels

Objavljeno

22. listopada 2023.

ISBN 978-953-374-157-4 (HTML)

ISBN 978-953-374-158-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-159-8 (PDF)

ISBN 978-953-374-160-4 (MOBI)

Prvo izdanje

24sata, Zagreb, 2015.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**